Антонієвий договір

Антоній Бостонський

Антонієвий договір

Сепаратизм і тероризм. Більшість націй спочатку базуються на фактичному застосуванні цих концепцій, і, звичайно, в реальному часі ці речі не є найпопулярнішими видами діяльності. Мудрою і благородною вважають цю діяльність лише ті представники населення, які активно переслідують такі розколотні та жорстокі перспективи. Це настільки унікально для них, що навіть ті, на кого стверджують сепаратисти, шоковані тим, що вони були включені в їхню постійну мережу насильства, спрямовану на створення життєвого простору та ідентичності для їхньої власної демографії. Але які витоки сепаратизму? Можна припустити, що людина чи група людей не потрапляє в цю сферу мислення за одну ніч. Історія показала, що, перш за все, нездатність нації усвідомити всім, хто перебуває в її географічних кордонах, що всі її жителі мають певну схожість фундаментальної спорідненості, є причиною того, що країни стають нестабільними та руйнуються. Цій нестабільності часто сприяють так звані мирні протести. Більше того, ця подібність фундаментальної спорідненості, навіть якщо вона незначна, може утримати відмінності між населенням від повного розколу, де ідентичність і земля стають пов'язаними. Виникнення принципової спорідненості відбулося в Україні після проголошення її незалежності в 1991 році, населення якої складається як з україномовних східних слов'ян, так і з російськомовних східних слов'ян. І на тлі великої історичної напруги й трагедії вони й ті й інші могли досить ефективно співіснувати деякий час, навіть у світлі їхніх культурних відмінностей. Це слід віднести до всеосяжних зусиль мейнстриму, щоб придушити будь-яке уявлення про те, що такі відмінності мають бути пріоритетом у повсякденному житті один одного. Цей аспект може залишити осторонь ті скарги, які стосуються сторін різного культурного походження. Це також дозволяє людям усувати етнічні конотації з їх позитивних і негативних взаємодій. Якби етноцентризму дозволили кристалізуватися в їхніх власних свідомих межах, це поставило б їх на шлях відчуження від іншої демографічної групи. Ці заходи, спрямовані на зменшення значення відмінностей між населенням, дозволяють кожному самостверджуватися в різних інституціях, не відчуваючи, що його культурне середовище лише придушить його зусилля. Серед цієї динаміки є винятки, коли невдоволення веде до сепаратизму, навіть коли існує парадигма, яка заохочує до єдності. Але треба сказати, що навіть у цьому випадку звичайна спроба зменшити пріоритет розбіжностей утримує сепаратистів від розколу мейнстріму. Вони просто

залишаються гнівними на задньому плані, тобто доти, доки не з'явиться можливість – можливість чіплятися за мирний протестний рух і розпалювати насильство. Часто крайня версія сепаратиста – терориста – використовуватиме громадські протести як сигнал до дій та чинитиме жорстокі напади на основне населення, сподіваючись спровокувати самозбереження населення та змусити його стати на чиюсь сторону. Але системна небезпека громадських протестів не завжди зводиться до перебування в національній державі. Він може набути залишкової транснаціональної форми, коли протести в одній країні можуть спровокувати тероризм в іншій. Прикладом є те, як протести "життя чорношкірих" у Сполучених Штатах могли бути використані терористами у Франції як сигнал для початку нападів на основне населення країни. У Франції немає загальновизнаної концепції раси, тому для того, щоб сепаратисти знайшли паливо для свого порядку денного, вони повинні дивитися на соціальні події за межами своєї країни.

Мабуть, початковий сепаратизм повинен виникнути з токсичної фамільярності, коли образи з боку одного типу людей, що представляють певну культурну структуру, накопичуються на людині і змушують її культивувати вороже світогляд тих, з ким він став занадто знайомим. Саме тут надмірні спроби об'єднати народи різних культур мають протилежний ефект. Так само, як є люди, які схильні розвивати ворожість до тих, кого вони не знають, є люди, які можуть затаїти ворожість до тих, хто став для них занадто знайомим. Тому радикальний націоналістичний тероризм у чітко визначеній географічній зоні часто здійснюють люди, які знайомі з культурним або расовим походженням своїх жертв. Вони або виросли в середовищі, де вони були дуже схильні до таких типів, або мали минулі конфлікти з людьми цієї демографічної групи і в результаті стали цинічними щодо цієї конкретної культурної групи. А тепер уявіть, що хтось має всі образи та розчарування, які виникли в результаті безпосереднього особистого досвіду з певним типом людей, але для нього не було реального способу виправдати свій гнів. Потім він стикається з масовим рухом, у якому те, що представляє його культурне походження, протиставляється тому, що представляє культурне походження тих, до кого він став відчувати антипатію. Тепер для нього створили сприятливі умови для агресивних дій. Але оскільки він належить до психологічної системи "знайомі породи зневажають", його дії та мотиви триватимуть лише до тих пір, поки він не побачить, що розкол закінчився. Після того,

як розкол закінчиться, натовп «Незнайомець = Небезпека» піде на війну та наполягатиме на її продовженні, оскільки вони не знають ворога і не матимуть проблем з його дегуманизацією. Ці типи наділені настроєм, який передається від попередніх поколінь і міцно зберігається, навіть якщо суспільство прогресує з роками.

В Україні проросійські та проукраїнські культурні угруповання десятиліттями трималися в собі, зберігаючи традицію, що передається з покоління в покоління, волюючи залишатися ізольованим. Їхня головна мета — продовжувати практику своєї культури та звичаїв, і в своїх ізольованих районах вони можуть просувати ідеї, які обертаються навколо важливості їхніх членів, применшуючи значення тих, хто не входить до цього кола. Сіонисти, українофіли, русофіли, радикальні мусульмани, білі націоналісти, чорні націоналісти, неонацисти, свідки Єгови – усі вони залишаються ізольованими та виключними з покоління в покоління та пропагують ідею майбутньої революції проти більшості людства. Таким чином, вони завжди готові конфліктувати з тими, хто їм незнайомий, якщо такий сценарій виникне. Але переважно вони задоволені тим, що залишаються на задньому плані, а не намагаються порушити базовий баланс, поки вони можуть продовжувати свою практику. Можливо, тут і там підуть якісь невеликі публічні демонстрації, але нічого серйозного. Це коли особа, яка зберігає особисте і пряме невдоволення групою, яку зневажає ізольована група, і заявляє про вірність ізольованій групі, перш ніж вчинити злісний акт терору проти тих, кого вона ненавидить. У багатьох випадках особа мала лише мінімальний контакт з ізольованою групою. Але його дії поставили на радар ізольовану групу і поставили не тільки їх, але й тих, кого ізольована група каже, що вони представляють, проти решти суспільства. Прикладом може бути чорношкірий націоналіст, який виходить і вчиняє акт терору, висловлюючи солідарність з «Життя чорношкірих мають значення». Тому він ставить групу Black Lives Matter і демографічну групу, яку вони, як стверджують, представляють на радар ворожості, налаштовуючи їх усіх проти мейнстріму. Те ж саме з радикальним мусульманином, який виходить і організовує теракт, одночасно висловлюючи солідарність з ізольованою фундаменталістською ісламською групою, яка стверджує, що представляє всіх мусульман або іслам. Таким чином, огидні терористичні дії ставлять фундаментальний іслам і ті, які, як кажуть, фундаментальний іслам, проти решти

суспільства. І в багатьох випадках терористичні зв'язки з групою, яка йому подобається, були мінімальними. Також було встановлено, що терорист народився та виріс у середовищі, де він був сильно підданий впливу тих, до кого став ворожим. Є численні приклади такої динаміки, навіть історичні. І, можливо, ця динаміка зіграла певну роль у тому, що сталося на сході України, але важко знати, яка сторона представила цю динаміку першою. Можна припустити, що, можливо, на початку масових демонстрацій в Україні, як-от у 2004 та 2014 роках, декілька людей на заході та півночі України мали цинічні погляди на проукраїнський елемент через жорстоке поводження, яке вони зазнали під час свого життя в руками українців. Цю людину могли знущатися в школі, ігнорувати її за просування по роботі або мати серйозну невдачу в сфері романтики / побачень. Наприклад, ця людина має фундаментальне походження російської спадщини, але більшу частину свого життя ніколи не надавала їй особливого значення і не вважала себе нічим іншим, як українцем, навіть якщо технічно входила до російськомовної демографії. Зараз, у 2004 та 2014 роках, по всій країні відбулися етноцентричні/культурні/лінгвістичні демонстрації, і раптом ця людина починає дивитися на ці несприятливі ситуації свого життя з етнічної точки зору. Звичайно, це завжди дозріває під поверхнею, але в ретроспективі це ніколи не дозволяло жодного реального вираження, і це можна віднести до всеосяжної парадигми, встановленої українцями протягом більшої частини 1990-х років, яка наполягала на тому, що етнічність не має переваги. Але тепер, коли ці демонстрації висвітлюють етнічні та культурні проблеми, людина починає розглядати кожен несприятливий досвід у своєму житті як український підгруповий етноцентризм проти російської культури. Таким чином, він стає прихильником проросійського елемента і дозволяє масовому руху змінити свою думку. Це радикальне і гнівне, тому що його пам'ять сягає тих часів, коли з ним поводилися несправедливо, і на відміну від раніше, коли він не вважав ці взаємодії етнічними підтекстом, тепер у нього починає проявлятися антипатія до українця елемент. Він почав шукати контакти з проросійськими угрупованнями і почав пропонувати різні типи атак на українців, навіть зголосився здійснити деякі. Тим часом, навіть коли демонстрації все ще тривають, верстви населення намагаються залишатися непохитними у спілкуванні як з російськомовними, так і з україномовними. Але ця нещодавно радикалізована людина готується здійснити подію і проголошує її від імені ізольованої проросійської групи та всіх,

кого вони представляють, проти решти українського суспільства. Таким чином, у решти населення в цьому питанні не залишається іншого вибору, як належним чином приступити до їх формування. Антагонізм між ізольованими українськими націоналістами та ізольованою групою російських націоналістів досягає критичної маси, і одна сторона може вказати на терористичні події як на більш широку війну, в якій одна культура намагається подолати та знищити іншу. Тепер все більше людей починає сприймати свою взаємодію з точки зору етнічної, культурної та мовної ідентичності, і в результаті стає більше сепаратизму. В Україні ця динаміка йшла в обидві сторони. До проросійських приєдналися не лише тисячі українських поліцейських та військових. Є частина росіян, які перейшли з проросійських угруповань до проукраїнських. Подивіться на «Азовське» угруповання ополченців із значною кількістю російськомовних східних українців. Зрозуміло, що їхній негативний досвід має на увазі російський елемент, оскільки більшість на Сході України є російськомовними.

Коли розкол досягає такого рівня, який він має в Україні, повернення до того моменту, коли ці культурні проблеми не стоять на першому плані українського життя, залишається практично невивченим. Протести, збитки, тероризм і дискримінація на кожному кроці – це не те, що можна скасувати за одну ніч. Але якщо щось не зроблено для приборкання цих почуттів, то наступним кроком буде якась форма геноциду, або, треба сказати, у цьому плані якась форма братовбивства. Очевидно, що ці націоналістичні групи не зникають, тому що вони є поколіннями і несуть елемент традиції, а в багатьох випадках просто хочуть зберегти свої культурні практики. Однак коли до цих груп приєднуються люди, які стають радикалами, надмірно стимульовані масовими рухами та минулими образами, і пропонують вчинити жахливі дії від їхнього імені, він не тільки змушує групу до ескалації конфлікту, але й включає тих, кого група каже, що вони представляють. Чи буде достатньо для групи просто дезавуювати особу, яка стверджувала, що діє від їхнього імені. У багатьох випадках опозиція не дозволить групі потурати такому жесту, оскільки стає дуже легко припустити, що члени групи доклали руку до планування та заохочення нападу. Можливо, український уряд може виступити посередником між проросійськими націоналістами та проукраїнськими націоналістами і, можливо, укласти угоду, за якою кожній групі буде дозволено продовжувати існування, в обмін на звітних членів, які вони вважають занадто радикальними чи

проблематичними. Звісно, перш за все потрібно звернути увагу на інші фактори, наприклад, територіальні проблеми, які виникли під час конфлікту на Донбасі на сході України. Але як тільки це буде зроблено, націоналістичні групи повинні дійти згоди, за якою кожна група уникатиме спокуси звинувачувати всю групу, коли одна людина діє як вовк-одинак від імені групи, яка ніколи не потурає і не заохочує її дії. Існує багато факторів, які вступають у гру, коли група стикається з необхідністю видати того, хто з нею пов'язаний, і, озираючись на історію, війна між двома країнами часто залежить від того, що одна нація видасть одинокого злочинця. Прикладом є війна між англійськими поселенцями в Новій Англії та індіанськими племенами в 1600-х роках. Король Філіп, вождь племені вампаноаг з представниками інших корінних племен, розпочав напади на англійських поселенців у той час, коли корінні американці готувалися прийняти англійські звичаї в результаті позитивних стосунків і союзу батька короля Філіпа з поселенцями. Цілком імовірно, що Філіп міг мати кілька сутичок і негативних взаємодій з англійськими поселенцями, коли він виріс, і, таким чином, розвивав вороже ставлення до них по дорозі. Очевидно, що з такою зневагою король Філіп вважав, що діє від імені всіх корінних американців, але в кінцевому підсумку зустріне не тільки опір колоністам, а й опір інших індіанців, які намагалися зрадити його і покласти край конфлікту, який він спровокував. Однак ця «передача» завжди дуже важка, тому що в багатьох випадках виникає проблема довести вину винуватця. Ми можемо озирнутися на терористичні атаки Усами бен Ладена у Світовому торговому центрі в 2001 році. Після нападу Сполучені Штати висунули ультиматум уряду Талібану в Афганістані, країні, де Усама бен Ладен роками шукав притулку. Сполучені Штати попросили талібів екстрадувати Усами бен Ладена, інакше США вторгнуться в Афганістан. Таліби стверджують, що не було жодних доказів причетності Усами бен Ладена, а також заявили, що у них є політика, згідно з якою вони не видають гостей, які проживають у їхній країні. З точки зору світу, якби Талібан вирішив екстрадувати Усаму бін Ладена, в Афганістані ніколи б не відбулася війна. Ці приклади демонструють потенційні проблеми, пов'язані з отриманням груп для передачі члена, який проголошує діяти від їх імені або має тісні зв'язки з групою. Тут задіяний елемент доказу. Іншим прикладом є вбивство ерцгерцога Фердинанда Австрійського боснійським сербським націоналістом у 1914 році. Саме Австрія висунула Сербії ультиматум, згідно з яким Сербія або дозволить Австрії провести

внутрішнє розслідування щодо асоціацій вбивці, або зіткнеться з вторгненням Австрії. Треба запитати, що було б, якби Сербія дозволила Австрії розслідувати зв'язки сербського націоналіста, який вважав, що діє від імені всіх сербів. Першої світової війни не було б. Очевидно, можна зрозуміти, що недовіра є величезним елементом, який не дає групам дозволити сутності опозиційної групи мати доступ до свого домену. Докази можуть бути сфальсифіковані, дослідники можуть діяти без належної етики лише для того, щоб виправдати військову дію. У світлі всіх цих прикладів має бути щось, що допоможе обом сторонам у конфлікті домовитися про заходи для зменшення ймовірності насильницького конфлікту, якщо це має місце, коли дії зловмисника ніколи не заохочувалися чи толерувалися групою. Ще один аспект, який слід враховувати – це ланцюжок подій, які призвели до дій зловмисника. Посилаючись на наведені вище приклади, можна запитати, що в житті окремих злочинців були випадки, які спонукали їх до вчинення відповідних злочинів. Чи був поганий шлюб? Чи були вони дискриміновані в правових чи майнових питаннях? Чи були публічні заяви про групу, які віддалили людину від групи. Просте відчуття, що вас уникають, є дуже упущеним аспектом, який породжує наклеп. Про все це потрібно думати, а дискурс має створити більш витончену формулу для вимірювання цих компонентів.

Безперечно, кожна з тих складових, що призвела до кульмінації українського конфлікту, має усвідомити в майбутньому, що один радикальний елемент може перервати їхні цілі. Наприклад, ті, хто хоче розпочати громадські акції протесту, повинні усвідомити, що навіть якщо їхні наміри мирні, достатньо однієї радикальної людини, щоб перетворити їхню демонстрацію на насильницький бунт. Те саме з націоналістичними групами. Навіть якщо їхні наміри суворо оборонні та засновані на традиції, вони повинні усвідомлювати небезпеку, яку може становити для них одна особа, якщо ця особа вирішить вийти і заявити, що діє насильницько від їхнього імені. Нарешті, якщо країна знову стабілізується, українська влада має докласти всіх зусиль, щоб на кожному етапі розглядати можливість громадського резонансу, а коли через деякий час ситуація охолоне настільки, що ті, хто при владі, можуть подумати, що ніхто не дивиться, переосмислити переконатися, що кожен крок

залучає громадськість, яка наполягає на тому, щоб його муніципальна влада дотримувалася поведінки, яка відповідає їхнім стандартам.

Довідкова інформація про українців та їхню історію дає контекст того, що зараз відбувається з українсько-російським конфліктом, який почався з анексії Росією Криму в 2014 році і тривав у 2021 році. Слід чітко пояснити, що історично існує братське підґрунтя, яке потребує розглядати з точки зору того, як визначити фактори, що передували конфлікту. Це має прояснити доцільність розгляду будь-яких потенційних варіантів ініціювання мирних поступок між Україною та Росією.

Українці визначають себе як окрему східноєвропейську расу, відмінну від росіян і поляків як за культурою, так і за темпераментом. Вони зберігають набір ознак, які пронизують їхні соціальні та моральні кодекси. Існують глибокі відмінності в мові, звичаях, традиціях, релігії, побуті та громадських організаціях, які відрізняють українців від інших східноєвропейських та слов'янських рас. Однак, коли йдеться про поділ гаплогруп, дослідники виявили, що генетична модель українців майже ідентична до росіян. Основною гаплогрупою ДНК Y-хромосоми в українському генофонді є R1a, яка зустрічається у 43% населення України. Така ж гаплогрупа зустрічається у 46% демографічної групи Росії. Тому більшість історії України, як стосунки з Росією, так і внутрішні розбіжності всередині України, значною мірою ґрунтуються на мові та релігії, а не стільки на етніці. Генетично тісний зв'язок росіян та українців унеможливлює суперечку за генотипом, особливо якщо врахувати історичний характер конфлікту між двома сторонами. Fratris – більш відповідний термін для історії східнослов'янських народів.

Протягом тисячоліть українці жили на територіях, які вони населяють сьогодні. Починаючи з VII ст., українці встановили владу в Києві. Невдовзі після цього Київ став центром економічного, інтелектуального та політичного життя Східної Європи як столиця федерації, що складалася із східнослов'янських, балтійських та фінських народів. Це тривало з кінця 9 століття до середини 13 століття. Федерація отримала назву Київська Русь. Росія, Україна та Білорусь стверджують, що вони походять від того, що включало регіон. У 13 столітті Київ і більшу частину Східної України захопили і завоювали монголи. У 14 столітті значна частина Західної України була ослаблена вторгненнями кримських татар, перш ніж була завойована поляками в 1340 році. Татарами були будь-який тюркський народ, який прийшов із Північної та Середньої Азії. Вони населяли

частини Монгольської імперії, але не були монголами, оскільки розмовляли тюркською. Багато з них згодом оселилися в тому, що тепер відоме як Крим. Вони також приєдналися до монгольської армії. Оскільки географічний охоплення Східної Європи продовжувало розширюватися, Північна Україна була об'єднана з литовцями, а потім об'єднана з Польською імперією через шлюб литовського короля з королевою Польщі. У результаті імперія стала Річчю Посполитою. Звісно, це було влаштовано переважно для відбиття татарських набігів. Це нове переважно православне населення Речі Посполитої погодилося об'єднатися з Католицькою Церквою в «Берестській унії» 1595 року. Це утвердило греко-католицизм як головну церкву імперії та стало ключовим фактором, який призвів до остаточного утвердження. української нації.

У 1599 р. фактичний російський цар Борис Годунов, який вважав себе москалем (до повного збору руських земель Росія називалася Московією), наказав побудувати низку укріплень на Донбасі на Східній Україні. захистити Росію від кримських татар. На цих територіях проживало плем'я донських козаків, хижацька група бойовиків, яких боялася Росія. Тодішня Росія вважала стратегічно доцільним зміцнення донських козацьких земель, щоб захистити Русь від татарських набігів. Багато українців також шукали там притулку, намагаючись втекти від невдалих козацьких повстань на півдні України.

«Брестська унія» слугувала відчуженню жителів сільського прикордоння, зокрема групи православних сепаратистів, відомих як запорозькі козаки. Донське і Запорозьке козацтво були єдиним цілим, але його політичний центр заселяла запорозька група, яка розширила свою діяльність на півдні України. Їхня кількість з роками зростала, і вони також стали головним активом польських військ у війнах проти османів. Однак у міру зростання могутності козаків Польща занепокоїлася і почала обмежувати вхід до козацького війська. Також почали затримувати зарплату. Це призвело до повстань 1637 та 1648 років, що дозволило Україні зрештою здобути незалежність від Речі Посполитої. Це повстання отримало назву «Повстання Хмельницького». Але головне повстання відбулося між 1648 і 1657 рр. Козаки, група східнослов'янських православних сепаратистів на чолі з Богданом Хмельницьким, провели ряд битв проти Польщі. Козаки вважали, що їхні основні культурні стандарти несумісні з панівною культурою, створеною

в Речі Посполитій в результаті «Берестської унії» 1595 р. Більшість українців і значна частина Речі Посполитої в цей час стали греко-католиками чи уніатами. «Брестська унія» проголосила релігійний перехід від православної до католицької церкви.

Богдан Хмельницький нещодавно приєднався до козаків і швидко здобув авторитет. У 1646 році він був залучений у земельну суперечку, коли його маєток оскаржив син воєначальника, який контролював майно. У козаків була своя система управління маєтками. Більше того, під час суперечки син посилав людей переслідувати Хмельницького та здійснювати рейди. Як наслідок, на власного сина Хмельницького напали й поранили. Хмельницький звернувся за допомогою до польської корони, але вони відмовилися втрутитися. Тепер розгніваний на Річ Посполиту, Хмельницький шукав допомоги у козаків і підбурював до повстання. У 1648 р. повів групу з 500 козаків на Запорозьку Січ і захищав її від військ Речі Посполитої. (Запорізька Січ була оборонними формуваннями та укріпленнями, які використовували козаки для здобуття і захисту землі, а також претензій на державність) Там і згодом Хмельницький використав свої дипломатичні здібності, щоб набрати більше солдатів. Козаки обрали його «гетьманом», що зробило його вищим полководцем. Хмельницький витратив багато сил на нарощування своїх сил. Він посилав делегатів до Криму, благаючи татар приєднатися до нього, бо тепер вони мали спільного ворога в Речі Посполитій. Звістка про повстання швидко поширилася по всьому краю, багато хто почав тікати з Речі Посполитої, щоб приєднатися до війська Хмельницького. У боях під Жовтими Водами та Корсунем війська Хмельницького досягли вирішальних перемог. Тоді Хмельницький вимагав від польської корони збільшити кількість реєстрових козаків, повернути православні храми та компенсувати їм утриману за п’ять років платню. Пізніше Хмельницький змусив свої сили приєднатися до селянського повстання в битві під Пилявцем, що ще більше послабило польське панування над імперією. Таким чином, українські євреї змушені були тікати з міста в місто, оскільки багато з них будуть вирізані під час повстання. Євреїв звинувачували селяни в тому, що вони агенти Речі Посполитої. У той час багато євреїв були поміщиками, а тому клас селян сприймав їх як гнобителів. Після битв під Збаражем і Зборовом Хмельницький припинив свій похід після того, як новий польський король Іоанн Казимир II

пообіцяв, що козаки отримають різні привілеї по всій імперії. Тут Хмельницький заявив, що він єдиний самодержець Росії, претендуючи на Україну, Поділля, Волинь і заявляючи, що його «земля і князівство сягають аж до Львова, Холма й Галича». Зборівська угода, укладена в серпні 1649 р., дозволила йому заснувати в Україні незалежне козацьке князівство. Договір також забороняв євреям працювати або жити в таборах, де перебували козацькі війська. Після відновлення боїв у 1651 р. війська Хмельницького зазнали поразки в битві під Берестечком, коли їх видали кримські татари, які під час нападу поляків заарештували Хмельницького. Козаки зазнали 30 тис. втрат. Кримські татари звільнили Хмельницького і змусили його підписати Білоцерківський договір, який зменшив кількість реєстрових козаків. Конфлікт тепер складався з 3 сторін одна проти одної: козаків, кримських татар і Річі Посполитої. Татари не дали жодній стороні перемогти в конфлікті. Тим часом Білоцерківський договір не був ратифікований польським парламентом. Тож у битві під Батиком татари знову приєдналися до козаків, допомігши їм перемогти, перш ніж передати їм 8000 польсько-литовських військовополонених, які потім були вбиті козаками. Козаки остаточно утвердили Україну як незалежну від Речі Посполитої під керівництвом Хмельницького.

Шукаючи легітимності та захисту, Хмельницький шукав союзу з іноземним урядом. Вперше він звернувся до османського султана в 1651 році, але після значного несхвалення серед козаків Хмельницький і козаки погодилися визнати зверхність російського царя Олексія Михайловича. У 1654 р. за Переяславською угодою козаки присягнули на вірність Росії (Московії). Побоюючись посилення російського впливу, згодом татари приєдналися до поляків. За допомогою Росії Україна могла тепер відбивати татарські та польські набіги. Після смерті Хмельницького та міжусобиць між козацькою верхівкою Росія та Польща поділили українські землі в 1667 р. Польща отримала території на захід від Дніпра, а Росія отримала Київ і землі на схід від Дніпра. Річ Посполита повільно занепадала, і врешті-решт у 18 столітті була розділена між Росією, Пруссією та Австрією. Під час російсько-українського союзу 1654 р. на Сході та Півдні України почало селитися багато росіян.

Значна частина російського історичного дискурсу вказує на Переяславську угоду 1654 р. як на спробу України возз'єднатися з Росією та завершити збір руських земель. Це вважалося спробою «вічного союзу». Українські інтелігенти стверджують, що нетривалим правлінням Хмельницького було створення «держави», водночас применшуючи роль козацького православ'я у рішенні Хмельницького зробити Україну протекторатом Московії. Однак українці правильно оцінюють, що союзи між двома державами, в яких кожна держава зберігала свою правову та адміністративну автономію, були поширеними в середньовічній Європі.

Відомо, що росіяни прийшли зі східнослов'янської демографії в стародавній Київ, а потім переселилися на захід Русі до сучасних Суздаль і Муром. Ще одна хвиля міграції східних слов'ян на Західну Русь виникла з Полоцька на шляху до Новгорода та Ростова. З VII століття східні слов'яни становили основну частину населення Західної Русі. У 860 р. росіяни вторглися в Константинополь, який тоді входив до складу Візантійської імперії. Росіяни скористалися нагодою для нападу, тоді як візантійці були зайняті своїм конфліктом проти наступаючих арабів у Малій Азії. Однак візантійці швидко повернулися, а росіяни негайно відійшли з Константинополя. Пізніше, у 863 р., патріарх Візантійської імперії Фотій послав на Русь місіонерів Кирила і Мефодія, щоб навернути слов'ян у християнство. І Кирило, і Мефодій розуміли слов'янську мову і допомогли слов'янам створити власну глаголицю, яку згодом замінила кирилиця. Він був розроблений в Болгарії ченцями в Охриді та Преславі. До 867 року росіяни прийняли єпископа. Це було б народженням остаточного утвердження православного християнства на Русі.

Росіяни розпочали свою історію із заснування Російської держави на півночі в 862 році, тоді якою правили варяги. Слов'янські та фінські племена вигнали варягів, але незабаром запросили їх назад через відсутність структури та безперервну боротьбу між племенами. Керувати територією своєї Русі вони обрали Рюрика, варязького отамана. У той час території східних слов'ян були поділені між варягами та хозарами. У 882 р., коли новгородський князь Олег захопив Київ, північні та південні землі східних слов'ян об'єдналися під одним урядом, оскільки Олег намагався зміцнити оборону від хозарського завоювання. Південна експансія Росії чинила значний тиск на хозарів, і після

того, як Олег отримав вихід до Чорного моря, хозари втратили значну частину свого впливу в регіоні, оскільки Олег здійснив військові екскурсії вздовж узбережжя і врешті-решт уклав торгові угоди з Візантією в 907 і 911 роках. У 912 році Ігор зійшов на київський престол. Вважалося, що Ігор був сином Рюрика, вождя варягів, правителя руського народу. Його правління було в основному невдалим. Він розпочав експедицію на Кавказ, яка знищила значну частину його сил. Його кораблі були спалені під час чергової експедиції до Візантії, де він намагався застати Візантію зненацька, коли вони билися з арабами в Середземному морі. Під час конфлікту візантійський імператор Роман І Лекапен розробив план встановлення на своїх кораблях вогнеметів, відомих як грецький вогонь, і використання їх для нападу на флот Ігоря. Багато війська і кораблів Ігоря було знищено. Другий напад був спланований Ігорем і передбачав набіги на провінції Віфінія і Пафлагонія, які розташовані на схід від Константинополя. Однак візантійці оточили їх з флангу і змусили Ігоря відступити. Вони також влаштували засідку на війська Ігоря, коли ті повернулися до Києва, підпаливши грецьким вогнем більше кораблів. У 944 році Ігор здійснив ще один штурм, використовуючи як флот, так і піхоту, щоб атакувати Константинополь. Коли візантійський імператор дізнався про цей масштабний напад, він запропонував відновити торгові поступки. Однак наступний договір, укладений в 944 р., був би менш вигідним, ніж той, який Олег отримав від Візантії в 911 р. У 945 р. Ігор і Візантія підписали мирний договір, який завершив російсько-візантійську війну. Ігорю вдалося розширити владу Києва над печенігами, тюркським народом. Він також розширив владу Києва над східнослов'янським племенем древлян. Пізніше Ігор був убитий древлянами, намагаючись зібрати з них данину. Торговельні відносини, встановлені Олегом та Ігорем з Візантією, врешті змінилися християнізації Русі за Володимира Великого в 988 році.

Після смерті Ігоря його наступником став його син Святослав І. Святослав був життєво важливим у розширенні контролю Росії над долиною Волги та причорноморським степом. Він також завоював Хазарію, яка на той час була, мабуть, одним із найсильніших королівств у Східній Європі. Оскільки російсько-візантійський договір Ігоря 945 року був підтриманий, візантійський імператор Никифор Фока запросив Святослава допомогти йому в боротьбі з болгарами в Прибалтиці в 968 році. Святослав погодився і розпочав успішний похід проти болгар,

розгромивши болгара Бориса II і завоювавши вся Північна Болгарія. Однак ця експедиція залишила б Київ відкритим для нападу. Тож візантійці скористалися нагодою, щоб переконати й підкупити печенігів напасти на Київ. Як тільки Святослав дізнався про ці напади, він швидко повернувся і відбив навалу печенігів. Таким чином, Святослав відмовився передати завойовані на Балканах землі візантійцям. Натомість він почав там нові завоювання та захопив місто Філіпополіс. Тим часом візантійський імператор Никифор Фока був повалений Іоанном Цимішеєм, який став новим імператором. Після того, як Цімішей благав Святослава вивести свої війська з Болгарії, Святослав мобілізував своїх людей на вторгнення в Константинополь і захопив Адріанополь. Однак ця окупація була недовгою, оскільки візантійці контратакували, щоб відбити сили Святослава. Пізніше Цимісей зі своєю армією зайняли Болгарію і переконали Святослава відійти з Балкан. Натомість він запропонував Святославу безпечний шлях додому. Проте, побоюючись, що Святослав перегрупується, візантійський імператор умовив печенігів улаштувати засідку і вбити Святослава, коли той повернеться до Києва. Після вбивства Святослава в 972 році за престол змагалися 3 його сини Олег, Ярополк і Володимир.

Володимир прийшов до влади в Києві, відібравши Новгород у свого брата Ярополика, який захопив його після того, як убив свого старшого брата Олега. Після того, як Володимир, який тоді був новгородським князем, був змушений втекти до Скандинавії, йому вдалося зібрати в Норвегії військо варягів і повернутися, щоб перемогти Ярополика. Після розширення Русі Володимир хотів об'єднати свою імперію під однією релігією. Більша частина Києва вже складалася з багатьох язичницьких релігій. Тож Володимир посилав послів для вивчення релігії в сусідні країни, які намагалися переконати народ русів прийняти їх релігійні системи. Його посланці вважали ісламську, єврейську та християнську віри, але врешті-решт зупинилися на християнстві, відвідавши Константинополь і подивуючись блиску тамтешніх соборів. До цього Володимир сповідував слов'янське язичництво. Після захоплення міста Херсонес у Криму він попросив одружитися з сестрою візантійського імператора Василя II Анною. Щоб заспокоїти християн у Візантії, які вважали абсурдним, щоб язичник одружився з візантійською царівною, Володимир вирішив перед одруженням з Анною прийняти хрещення в Херсонесі. Повернувшись до Києва, він знищив усі язичницькі пам'ятники і затвердив християнство як

релігію русів. Він також збудував Десятинну церкву і посвятив її святому Василю. Християнство, засноване в Києві, згодом стане відомим як митрополит Київський і всієї Русі і діятиме під юрисдикцією Вселенського Константинопольського Патріархату.

Наступником Володимира став його син Святополк I, якого Володимир посадив у в'язницю за змову з метою його повалення. Коли Володимир помер у 1015 р., звістку про його смерть приховали від Святополка, щоб він не претендував на престол. Але коли звістка про смерть Володимира дійшла до Святополка, він швидко захопив владу в Києві. Тоді він задумав убити своїх братів Бориса, Гліба та Святослава, усіх яких вважав загрозою для своєї влади. (Ми бачимо, що цей братовбивчий елемент знову виникає, що свідчить про те, що він стає все більш актуальною темою в історичному розвитку східнослов’янської етології.) За підтримки Новгорода та варяг Ярослав вів війну проти Святополка і переміг його в 1016 році. Святополк втік до Польщі. Там він зібрав військо і в 1018 році повернувся до Києва і відібрав його у Ярослава. Однак Ярослав повернувся і врешті 1019 р. переміг Святополка. Більша частина правління Ярослава була зосереджена на зменшенні візантійського впливу в Києві. Потім він завоював у поляків ряд міст, наприклад Червеньські сади, і уклав союз з польським королем Казимиром I, який одружився з сестрою Ярослава Марією в обмін на визнання червневих садів частиною Києва. Ярослав одружився з дочкою шведського короля Олофа. Усунувши печенігську загрозу для Києва в 1037 р., Ярослав згодом розпочав похід на Візантійську імперію, вторгнувшись у Константинополь у 1043 р. Після розгрому візантійського флоту кораблі Ярослава зіткнулися з лютими штормами на морі, які повернули їх до Києва.

Спадщиною Ярослава стане продовження оборони Києва та спорудження нових пам'ятників: Софійського собору, монастирів Святого Юра та Ірини, а також Золотих воріт Києва. Спадкоємцями Ярослава були 3 його старші сини Ізяслав, Святослав і Всеволод. Вони утворили тріумвірат Ярославичів, який правив 20 років. Частина угоди з Польщею, яка була організована за часів правління Ярослава – в обмін на визнання Польщею червневих садів територією Києва, польський король Казимир I одружиться з сестрою Ярослава Анною – Ізяслав, син Ярослава, одружиться з сестрою Казимира Гертрудою. Після цього Ізяслав мав трьох синів: Ярополка, Мстислава та Святополка. Пізніше Ізяслав був відсторонений від влади під час

повстання 1068 року, під час якого плем'я половців прорвало оборонні рубежі, встановлені батьком Ізяслава. Не в змозі зупинити набіги половців на Київ, Ізяслав був усунений від влади київським натовпом, замінивши його полоцьким князем Всеславом, якого Ізяслав нещодавно ув'язнив. Натовп засмутився, що Ізяслав не дасть їм зброї для боротьби з половцями. Тож Ізяслав утік до Польщі. Після того, як його брат Святослав зумів приборкати половецькі набіги, Ізяслав за допомогою польських військ у 1069 році повернувся на престол. Однак пізніше він був повалений своїми братами в 1073 році, що по суті зламало тріумвірат і відродило поточну братовбивчу тему, яка визначила прихід до влади в попередні правління. Святослав ненадовго обійняв посаду. Однак Ізяслав залишився в суперечці, звернувшись за допомогою до німецького короля Генріха IV, імператора Священної Римської імперії, який у 1075 році коронував його на царя Росії. У 1076 р. Ізяслав повернувся до Києва і повернув собі престол. Святослав, однак, уже помер, а його наступником став брат Всеволод Ярославич. Коли Ізяслав повернув собі престол, він уклав угоду з Всеволодом, за якою Всеволод відмовиться від Києва, але отримає Чернігів. Олег, син Святослава, не порозумівшись із Всеволодом, зібрав військо половців і вигнав Всеволода з Чернігова. Пізніше Всеволод пішов на допомогу до Ізяслава, і обидва об'єдналися б і виступили проти Чернігова, але місцеві жителі чинили опір, і згодом Ізяслав загинув під час конфлікту. Пізніше Олег змушений був відійти з Чернігова, а на престол претендував Всеволод, об'єднавши Київ, Чернігів і Переяславль як основні князівства. Тоді він призначив на керівництво в Чернігові свого старшого сина Володимира Мономаха. Всеволод помер у 1093 році, а його наступником став син Ізяслава Святополк II. Після того, як Олег I повернув собі Чернігів, Святополк і Мономах вступили в тривалу боротьбу з Олегом. Святополк помер у 1113 р., а замість нього прийшов його наступник Володимир Мономах (Володимир II), який став святим Східної Православної Церкви. Він висунув ряд реформ, які стабілізували політичний клімат в Росії. Його правління між 1113 і 1125 роками багато хто вважає останнім із золотих років Києва. Згодом він змінив свого сина Мстислава I. Більшу частину свого життя Мстислав провів у постійних битвах проти половців, естонців, литовців та Полоцького князівства. Він також буде останнім правителем Об'єднаного Російського королівства. Він помер у 1132 році у віці 55 років, і його наступником став його брат Ярополк II.

Під час свого правління Ярополк був у розбіжності зі своїми братами. Після того як Ярополк призначив наступником Переяславського князівства свого племінника Всеволода Мстиславича, тодішнього новгородського князя, згодом зведений брат Ярополка Долгорукий вигнав Всеволода. Тоді Ярополк призначив до Переяслава свого сина Ізяслава Мстиславича (який також отримав Туров). Однак у 1134 р. між Долгоруким і Ярополком було досягнуто домовленості про те, що брат Ярополка, В'ячеслав Володимирович, замінить Ізяслава і займе переяславський престол. Коли йшлося про Всеволода, то новгородці розгнівалися на нього за те, що він прийняв наказ на Переяслав, вважаючи це зрадою, бо Всеволод присягнув померти в Новгороді. Тож коли Всеволод спробував повернутися туди князем після того, як Ярополк вирішив призначити В'ячеслава до Переяслава, люди відкинули його. Це призвело до зміни парадигми в Новгороді, на що новгородці мали значний вплив протягом наступного століття, звільнивши та запросивши ряд князів. Ярополк помер у 1139 р., його наступником став В'ячеслав Володимирович, якого невдовзі вигнав Всеволод II. Ігор II змінив Всеволода II.

Ігор II зустрів значне несхвалення серед населення щодо його сходження на престол. Його багато в чому вважали корумпованим і жадібним. Через це згодом Ігором був запрошений на престол його двоюрідний брат Ізяслав II. Після того, як Ізяслав переміг Ігоря, він кинув його в яму, де його здоров'я почало погіршуватися. Нарікаючи на хворобу, Ігор попросив Ізяслава натомість дозволити йому постригтися в ченці. Ізяслав зрештою погодився звільнити його. Тоді Ігор пішов у монастир святого Феодора і постригся в ченці. Проте згодом він був убитий натовпом за підозрою у змові з метою повалення Ізяслава. Його неживий труп був пов'язаний з низкою чудес, і зрештою він був канонізований. Ізяслав II помер у 1154 р. Пізніше Юрій Долгорукий захопив владу в Києві, але незабаром був отруєний до смерті на бенкеті в Києві в 1157 р. Його правління послідував Ростислав I, але через тиждень Ростислава вигнав Ісаїслав III. Пізніше того ж року, у 1157 р., на престол претендує Мстислав II і залишався при владі до 1169 р., коли Київ захопив Андрій Боголюбський, син Юрія Долгорукого. Перед смертю в 1172 році Мстислав був засланий до Візантії.

Андрій вирішив призначити свого брата Гліба київським князем і намагався возз’єднати всі руські землі, але після смерті брата Гліба в 1171 році Андрій втратив значну частину влади над Києвом. Його правління ознаменувалося перенесенням столиці з Києва до Володимира, а також будівництвом ряду церков і монастирів. Одним, зокрема, був Успенський собор. В результаті змови суздальських і ростовських бояр 29 червня 1174 року Андрій був убитий у ліжку. Його наступником став Михайло Володимирський, старший син Юрія Долгорукого.

Побоюючись бояр, Михайло втік із Володимира до Чернігова. Племінник Андрія, Роман I, був встановлений, а потім повалений, оскільки Михайло повернувся, щоб повернути собі престол у 1175 році. Пізніше Михайло помер у 1176 році, і його наступником став його брат Всеволод III, який змусив бояр підкорити і розвинути столицю Володимир. Всеволод здійснив кілька набігів, наприклад на Волзьку Булгарію. Встановив ціни в Новгороді, а дочок видав заміж за князів у Києві та Чернігові. Він помер у квітні 1212 р. Перед смертю Всеволод мав намір мати свого сина Юрія наступником у Ростові, а іншого сина Костянтина - у Володимирі. Проте Костянтин вимагав і Ростова, і Володимира. Це призвело до того, що Всеволод позбавив його спадку і передав свій престол Юрію. Після того, як після смерті Всеволода на престол вступив Юрій, Костянтин згодом вигнав його з Володимира, але дозволив йому мати Ростов. Костянтин помер через 2 роки, що дозволило Юрію повернути Володимира. Саме під час правління Юрія монголи почали вторгнення в регіон. Спочатку монголи вторглися на Русь у 1232 р., а потім у Володимир у 1237 р. Юрій загинув у битві на річці Сит у 1238 р., коли монгольські війська розгромили Володимиро-Суздальські війська. Після смерті Юрія до Володимира з Києва переїхав його молодший брат Ярослав II, який був коронований великим князем Володимиром. Після того, як Володимир був зруйнований монголами, Ярослав у 1243 році зустрівся з тодішнім монгольським вождем Батиєм-ханом у його столиці Сарай і отримав дозвіл повернутися до Володимира. Після того, як монголи отримали контроль над Київською Руссю, призначення на престол у Володимирі мав затвердити хан. Через два роки Ярослава запросили на зустріч з Гуюк-ханом в Каракорум, але там він був отруєний і через тиждень помер.

Після смерті Ярослава князем Володимиром був призначений Святослав III. Його правління було недовгим, оскільки згодом його скинув його племінник, Михайло Хоробріт з Москви. Це сталося, коли Андрій II фактично був затверджений Гуюк-ханом наступним великим князем Володимирським. Однак, повернувшись до Володимира з Каракорума в Монголії, отримавши призначення, Андрій виявив, що престол уже займає Михайло. Через кілька місяців Михайло загине в бою з литовцями. Коли Андрій прийшов до влади, він намагався показати певну незалежність від Великої Орди монголів. Згодом одружився з дочкою Данила Галицького. Монголи зневажали Данила. Тим часом до Орди звернулися Святослав і Олександр Невський з проханням повернутися на престол. Невський повідомляв, що Андрій утримує данину з Орди. У результаті цієї зустрічі монголи відправили військову експедицію, щоб усунути Андрія від влади, дізнавшись про його невірність. У 1256 році Одрія пішла до хана і вибачилася за свій злочин. Повернувшись до Володимира, Невський закріпив за ним східні території Володимира, до яких належали міста Нижній Новгород і Городець на Волзі. Коли Невський помер, Андрій намагався претендувати на весь Володимир, але був задушений Ярославом Тверським, його молодшим братом. Крім того, Велика Орда вирішила призначити Ярослава великим князем Володимирським. Андрій оселився б у Новгороді. Ярослав помер у 1271 році, а його наступником у Володимирі став Василь Костромський, який згодом також зійшов на престол у Новгороді. Він правив до 1276 року, а його наступником став Дмитро Олександрович.

Раніше Дмитро був призначений батьком Олександром Невським до Новгорода в 1259 році. Після смерті Невського новгородці вигнали Дмитра через його молодий вік. Новгородці ставали все більш впливовими у звільненні та призначенні князів. Раніше київський або володимирський князь призначав новгородським князем, але з 1139 р. Новгород, якщо образиться, запропонує свій вибір прийти до Новгорода і захопити престол. Після десятиліття боротьби з дядьками за престол у Новгороді, Дмитро нарешті отримав можливість прийти до влади і в Новгороді, і в Володимирі, коли обидва його дядька, Ярослав III і Василь Костромський, померли в 1276 р. Пізніше Дмитро заснував фортеця під назвою Корпор'єр, на жах новгородців, які врешті вигнали його з Новгорода. Оскільки Дмитро намагався пом’якшити напругу з новгородцями, його молодший брат

Андрій Городецький вирушив до Золотої Орди, щоб отримати дозвіл замінити Дмитра на посаді великого володимирського князя. У 1281 році Андрій повернувся на Русь, захопив Переяслав і змусив Дмитра втекти до Скандинавії. Після того, як Андрій зайняв престол у Володимирі, новгородці зустріли його в Новгороді. Тим часом, уклавши союз з ногайським ханом, Дмитро був відновлений на посаді великого князя володимирського в 1283 році. Однак Андрій боровся з Дмитром за володимирський престол протягом наступного десятиліття, остаточно повернувшись у 1293 році. , протягом наступного десятиліття Андрій вступив у конфлікт з коаліцією, організованою Данилом Московським, Михайлом Тверським та Іваном Переславським, яка прагнула відновити ротаційну систему спадкоємства. Андрій правив до 1304 року.

Після смерті Андрія Михайло став великим князем Володимирським за ротаційною системою престолонаслідування. Його також підтвердив хан Золотої Орди. Потім його прийняли новгородським князем. Однак, перебуваючи там, Михайло мав суперечки з новгородцями і у відповідь припинив відвантаження зерна до міста. Цей акт призвів до того, що Москва стане впливовішою в усій імперії, ніж Володимир. Поки Михайла не було, справи в Новгороді взяв Юрій Московський. Оскільки пізніше Михайло відновив контроль за допомогою монголів у 1316 році, хан у Сараї призначив Юрія Московського замість Михайла великим князем Володимирським. Для виконання указу монголи надали Юрію військову підтримку. Проте Михайло переміг Юрія і схопив його дружину, яка також була сестрою хана. Згодом вона померла під вартою Михайла. Кавгадій, звільнений Михайлом, повернувся до хана і повідомив, що Михайло наказав убити сестру хана і порушив монгольський указ. Тоді Велика Орда покликала Михайла і стратила його в 1318 році. Благочестивість Михайла під час цього випробування принесла йому сан святого в Російській Православній Церкві.

У 1319 р. до влади прийшов Юрій, але проти нього виступив син Михайла «Дмитро Грозний Очі». Дмитро доповів ординцям, що Юрій привласнив ординську данину, а коли Юрій викликав хана, Дмитро вбив його. Тоді Дмитро був страчений ординцями. Після смерті старшого брата Юрима Іван І отримав контроль над Московським князівством. Згодом Великою Ордою він був призначений великим князем Володимирським. Іван І

співпрацював з монголами, збираючи від їхнього імені данину з інших руських князівств.

У 1327 році резиденція Великого князя Володимира була перенесена до Москви, що згодом посилило вплив Москви в регіоні, який отримав назву Московської держави. Саме тут східнослов'янська історія та етологія рухалися або розгалужувалися до розвитку російської культурної ідентичності. У XIV столітті великі князі Московії намагалися об'єднати всі руські землі. Ці зусилля були найбільшими під час правління Івана III. Він завоював Новгород у 1478 р. і Твер у 1485 р. У 1480 р. монгольський вплив на Московію припинився, і Московія отримала суверенітет над усіма руськими землями. На початку 1500-х років майже вся Росія об'єдналася. Іван завоював частину Рязані і підпорядкував собі князів Ростовських і Ярославських. Пізніше місто Псков завоював його син Василь III. Іван III — перший московський правитель, який назвав себе «царем» і «правителем всієї Русі». Він воював з Литвою за контроль над колишніми князівствами Київської Русі і зміг просунутися на захід і розширити владу Московії. Коли Московія почала зміцнюватися, всі правителі Московії вважали її своєю спільною територією. Князі претендували на юрисдикцію та вплив на певні території. Іван III, однак, наполягав на тому, щоб менші князі поступилися великому князю Московському та його нащадкам як беззаперечну владу у військових, судових та зовнішніх справах. Московські правителі поступово перетворювалися на могутнього самодержця, відомого як «цар». «Цар» слід було розглядати разом з іншими термінами, що використовуються для опису могутніх правителів, таких як імператор або хан. Після того, як Іван III одружився з Софією Палеолог, яка була племінницею візантійського імператора, Московія привласнила собі багато символів і звичаїв Візантії.

За Івана III «цар» як самодержець означав незалежність правителя. Коли до влади прийде Іван IV, це буде означати абсолютну і необмежену владу. У 1533 році Іван IV став «царем» і був визнаний православною церквою. Монах стверджував, що коли Константинополь капітулював перед османами в 1453 році, цар Московії матиме законні претензії як офіційний православний правитель і що Москва матиме право вважати себе спадкоємицею інших центральних християнських баз, таких як Рим і Константинополь. Цей світогляд сформував погляд Росії на православ'я. За Івана IV царство досягло розквіту

за своєю могутністю. Таким чином, Іван IV пізніше став називатися Іваном Грозним, оскільки він значно розширив межі своєї влади. У поєднанні зі своєю психічною нестійкістю Іван Грозний організував надзвичайні акти насильства. Великим князем Московським він став у 1533 році в дитинстві, в цей час бояри намагалися служити регентством до його повноліття в 1547 році. А 1547 року, коли настав його час, Іван IV прийняв титул «короля і великого князя». всієї Русі», і його коронація нагадувала ті, які використовували при коронації візантійських імператорів. Його правління ознаменувало перехід від Великого князівства Московського до «Царства Руського». Іван IV запровадив ряд реформ у законодавстві, військовому та місцевому управлінні, спрямованих на зміцнення Московії від сусідніх ворогів. Наприкінці 1550-х років Іван став ворожим до своїх однодумців і чиновників. Він поділив Московію на приватну та громадську власність. Приватний домен був місцем, де більшість його терору було використано. Його агенти страчували кожного, хто викликав підозру Івана. Гнів Івана проти бояр порушив їхній вплив у Московії. Він віддав наказ про конфіскацію їхнього майна і публічно стратив багатьох із них. Ця політика отримала назву «опричнина». Боярство відіграло важливу роль у розвитку Московії, і коли вони були придушені Іваном, значна частина імперії почала страждати. Торгівля стала менш ефективною, і селяни намагалися покинути Московію. Це породило б витоки легального кріпосного права, що обмежувало селян землею. У 1572 році Іван скоротив свою політику опричнини. Незважаючи на жорстоку внутрішню політику Івана IV, Московія продовжувала розширюватися. У 1552 році Іван завоював Казанське ханство на середній Волзі. Згодом він захопив Астраханське ханство. В результаті Московія отримала вихід до Волги та Середньої Азії. Правління Івана IV означало кінець Московії та початок того, що ми знаємо як «Русь».

І російські, і українські націоналісти розділилися щодо спадщини Київської Русі. Для закріплення історіографічних основ своєї державності українські націоналісти часто стверджують, що зберігають етнічні та культурні традиції давньої Київської Русі, тоді як Росію, колишню Московію, складають вихідці з угро-фінських племен; оскільки культурний вплив Києва згодом поширився на Володимир, а потім на Москву, остаточне панування монгольських орд змінилося і змило більшу частину первісного східнослов'янського ДНК-сигналу, який існував у стародавньому Києві. З іншого боку, російські

націоналісти-історики стверджують, що політична, мовна та релігійна легітимність була передана Москві. Далі вони стверджують, що коли монголи завоювали Київ, багато з основних східнослов'янських складових Київської Русі втекли на Русь, рятуючись від Великої Орди, а ті, хто залишився асимільованими та змішаними з іншими расами в результаті польсько-литовського панування, залишили справжня культурна традиція Москви. Іншим аспектом дискусії про Київську Русь є масштаби спроб Московії зібрати руські землі. Те, що великі князі московські були віддані цій меті, підтверджує, що Московія була законною спадкоємицею Київської Русі. Це, поряд з тим, що великі князі московські були нащадками Володимира Великого та інших руських правителів. На думку російських інтелігентів, Україна насправді ніколи не була справжньою державою, а «малоросійським» продовженням російської раси, зрештою провидінням, яким судилося потрапити під владу Московії. За радянських часів українців, білорусів та росіян історично вчили бути «братськими народами», що виникли ще з давньої Київської Русі. Пізніше Радянський Союз представив росіян як старшого брата групи. Тим не менш, поняття брата легко сприяє уявленню про те, що Україна в принципі не є незалежним утворенням. Але цей тип дискурсу не повністю обходить українську перспективу. Існує український націоналістичний рух під назвою Українські Народні Збори та пов'язана з ним Українська Самооборона, яка погоджується на єдність східнослов'янських народів. Однак ця група вважає, що Україна, а не Росія, має право бути панівною державою серед російських народів, оскільки первісним центром імперії Київської Русі був Київ. Є й інші інтелігенти, які вважають, що Київська Русь бути то російською, чи то українською — надумана.

Після вторгнення монголів на Київську Русь у 13 столітті місце митрополита Київського і всієї Русі стало розколом між Великим князівством Московським у Москві та Великим князівством Литовським у Вільнюсі. Оскільки Київ почав втрачати свій вплив на російській території, резиденція митрополита Київського і всієї Русі була спочатку перенесена до Володимира в 1299 році, а потім перенесена до Москви в 1325 році, де він продовжував призначати Константинопольського патріарха. митрополита. Згодом назву змінили на Митрополит Київський, Галицький і всієї Русі. Однак у 1458 р. Велике князівство Московське вирішило почати призначати власних митрополитів без згоди Константинопольського патріарха. Це сприяло утворенню

Російської православної церкви. Берестейською унією 1595-1596 рр. митрополит Київський, Галицький і всієї Русі відокремився від Східної Православної Церкви і підкорився Папі Римському. Так була створена Українська греко-католицька церква або уніатська церква. Російські православні залишилися б у Москві.

Вчені значною мірою не визначили, які племена першими заселили східнослов'янські території. Деякі стверджують, що варяги були там раніше слов'янських і фінських народів, які, на їхню думку, згодом асимілювалися з варягами. Інші наполягають на тому, що є докази того, що слов'яни були там до прибуття вікінгів. Ті східні слов'яни, які залишилися в Києві та більшій частині України, наполягали на тому, що вони етнічно відрізнялися від росіян, які також були східнослов'янського походження, стверджуючи, що нинішня Росія перейменувала Росію лише після Переяславської угоди 1654 року. як Московія. Розширення Московії ґрунтувалося на збиранні руських земель. Коли це було завершено, Московія змінила назву на Русь. Проте українці відзначають, що договір з Московією закріпив Україну як незалежну націю з вільно обраним верховним лідером, який називався «гетьманом». Договір також надавав Україні право вступати в дипломатичні відносини з іншими державами, а також свободу вільної торгівлі з усіма іноземними державами. Не тільки це, але й право підтримувати незалежну судову владу; право вибору вождя для війська і, нарешті, право на створення незалежної Української Церкви. Коли стало зрозуміло, що Московія не виконає цих умов, Україна повстала. В останній чверті 17 століття Росія і Польща розділили Україну і зробили Дніпро кордоном між своїми двома імперіями. Лівобережна Україна належала до Російської імперії, а Правобережна – до Польщі-Литви.

Петро I, російський цар у 1682–1725 роках, намагався централізувати свій контроль над імперією шляхом реформування російської армії після того, як Росія втратила значні території у Північній війні. Північна війна — це боротьба Росії за панування у Східній, Центральній та Північній Європі проти Шведської імперії, яка тоді була провідною державою в Балтійському регіоні. Росія була захоплена Швецією. Знаючи про це наперед, російські війська відступили, коли шведська армія наступала на Гродно. Росія проводила політику випаленої землі, спалюючи будівлі та посіви до прибуття шведських військ, мінімізуючи ресурси, доступні їм, коли настала зима. Зима 1709

р. пізніше сильно виснажила шведські війська. Тим часом Росія намагалася реформувати російську армію, що розлютило Україну і призвело до повстання. Керівник цього повстання Іван Мазепа вважав, що цей захід Петра I, також відомий як Петро Великий, загрожуватиме автономії козацького Гетьменату; автономію, надану їм Переяславською угодою 1654 р. Рух за централізацію російського війська змусив козацькі війська воювати в далеких війнах, залишаючи власну територію відкритою для татарських та польських набігів. Зазнавши великих втрат у результаті цього нового порядку, в якому козацькі війська вели тривалі бої, погано підготовлені до того, щоб пристосуватися до війни, що наростала, Мазепа потрапив під пильний контроль, і багато хто вимагав замінити його російським генералом. Мазепа став гетьманом Лівобережної України в 1687 році після вигнання Івана Самойловича, якого звинуватив у спробі відокремлення від Російської імперії. Після повстання Правобережної України проти Польщі Росія дозволила Мазепі втрутитися. Мазепа зміг захистити від поляків значну частину Правобережної України. Польща була значно ослаблена вторгненням шведського короля Карла XII. А коли в 1705 році шведський король переміг на обранні Станіслава I Лещинського королем Польщі, польські та шведські війська намагалися вторгнутися в Україну. Росія, наперед знаючи про цей план, відмовилася захищати Україну від вторгнення. Мазепа вважав це порушенням Переяславської угоди. Тому, коли польські та шведські війська вторглися в Україну в 1708 році, Мазепа вирішив об'єднатися з ними в надії передати контроль над Україною Швеції. Проте за ним пішли лише 3000 козаків. Решта залишилися вірними Російській імперії. Це повстання під проводом Мазепи в союзі зі Швецією було придушене Петром Великим у 1709 році під час Полтавської битви. Після часів Мазепи Росія проводила жорстоку політику репресій, яка була відкритою і нещадною. Петро запровадив заходи щодо нагляду за автономною українською адміністрацією. Усе, що стосувалося управління гетьманської канцелярії, мало проходити через руки та пильні очі московської старшини. У 1722 р. влада гетьманів втратила свою силу. У 1764 р. Катерина II повністю скасувала гетьманську посаду.

Поступово утвердження української національної ідентичності в Україні придушувалося. У 1720 р. Росія обмежила друк українських книг і літератури. У 1775 р. «Запорозька Січ» була зруйнована. «Запорізька Січ» була протодержавним козацтвом у

16-18 століттях і розташовувалася на південному сході України. Створений для захисту від нападів кримських татар. Козаки, які перебували на українській самообороні, створили ряд укріплень, спрямованих на зупинку татарських орд. Ці укріплення злилися, утворивши центральну фортецю – «Запорозьку Січ». Перша Запорізька Січ була створена на острові Мала (Мала) Хортиця та поблизу сучасного міста Марганець. Татарські війська знищені в 1558 і 1593 роках відповідно. Третього січня збудували на острові Базавлук. Він проіснував до 1638 року, коли польський експедиційний загін – у відповідь на козацьке повстання – знищив його. Ці поселення були ранньою протодержавою. У 1648 році Богдан Хмельницький опанував Січ у Микитин-Ризі, поблизу сучасного Нікополя, щоб підняти повстання проти Речі Посполитої. Це призвело до створення першої козацької Гетьманщини. Січ неодноразово змінювала місце розташування і була остаточно зруйнована в 1775 році російським генералом Петром Текелієм за прямим наказом Катерини II. До 1780 р. козаки організовувалися лише на добровільних засадах, захищаючи Україну від турецьких навал під час російсько-турецької війни, яка розпочалася у 1787 р. і тривала до 1793 р. Росіяни почали переселяти козаків на р. Кубань. У 1800-х роках козаки змінили назву на кубинські. Починаючи з 1783 р. козаки та селяни України були поневолені російським урядом. Панщина була формою кріпацтва, яка обмежувала селян своєю землею. Вони б обробляли землю, але не могли піти. Однак, на відміну від рабства, вони мали певний захист закону. Їх не можна було купити чи продати окремо. Вони були просто земельними ділянками і продавалися разом із землею. Кріпаки, які займали землю, були підпорядковані панові, який володів нею, і повинні були працювати під його владою. В обмін на цей сервітут кріпаки могли обробляти частину землі для забезпечення власного існування. Здебільшого кріпацтво було добровільним, оскільки єдиним виходом із голоду було голодувати або стати кріпаком. Значна частина аристократії, яка отримувала прибуток від кріпацтва, була росіянами. У цей час Росія також прискорила асиміляцію українського народу російською культурою. Кріпаків змушували говорити російською мовою і приймати російські політичні ідеали. Це був нищівний удар по опору України асиміляції. Русифікація України залишалася сильною складовою російської та радянської політики до 1991 року.

Скасувавши козацький гетьменат, Катерина II перетворила його на те, що називалося «Малоросією». Він поділявся на намісництва: Київське, Чернігівське та Новгород-Сіверське. Виправдання Катерини II для претендування на територію значною мірою ґрунтувалося на її вивченні історії Росії. Вона вважала, що поляки — ворожі вороги, а українці — братський союз. Саме на цьому етапі українці були змушені служити інтересам Російської імперії. Російська мова стала обов'язковою в школах і виданнях. Російська мова стала адміністративною мовою в православній церкві. Політика русифікації поширювалася на всі сторони суспільного життя; на Лівобережній Україні, у Києві, Слобідській, а згодом і на Правобережній Україні – відновлено з Польщі, коли цар Микола І успішно придушив польське повстання в 1831 році. Після просування його армії до Варшави в 1831 році Микола І створив « Західний комітет.», якому було доручено оглянути відібрані в Польщі українські губернії та спланувати їх інтеграцію до складу Російської імперії. Приєднані до Польщі території, кожна з яких мала значне населення українців, потрапили під політику русифікації, започатковану Катериною II. Були вжиті всі заходи, щоб нові губернії входили до складу Росії. У 1840 р. Микола І скасував правові та самоврядні рамки, які існували за часів Речі Посполитої та Гетьманщини. Були вжиті заходи щодо посилення русифікації по всій імперії. Це включало навернення українських уніатів (українців-католиків) на православ'я (російських православних), а також вимушену програму історичних наративів, які пропагували російський націоналізм як у школах, так і в університетах. Відповідальність за асиміляцію українського народу з російською культурою Микола І поклав на плечі свого міністра освіти графа Уварова. Уваров вважав, що успіх цієї ініціативи вимагатиме надії для майбутніх поколінь, оскільки молоді уми легше формувати раннє навчання. Будь-яку навчальну програму, орієнтовану на виклад історії, що нав'язує спільність народів східнослов'янської Русі, легше інтегрувати в свідомість нового покоління молодих слов'ян. Такий підхід до майбутніх поколінь використовувався як римлянами, так і Наполеоном після їх відповідних завоювань різних народів. Уваров намагався ввести наративи, які б виправдовували анексію Росією та асиміляцію західних губерній до складу імперії. Це вимагало б пояснити історію північно-східної Росії (Росії) як пов'язану з історією південно-західної Росії (України). Уваров запропонував премію в 10 000 рублів тим, хто зможе досягти цього союзу. Цього нарешті досягне Микола Устрялов. У

грудні 1836 року він закінчив перший том чотиритомного твору, який згодом став стандартним навчальним планом для всієї імперії. Книга підтвердила ідеї, закладені за часів правління Катерини II. Вона також виступала за централізований державний контроль над політичними та економічними справами.

Мова і культура також будуть важливою частиною політики Росії. У школах західних провінцій буде встановлено російську мову як офіційну. Хоча були проблеми в поєднанні української та російської історії, держава більше турбувалася про неасиміляцію Польщі, оскільки було б важче придушити сепаратистські поняття, які відрізняють польську від російської. Таким чином, російські археологи розкопали такі місця, як Золоті ворота в Києві, щоб довести історичний вплив Росії. Микола I також намагався об’єднати Російську православну церкву з українським греко-католицизмом чи уніатами. Він доручив Лосифу Семашку знайти шлях до цього. Семашко, колишній уніат, був вражений пишністю православних храмів. Він запропонував створити уніатську духовну колегію, але окремо від її греко-католицького елемента. Він також запропонував заснувати уніатську семінарію, але таку, яка б готувала уніатських священиків відповідно до православ’я. Як колишній уніат, Семашко виявився ідеальною людиною, щоб переконати уніатів погодитися з Російською православною церквою. Це було б життєво важливим для досягнення мети імперії – русифікації. Семашко переконав уніатських священиків враховувати низку особливостей, які входили до політики православної церкви. Він переконав священиків замінити уніатські книги російськими. Він також радив уніатським священикам відводити бороди – Російська православна церква вважала чисте гоління різновидом блюзнірства. У 1832 році Микола I схвалив ідею Семашка про підпорядкування уніатської церкви Православному Синоду. 12 лютого 1839 р. Синод прийняв Акт унії, розроблений Семаншком, і просив приєднати до православної церкви 1,5 млн парафіян.

Частина українців чинила опір русифікації. Одним із них був історик Микола Костомаров. Будучи асистентом кафедри російської історії Київського університету, у 1846 р. разом з іншими інтелігентами, наприклад, поетом Тарасом Шевченком, утворив Кирило-Мефодіївське братство. У своїх книгах «Книги буття українського народу» та «Статут Слов'янського товариства святих Кирила і Мефодія: його основні ідеї» Костомаров

висловлював і пропагував підривні ідеї, протилежні русифікації; як-от християнське благочестя, демократичний республіканізм, українське національне відродження, український месіанізм та панслов’янський федералізм. Як наслідок, він потрапив під політичний контроль. У 1847 році, за два дні до весілля, він був заарештований і засуджений до одного року ув’язнення в Петропавлівській фортеці в Петербурзі з подальшим засланням. Інші члени Кирило-Мефодіївського братства також були заарештовані та заслані. Ці українські націоналісти та інші, які наслідують їх приклад, стануть відомими як «українофіли». Це призвело до сильного придушення пропаганди ідей, які підтримували український сепаратизм. У меморандумі, виданому офіцерам «третьої секції його імператорської величності канцелярії», яка була таємною поліцією Російської імперії, зазначалося: цензори, які в своїх книгах і лекціях старанно уникають будь-яких згадок про Малоросію, Польщу та інші російсько- контрольовані землі, які в певному сенсі можуть сприйматися як небезпечні для цілісності та спокою імперії, але навпаки, намагайтеся відвернути всі уроки науки та історії на справжню лояльність усіх цих племен Росії. Тим часом поляки стали між росіянами та українцями. Багато поляків відреклися від католицької віри та навернулися до православ’я, але також прийняли багато граней української ідентичності. Цих польських шляхтичів називали «головорізами». Ця група стривожила Російську імперію, яка доклала значних зусиль для інтеграції поляків у російське суспільство. Поляки – західнослов’янський народ. Як і росіяни й українці, вони також утворили спільну слов’янську групу, яка існувала у VII ст. Пізніше вони мігрували до Центральної Європи ще до виникнення Київської Русі, географічного регіону, де росіяни та українці мають спільне походження. Під час польського повстання 1831 р. багато українських уніатів боролися з поляками проти російського наступу. Польське розташування української культури загрожувало русифікаторському русу. У 1859 р. ключові лідери загальноросійського руху, наприклад Сильвестр Гогоцький, почали формулювати доктрини, які могли підірвати український рух. Ці вчення мали на меті об’єднання всіх слов’ян під однією вірою і мовою. У 1862 році всі українські недільні школи були розібрані. Міністр внутрішніх справ Петро Валуєв видав так званий Валуєвський циркуляр. Вона мала на меті обмежити використання української мови для документів і видань, які поширювалися як серед широких верств населення, так і серед мас. Це включатиме український переклад Євангелія.

Валуєвський циркуляр був би найефективнішим у стримуванні поширення української мови, культури та самобутності. Тим не менш, українофіли продовжували діяти в менших сегментах у Києві. 18 травня 1876 р., перебуваючи у відпустці в Німеччині, Олександр II підписав Емський едикт, який мав на меті припинити діяльність українофілів, які імперія вважала загрозою для держави. Було введено ряд заборон. Серед них – заборона ввезення в імперію всіх україномовних видань, заборона видання релігійних текстів, граматик і книжок українською як для простого народу, так і для вищих верств населення, а також заборона існуючих україномовних видань з шкільних бібліотеках, а також заборони використання української мови в театральних виставах, піснях і поетичних читаннях. Олександр II також наказав розкрити таких діячів-українофільців, як Михайло Драгоманов та Павло Чубинський, обох яких було депортовано з України. Викладацькі посади в Україні повністю заповнювали російські вчителі, а українських вчителів перевели до Росії. Емський едикт також затвердив субсидії для газети «Слово», яка виходила в Галатії, країні в складі Австрійської монархії. Галасія була дуже різноманітною країною, що складалася з поляків, русинів (східних слов'ян), українців, русинів, євреїв, німців, вірмен, чехів, словаків, угорців, ромів та інших. Газета «Слово» була категорично проти українофілів, тому Олександр II особисто затвердив субсидію у 2000 гульденів. Після семитижневої війни Австрії з Пруссією Австрія стала подвійною монархією, відомою як Австро-Угорська імперія. Призначення польського намісника в Галатії східнослов'янські русини зустріли вороже. «Русин» — так визначили себе росіяни на польській землі. У відповідь на пристосування Австрії до полонізму «Слово» почало пропагувати русофільство. Багато священиків-русофілів емігрували до Російської імперії. Як прихильники русифікаторської політики, ці православні, які перейшли з греко-католицтва, оселилися б серед уніатів, що залишилися, і змусили їх прийняти православ'я.

Коли Микола II став царем у 1894 році, Російська імперія була корумпована і пригнічена. Тим часом Росія прагнула створити морський порт у Тихому океані для своєї морської та морської торгівлі. Розхитуючи імперіалізм Російської імперії, японці побоювалися, що російське вторгнення втрутиться в їхні інтереси в Кореї та Маньчжурії. Японія прагнула досягти материкової Азії. Тож Японія запропонувала визнати російський

вплив у Маньчжурії в обмін на визнання Росією японського впливу в Кореї. Російська імперія відмовилася, наполягаючи на створенні буферної зони між Росією та Японією в Кореї. Коли переговори провалилися, Японія напала на російський флот у Порт-Аутор, Китай, у 1904 році, значно послабивши російські війська. Відмовившись здатися, Микола II у 1905 р. скликав конференцію в Петербурзі, щоб отримати більшу підтримку у війні. Проте багато соціалістичних груп, які брали участь у конференції, вважали неминучу поразку Росії від японців ознакою необхідності реформ. Коли ці вимоги були проігноровані на конференції, групи соціалістів і робітників рушили до царського палацу в Петербурзі. Проте все вийшло насильницьким. Російські війська відкрили вогонь по демонстрантах, що спричинило страйки та демонстрації по всій країні. Намагаючись стабілізувати ситуацію в країні, Микола II вирішив пом'якшити політику русифікації, надавши людям свободу вибору віросповідання. Згодом 150 000 українців прийняли греко-католицтво, очоливши багато православних священнослужителів, які присвятили своє життя наверненню уніатів на православ'я, відчуваючи себе зрадженими. У відповідь на вимоги реформ у розпал хвилі насильства Микола II оголосив про утворення Думи, яка мала виконувати функції нижньої палати нового законодавчого органу. У 1906 р. відбулися вибори до Думи. Українці мали можливість обрати своїх представників, здатних сприяти українській автономії. У 1-й і 2-й думах 1906 і 1907 рр. було опубліковано Український кокус. Дві останні думи мали іншу виборчу систему, встановлену законом 1907 р. Цей закон обмежував представництво селян і меншин у Думі. В результаті український голос став менш впливовим. Микола II видав російську Конституцію 1906 р. під назвою «Основні закони», наділивши собі самодержавну владу і можливість розпускати Думу за бажанням. Коли російські націоналісти попередили його про сепаратизм, який може виникнути серед інших груп, наприклад, білорусів, Микола II завершив роботу 1-ї та 2-ї Дум. Наступні 3 і 4 Думи мали б велику прихильність у землевласників.

Російські націоналісти створили Союз російського народу в 1905 р. Їх метою було відновлення російського націоналізму та підтримки монархії по всій імперії. Природно, це було добре сприйнято Миколою II. Основа їхньої діяльності була на Західному узбережжі України, а союз підтримував ідею, що східні слов'яни – одна раса, і що між великоросами, білорусами

та малоросами немає різниці. Їм вдалося заручитися підтримкою українського селянства через козлів відпущення єврейських і польських поміщиків і посередників. У результаті багато українських селян пожертвували своєю ідентичністю, вважаючи, що Союз служитиме їхнім економічним інтересам. Було опубліковано низку брошур, в яких він виступав проти думки, що українська мова є окремою. З іншого боку, тих, хто брав участь в українському націоналістичному русі, називали «мазепистами». Спілка також вказала на небезпеку українського руху для російської держави. У ній відзначалася безперспективність українського націоналізму та його нездатність привернути увагу до селянства, оскільки він культивувався переважно серед студентів та інтелігенції.

28 червня 1914 р. спадкоємець австро-угорського престолу ерцгерцог Франц Фердинанд та його дружина були вбиті боснійськими сербами в Сараєво, столиці провінції Боснії та Герцеговини. Мотивом вбивства була австрійська анексія Боснії та Герцеговини, переважно слов'янської провінції. Цей крок Австрії порушив баланс сил на Балканах і придушив амбіції панслов’янських націоналістів. Сербія, мабуть, найбільше обурена анексією. Після вбивства Австрія вимагала дозволити їм провести внутрішнє розслідування в Сербії. Після консультацій з Росією, союзником Сербії, Сербія відкликала цю вимогу. Через три дні Австро-Угорщина оголосила війну Сербії. У відповідь Росія оголосила війну Австрії. Такий хід подій спровокував початок Першої світової війни, тоді відомої як Велика війна.

18 серпня 1914 р. Росія вторглася в Австрію. Таким чином, російські націоналісти бачили в цьому можливість покінчити з українським націоналізмом, знищивши українофільські елементи в Австро-Угорській імперії та включивши їх до складу Російської імперії. 19 серпня російська армія захопила у Австрії східну Галичину. Українські греко-католики (уніати) становили 65% населення. Поляки становили 22%. Росія негайно здійснила політику, спрямовану на інтеграцію Галактики до Російської імперії, змусивши українців греко-католиків асимілюватися з російською культурою шляхом переходу на православ’я. Ця русифікація Східної Галактики також могла бути значною мірою спровокована переслідуванням русофілів з боку Австрії безпосередньо перед російським вторгненням. Русофіли вважають, що українці етнічно нічим не відрізняються від росіян. Крім того, частина росіян не погоджувалася з рішенням

Росії анексувати східну Галатію, побоюючись наслідків приєднання переважно українофільської країни до Російської імперії, вважаючи, що українські сепаратисти в Галатії можуть розпалити український сепаратизм по всій імперії. Однак Росія просунулася вперед зі своїм порядком денним у Galasia. Назви вулиць і площ були позначені тематикою, що представляла російську культуру та політику. Українську мову вилучили зі шкіл. Книги, написані українською мовою, були заборонені. Українофільські організації були закриті. Предстоятель Українсько-Греко-Католицької Церкви був заарештований і засланий до православного монастиря. Навпаки, русофільські лідери та організації в Галатії були підтримані, а згодом були звільнені русофільські діячі, ув'язнені Австрійською імперією. Тим часом українські націоналісти в Російській імперії стояли осторонь, не в змозі втрутитися, бо за ними пильно спостерігали як за можливих перебіжчиків і прихильників австрійського режиму. Російські націоналісти попереджають, що українські націоналісти можуть підірвати зусилля Росії у війні, оскільки багато українофілів у Галатії фактично підтримували Австрійську імперію. У результаті багато русофілів вважали, що українофіли в Російській імперії можуть розділяти ці настрої. Це накладало б на українських націоналістів у Росії обов'язок довести свою лояльність до царя. Перший успіх Росії проти Австро-Угорщини був би недовгим. Коли німецька армія втрутилася, російська армія постійно була відбита. Подальша втрата морального духу в поєднанні з поганим плануванням перевернула Російську імперію. Під час невдач Росії у Першій світовій війні росіяни вдома скаржилися на нестачу продовольства та низьку заробітну плату та вимагали припинення війни. По всій імперії почали відбуватися антивоєнні та антикапіталістичні демонстрації. У лютому 1917 р. сталася революція, в результаті якої Микола II зрікся престолу. За цим послідували масові заворушення в Петрограді та інших містах Росії. За умовної підтримки меншовиків — фракції російського соціалістичного руху — був сформований тимчасовий уряд. Двома іншими були більшовики та соціалісти-революціонери. Меншовики хотіли, щоб тимчасовий уряд здійснив мирний план без анексії. Тим часом Українська Народна Республіка проголосила свою незалежність і претендувала на всі традиційно українські поселення. Після цього почнеться сплеск мітингів по всій Україні.

Тимчасовий уряд підтвердив свій намір продовжувати військові зусилля з Францією та Великою Британією, але після нових невдач у пошуку шляхів припинення війни Тимчасовий уряд був повалений більшовиками у жовтні 1917 р. на чолі з Володимиром Леніним і Троцьким. і Сталін. Ленін був раніше засланий російським царським урядом за свою марксистську революційну діяльність наприкінці 1800-х років. Був заарештований, звинувачений у повстанні та засланий до Сибіру. Пізніше він переїхав до Західної Європи, щоб продовжити теоретичний розвиток марксизму. Після невдалої революції проти Російської імперії 1905 року ленінські революціонери пролетаріату згодом закликали до перетворення Першої світової війни у світову революцію проти капіталізму. Оскільки Ленін був антивоєнним діячем, Німеччина сприяла його поверненню до Росії в надії, що він придушить військові зусилля Росії проти Німеччини. Ленін повернувся, щоб успішно очолити Жовтневу революцію проти Російської царської імперії. Звідти Росія зрештою опиниться під радянським контролем. Україна, однак, відмовилася від співпраці з новою більшовицькою владою в Петрограді. До Жовтневої революції 1917 р., коли на початку березня того ж року в Росії було створено Тимчасовий уряд, в Україні було утворено Центральну Раду, яка об'єднала депутатів, робітників і селян, учасників УНР. . Спочатку вони підтримували тимчасовий уряд. Вони навіть привітали його нового керівника Георгія Львів. Рада також привітала міністра юстиції Олександра Керенського. Але незабаром у червні Центральна Рада проголосила автономію. Але оскільки Україна опинилася під впливом внутрішнього конфлікту між більшовицькими рухами та українським націоналізмом, Центральна Рада згодом відмовилася від своєї автономії. Проте, коли відданість класу селян перейшла від українських націоналістів до комунізму, Центральна Рада стала ворожою до більшовиків. Після захоплення влади в Росії більшовиками Центральна Рада скористалася можливістю захопити владу в Києві, проголосивши Українську Народну Республіку, визначивши її територію та підтвердивши федеративні відносини з Росією. Проте зростання більшовизму в Україні дало Росії важелі для висунення до них вимог. Відмова України від співпраці призвела до вторгнення більшовиків у країну. До Жовтневої революції 1917 року Ленін мав намір визнати незалежність України, але пізніше змінив свою позицію. Початкова позиція Леніна щодо української незалежності полягала в основному в тому, щоб допомогти повалення Тимчасового уряду. Після цього Ленін відмовився підтримати

«Центральну Раду», вважаючи, що вона не поділяє антикапіталістичних поглядів його більшовицького руху. Більшовики неминуче прагнули захопити владу в Україні. Ленін направив російські війська до Києва, столиці УНР. Очолював цей загін Михайло Муравйов, який захопив столицю в січні 1918 року, арештувавши й розстрілявши на вулицях усіх, кого спіймали на українській мові. Фактично будь-кого, кого підозрювали у ворогі більшовицької революції, вбивали. Більшовики встановили в Києві конкуруючу владу — Народний Секретаріат. Тоді Центральна Рада направила до Бреста мирну делегацію для переговорів з центральними державами. Фактично Центральна Рада таємно шукала австро-німецького захисту від більшовиків. Пізніше Центральна Рада проголосила свою незалежність від Росії. Після цієї декларації Центральна Рада просунула прийняття низки законів, спрямованих на економічну, трудову та земельну реформи. Після підписання Брестсько-Литовського мирного договору з Німеччиною, який завершив участь Росії у Першій світовій війні, Росія змушена була визнати Центральну Раду і вивести свої війська з Києва. Після цього німецька армія захопила українські території, окуповані Росією за договором, і Центральна Рада зрештою стала б маріонетковим урядом. Коли Центральна Рада не виконала своїх обіцянок, як-от забезпечення постачання хліба до Німеччини, німецьке командування розпустило Центральну Раду й створило інший маріонетковий уряд на чолі з гетьманом Скоропадським. Він офіційно оголосив про повалення Центральної Ради, призупинення діяльності Української Народної Республіки (УНР) та оголошення Комуністичної партії України поза законом. Проте Соціалістична дирекція України зрештою повалила козацьку Гетьманщину, а потім відновила УНР у листопаді 1918 р. Це повернуло Київ під контроль більшовиків.

У серпні 1919 року Біла армія на чолі з генералом Антоном Денікіним, що складалася з російських націоналістів, які ненавиділи як більшовицький, так і український рухи, захопила Київ у більшовиків. Тоді вони запровадили широку політику русифікації, зробивши російську мову як державних установ, так і шкіл. На початку 1920-х років бійці УНР вибили денікінські сили з України. Коли українська армія потрапила в партизанську війну проти більшовиків у радянсько-українській війні 1920 р., українці звернулися на Захід, скаржачись на обмеження їхніх громадянських свобод та культурних прав. Юліан Батчинський у

1920 році написав меморандум до США з проханням про визнання Української Народної Республіки:

Вашингтон, округ Колумбія

12 травня 1920 року.

Шановний, державний секретар,

Державний департамент, Вашингтон.

сер:

З огляду на сучасний статус у Східній Європі та з пошаною до неурегульованих справ на території колишньої Російської імперії, які нині наполягають на певному розв'язанні, я, як представник Уряду УНР, вважаю мій обов'язок – представити на ваш розгляд цей меморандум, у якому викладено справедливі претензії українського народу на політичну та економічну незалежність. Як наслідок викладених тут фактів, я з повагою прошу уряд Сполучених Штатів Америки визнати Українську Народну Республіку як вільну державу.

Національні прагнення України охоплюють політичне визволення всіх українців, консолідацію всіх вільних українців в одну державу, створення конституційної демократичної республіки, економічне співробітництво з сусідніми та іншими державами.

Претензії України на незалежність ґрунтуються на таких основних підставах:

(1) Існування українців як чітко визначеної, окремої, групово свідомої раси з безперервною історичною та культурною традицією;

(2) їхнє заселення протягом століть земель, на яких вони зараз мешкають;

(3) Їхні багаторічні зусилля, які все більше мають народне походження, досягти та зберегти політичну незалежність;

(4) Очевидна зацікавленість і бажання всього українського населення організувати та підтримувати своє господарське життя без експлуатації сусідами та іноземними державами; і

(5) Кричуща потреба нового порядку в Східній Європі та остаточне припинення історичної боротьби між Польщею та Росією за контроль над природними ресурсами України.

За всіма канонами етнології та історії українці становлять окрему расову одиницю. В Америці склалося популярне враження, що Україна — це лише провінція Росії, ототожнена з нею мовно й расово. Це помилкове розуміння. Провідні антропологи навіть серед росіян сходяться на думці, що українці є фізичним типом, який явно відрізняється від великоросів, білих русинів чи поляків. У культурі й темпераменті вони виявляють особливості, які пронизують всю їх соціальну та моральну природу. Їхня мова є окремою слов'янською мовою, а не просто великоруським діалектом.

«Між українцями та росіянами, — каже сер Дональд Маккензі Воллес, учений російський студент, — існують глибокі відмінності в мові, звичаях, традиціях, домашньому укладі, способі життя та громадських організаціях. Через зайву патріотичність моїх великоросійських друзів, які мають теорію улюбленця, я повинен сказати, що ми маємо тут дві різні національності...».

«Історичний розвиток, — говориться в офіційній заяві Російської імператорської академії наук, — сприяв утворенню двох народностей: великоруської та української. Історичне життя двох народів не змогло виробити для них спільної мови. Навпаки, це справді посилило ті діалектичні розбіжності, з якими увійшли в історію предки українців, з одного боку, і великоросів, з іншого, і, звичайно ж, жива великоросійська ідіома , як нею розмовляють жителі Москви, Рязани, Архангела, Ярославля чи Новгорода, не можна назвати «панрусською» мовою на відміну від української полтавської, київської чи львівської (лембергської)».

Українська раса є майже автохтонною, як і будь-яка в Центральній чи Східній Європі. Короткий огляд історії показує, що протягом понад тисячі років українці та їхні предки

продовжували займати приблизно ті ж землі, які вони населяють зараз, за винятком тимчасових спадів і повторних колонізацій, спричинених монгольськими навалами. У IX столітті вони вже були розселені на просторих родючих рівнинах і лісах, що лежали між Карпатськими горами та Азовським морем і охоплювали долини Дністра, Прута, Богу, Дніпра та Донця.

Організована влада в Україні почалася з давньої Київської держави. Піднесення Києва також знаменує собою період найбільшої політичної експансії України. З IX по XIII століття Київ був центром економічного, інтелектуального та політичного життя Східної Європи, що об'єднував усі етнографічні українські території. Назва, під якою ця держава була відома, була «Русь», узяте від імені правлячої династії. Пізніше цей термін привласнили великороси. «Через візантійську торгівлю, навчання та ремесло,— зауважує польський історик Закшевський,— Київ, „мати руських міст“, був для Польщі XI—XII століть тим, чим був Рим для попередніх німців». Французький географ Реклю зауважує, що академії в Києві та Острозі процвітали ще до того, як великороси мали єдину середню школу, і звертає увагу на те, що Росія в період відродження Петра Великого отримувала вчителів з України.

Падіння Києва та подальшу втрату Україною автономної державності в XIV столітті можна віднести лише до старої системи військових завоювань. Справи на Сході України заплуталися й занепадали через постійний тиск монголів, що розпочався у XIII ст. Через сто років частина Західної України, ослаблена частими татарськими навалами, стала жертвою Польщі, для якої вона була привабливою нагородою через свій багатий ґрунт.

Польське завоювання України розпочалося у 1340 році, і після тридцяти п'яти років найжорстокішої війни полякам вдалося приєднати територію землі, яка була приблизно рівнозначною з нинішніми провінціями Холмської та Східної Галичини. Цього їм так і не вдалося засвоїти, незважаючи на величезні зусилля. Одночасно Волинь та інші північноукраїнські території увійшли в конфедерацію з Литвою, щоб отримати захист від татар. Шлюб литовського короля з королевою Польщею та союз обох царств втягнув ці українські землі також у 1386 р. до

неформального союзу з Польською імперією, який у 1569 р., незважаючи на протести українців, був визначений і тривав. до 1648 року.

Того року піднявся весь український народ під проводом Богдана Хмельницького і поклав край цьому союзу, несумісному з його інтересами та його типом цивілізації. Тоді, передбачаючи подальші спроби Польщі знищити щойно здобуту незалежність України, під загрозою інших ворогів, зокрема турків, тодішньої найсильнішої військової сили у Східній Європі, українці уклали угоду про конфедерацію з Московським царем у 1654 році. Цікаво нагадати, що проти цього кроку Хмельницького прямо порадив Олівер Кромвель, який заявив, що цар ніколи назавжди не визнає вільний народ.

Найважливіші пункти договору 1654 р. гарантували Українській Державі вільно обраного верховного голови, який називався «гетьманом»; право вступати в дипломатичні відносини з іншими державами, за винятком Польщі та Туреччини, коли була необхідна відповідальність царя; вільна торгівля з усіма іноземними державами; повна незалежність судової системи; право вибору вождя для війська, над яким «гетьман» мав верховний контроль; і, нарешті, незалежність Української Церкви.

Московія не витримала цих умов, і наслідком стала низка українських повстань, спрямованих тепер проти Росії так само, як раніше вони були спрямовані проти Польщі. В останній чверті XVII століття Росія та Польща зробили спільну справу й розділили Україну, зробивши Дніпро кордоном між двома своїми імперіями. Найважливішим проти цього останнього заходу було повстання під проводом Мазепи в 1709 році, яке було придушене Петром Великим. Після часів Мазепи політика репресій Росії проводилася відкрито і нещадно. Петро запровадив нагляд за автономною українською адміністрацією, наділивши владу московською старшиною, через руки якої переходило все, що стосувалося гетьманської канцелярії. У 1722 році влада гетьманів була знищена нанівець. У 1764 році Катерина II. повністю ліквідував офіс.

Тим часом, щоб забезпечити володіння Україною, російський уряд докладав усіх зусиль для асиміляції українського народу. Одним із кроків до цього було придушення української літератури. У 1720 р. в Києві була встановлена особлива цензура на видання українських книг. У 1769 р. було заборонено навіть друк українських букварів, а російські підручники були введені, незважаючи на протести українських просвітителів.

Крок за кроком в Україні придушувалося національне почуття. У 1775 р. було знищено «Січ Запорозьку», останній оплот автономії України та основу Українського Війська. У 1783 році селяни України, вільні з 1648 року, коли вони скинули польське панування, знову були піддані російським урядом кріпацтву в найжорстокішій формі. Сотні тисяч вільних селян і козаків разом з мільйонами десятин української землі були роздані серед фаворитів Катерини II.

Цей захід придушив опір русифікації серед української шляхти, віддалив її від простого народу. Панщина дрібного селянина була настільки вигідною для шляхти, що переважання аристократії поверхово стало російською. Під тиском російського шкільництва, адміністрації та військової служби вони перейняли російську мову та політичні ідеї. Щоб досягти цього бажаного результату, московський уряд не вагався безжально переслідувати все, що могло стати нагадуванням про республіканський режим в Україні. Водночас на Західній Україні відбувалася аналогічна полонізація вищих верств. Остання чверть століття стала свідком тимчасового затемнення українського націоналізму.

Французька революція звільнила сили, які були ув'язнені в серцях і умах людей. Хвиля націоналістичних почуттів прокотилася Європою, надихаючи слов'ян, а також їхніх західних братів. Кожна гілка слов'янського роду прокинулася до усвідомлення своєї історії, своїх традицій і великих людей. Українці взяли участь у цьому ренесансі. Між відродженим націоналізмом і духом демократії зараз виник природний союз. Особливо в Дніпровському районі розпочалося захоплене вивчення історії країни, ознайомлення зі старовинними документами та народними традиціями. Найбільший інтерес проявлявся до всього, що стосується етнографії, філології та народної культури. Саме пізнє визнання народу охоронцями національної культури багато зробило для того, щоб

зруйнувати відсутність симпатії, яка так довго панувала між дворянами та нижчими класами.

Але український рух зіткнувся із запекло ворожою русофільською бюрократією. Примітно, що російсько-українська політика повинна була залишатися такою статичною з часів Петра Великого і далі, в той час як у російсько-польських відносинах відбувалася низка змін. Все ж таки був випадок. Українську мову раз у раз обмежували. Українське економічне життя було гальмовано кількома способами. Українським кріпакам після визволення в 1861 р. наділили менші наділи, ніж російським кріпакам. Це призвело до перенаселення сільськогосподарських районів, еміграції та високого рівня смертності. Відсутність шкіл віддаляла можливість вдосконалення методів землеробства. Українська промисловість зазнала невдачі через несприятливу тарифну політику російського уряду та той факт, що жодним банкам, крім тих, що мають центральні офіси в Москві чи Петрограді, не було дозволено відкривати філії в Україні.

І все ж у XIX столітті помітне зростання українського національного почуття. Перші роки століття становлять період відродження літератури. Потім йшла просвітницька робота серед простого народу. Були організовані приватні школи, розповсюджувалися брошури та книги. Створювалися культурні організації, виявлявся яскраво виражений інтерес до науки. Усе це відродження настільки стривожило російський уряд, що в 1878 р. цар заборонив указом майже всі видання українською мовою. Але літературний порив не був придушений. Вона перекинулась у Східну Галичину та Швейцарію і, незважаючи на серйозні перешкоди, зуміла здобути для українця гідне місце серед слов'янських літератур.

Пліч-о-пліч з культурним поступом відбувалося політичне пробудження українського народу. Українці цінували, що політична свобода для їхньої землі та раси була чітко обумовлена поваленням царської влади. Відповідно вони направили свої зусилля в цьому напрямку. Українці організували та взяли провідну участь у повстанні декабристів 1825 р. У подальшому революційному русі вони знову були помітними, а дві третини лідерів були вихідцями з України. Події березня 1917 року значною мірою стали можливими завдяки українським полкам, які стояли в

Петрограді, які відмовилися від подальшої вірності Романовим і стали прихильниками новоствореної влади. Згодом українці першими з підданих Російської імперії організували власний уряд. 20 листопада 1917 року Центральна Рада, тимчасовий український парламент, проголосила Україну незалежною державою. Боротьба за визнання цієї незалежности ще триває.

Доцільність претензій України на існування як самоврядної нації, однак, не ґрунтується лише на расовій, етнологічній та історичній основі. Існують основні економічні міркування, які вимагають його включення до кола вільних націй.

Український народ населяє землю площею 330 000 квадратних миль з населенням 45 000 000 чоловік. Ця територія не просто повністю самоокупна, але й є, по суті, однією з найбагатших територій на земній поверхні. Чотири п'ятих усієї площі лежить у поясі глибокої чорної землі, яка дає щедрі врожаї пшениці, ячменю, жита, вівса, цукрових буряків, фруктів, тютюну та овочів. Під українською етнографічною територією залягають мінеральні багатства: вугілля, нафта, залізо, марганець, сіль, фосфати, каолін, графіт та багато інших речовин, що мають промислову цінність.

У звичайний довоєнний період Україна щорічно поставляла на експорт близько 5 мільйонів тонн зерна. Більшість цього була пшениця. Останні три роки, зокрема 1919 рік, в Україні були хороші врожаї. Зараз, коли Західна Європа не в змозі прогодувати себе, Україна має надлишок, що залишився від врожаю 1917, 1918 та 1919 років, до кількости не менше 10 мільйонів тонн різних видів зерна. Крім того, країна може гарантувати мінімальний щорічний експорт від 300 000 до 600 000 тонн цукру; 9000 тонн тютюну; 17 тис. т насіння цукрових буряків; та 10 тис. т лляної та конопляної пряжі. Крім цієї продукції Україна до війни щорічно експортувала: 65 тис. тонн яєць; 6,5 тис. тонн необробленої шкіри; 12 тис. тонн свинини та м'яса птиці обробленої; 9000 тонн яловичини; 240 тис. голів м’ясної ВРХ; 15 000 голів коней; 130 000 свиней; і велика кількість вовни, пір'я та хмелю.

У корисних копалинах Україна може експортувати за короткий час до 100 тис. тонн марганцевої руди щорічно; 500 тис. т залізної руди; і значну кількість фосфатів, солі і соди. При реорганізації транспортних засобів вона може постачати

від 6 000 000 до 10 000 000 т вугілля і коксу, а також бензол-толуол, антраценфенол, нафталін та інші цінні похідні кам'яновугільної смоли; близько 90 тис. т кам'яновугільної смоли; сірчана кислота, солі амонію та багато інших сирих і напівфабрикатів.
Попередній перелік матеріальних ресурсів України показує, наскільки помилковою є думка про те, що Україна не може підтримувати економічне існування незалежно від Росії. Якщо країна, яка володіє такими надзвичайними природними перевагами та багатствами, як Україна, не може стояти поодинці, як можна виправдати незалежність Італії, Греції, Польщі, Югославії, Фінляндії та інших європейських націй, чиє право на автономію не піддається сумніву, але чиї природні дари далекі? менш сприятливі для економічної свободи.

Зворотне до того ж судження; тобто, що Росія не може жити без України, не витримає неупередженої критики. Хоча цілком зрозуміло, що в міркуваннях з цією метою надважають інші інтереси, аніж українські, все ж варто дослідити цю точку зору, щоб викрити її хибність.

Зазвичай висуваються три фундаментальні основи опозиції: (1) Україна є житницею Росії і необхідна Росії для значної частини її продовольства; (2) Україна відокремлює Росію від Чорного та Азовського морів, закриваючи тим самим вихід до Середземного моря; (3) Україна має запаси вугілля та заліза, які необхідні Росії.

Перше заперечення спростовується дослідженням статистики. Дані за роки, що передували війні, постійно показують, що експорт України зернових в інші частини Російської імперії не досягав більше 10-15% її загального експорту; тобто близько 36 000 000 бушелів на рік. Майже все це було призначено для Польщі, Литви та Білої Русі. Власно Росія ніколи не споживала більше, ніж дуже малу частку українського зерна. Їй це було не потрібно тоді і не знадобиться в майбутньому. Вона практично самодостатня в зернових культурах, і необхідний невеликий надлишок можна легко отримати з полів Сибіру та Поволжя.

Друге звинувачення, що Росії потрібні українські порти на Чорному та Азовському морях, легко усувається посиланням на російський морський досвід. Офіційна російська статистика

перевезення товарів залізницею не свідчить про відсутність південного порту, який служив би пунктом виходу продукції з територій, розташованих на північ від етнічного кордону України, за єдиним винятком Ростова-на-Дону. Новоросейськ був портом, яким користувалися українські козаки Кубані та Північного Кавказу. До цього часу власне Росія залежала майже виключно від балтійських портів. Спеціальними договорами з новими балтійськими державами Росія гарантує собі продовження використання їхніх портів. Немає жодних причин, чому, якщо це видається необхідною та доцільною, подібна погоджувальна угода з Україною не може забезпечити спільне використання чорноморських портів.

Що стосується вугільних ресурсів України, то правда, що Донецький басейн давав 70% загального видобутку вугілля колишньої Російської імперії, а Донецький басейн переважно знаходиться в етнографічних межах України. Але фактом є й те, що чотири п'ятих цього вугілля споживали в самій Україні, а північно-західна Росія та прибалтійські провінції ніколи не використовували вугілля Донецького басейну, бо воно не могло конкурувати за ціною з англійським чи німецьким вугіллям. Крім того, північ і центр Росії добре забезпечені дровами і торфом, а також вугіллям з околиць Москви. В Україні дуже мало деревини чи торфу, і виснаження Донецького басейну заради російської промисловості залишило б її без паливних ресурсів. Урал і Сибір також забезпечені місцевим вугіллям, а в Кузнецькому районі в Західному Сибіру є величезні родовища, поки що майже не опрацьовані через відсутність залізничних шляхів до Сибіру.

Залізні родовища Уралу та інших губерній власне Росії широко не експлуатувалися, і до війни Україна справді забезпечувала три чверті всіх запасів заліза колишньої Російської імперії. Але пласти залізної руди в Україні не дуже великі, і було б помилковим вважати, що вони могли б належним чином забезпечити потреби всієї Росії на будь-який тривалий період часу. У будь-якому випадку можна з упевненістю зробити висновок, що якщо металургійний розвиток Росії продовжиться, а її шахти будуть стабільно працювати, вона цілком зможе обійтися без імпорту заліза з України.

Нарешті, немає перешкод для постійного економічного співробітництва України та Росії та жвавих комерційних

відносин між двома незалежними державами. Але політичне розмежування є першою умовою. Багатство України завжди робило її привабливим регіоном для експлуатації сусідніми державами. Сьогодні це актуально як ніколи. Якщо така експлуатація не буде здійснюватися за рахунок і на шкоду українському народу, необхідна окрема державна організація, яка б взяла на себе захист його економічних інтересів.

Не можна занадто сильно підкреслювати, що вільна Україна не означає економічно ізольовану Україну. Усі українські політичні партії бажають постійного спілкування з дружніми іноземними державами. Україні не вистачає техніки, капіталу та підготовлених фахівців. Залізничне питання має величезне значення. До революції всі залізничні лінії України приносили значні прибутки, особливо ті, відомі як Південно-Західні залізниці. Але Росія не вважала за доцільне використовувати цей дохід на будівництво подальших доріг, і, як наслідок, Україна має дуже незначну мережу залізниць: лише близько 11 115 миль. Це набагато менше, ніж потрібно країні. Війна майже повністю зруйнувала й деморалізована навіть цю неадекватну транспортну систему. Необхідно відбудувати залізниці, удосконалити і розширити недостатньо розвинуті автомобільні дороги загального користування. Регулювання судноплавних річок – це ще одна справа великого значення, і необхідно використовувати величезні енергетичні можливості порогів Дніпра та інших потоків. Необхідно зводити центральні електростанції, впроваджувати нові методи в гірничодобувну промисловість, будувати елеватори, а сільське господарство, млинову, цукровопереробну та інші галузі дати поштовх до зростання завдяки застосуванню наукового менеджменту та свіжого капіталу.

Неможливість заперечити силу вищезазначених історико-економічних міркувань спонукала деяких ворогів української незалежності стверджувати, що український національний рух штучно стимулюється і не отримує підтримки з боку мас населення. Це твердження спростовується найбільш очевидними фактами. Понад два роки українці активно борються за свою свободу, незважаючи на майже неймовірні перешкоди. У цій боротьбі вони не мали підтримки жодного іноземного джерела; на них одночасно напали більшовики та антибільшовики: вони були блоковані; вони не змогли забезпечити амуніцію чи санітарно-технічні засоби. Вони не здалися, бо зрозуміли, що питання життя чи смерті. Жодна

інша нація в наш час не боролася за свою незалежність за таких складних обставин, і жодна не виявляла сильніше свого прагнення до свободи. Плебісцит крові є найщирішим свідченням волі до самовизначення.

Але тривалі та завзяті бої були не єдиним способом, яким український народ виявив бажання бути вільним. У них було кілька нагод виявити своє бажання більш мирно та регулярно. Таким чином, Центральна Рада, яка представляла всі верстви українців, а також включала представників різних неукраїнських національностей краю, у 1917 р. проголосила незалежність України. Коли в грудні того ж року більшовицькі пропагандисти допитали представника характеру Центральної Ради був скликаний загальний з'їзд робітничо-селянської України, і цей з'їзд, обраний більшовицьким методом, поспішав підтвердити свою підтримку Центральної Ради 2000 голосами проти 70. Був також у 1917 р. відбулися офіційні вибори депутатів до Всеросійських установчих зборів. Всього Україна обрала 230 депутатів. З них 75% або 175 членів були українськими націоналістами.

Після повалення пронімецького гетьмана Скоропадського в 1918 р. і вступу до влади Директорією навіть українські комуністи заявили про вільну Україну і протестували перед радянським урядом Росії проти пропонованого ним вторгнення. Їхній протест залишився без уваги, і коли російські більшовики окупували Київ і намагалися нав’язати Україні свою систему, вони не знайшли українців, які б хотіли з ними співпрацювати. Результатом став так званий «український радянський уряд», який насправді не є українським. Голова — румун Раковський, а режим — не що інше, як місцеве відомство московського уряду.

Примітно, що уряд УНР на чолі з генералом Петлюрою, який я маю честь представляти, є єдиним урядом, який український народ був готовий підтримати. З іншого боку, вони повстали проти всіх іноземних загарбників, які намагалися нав’язати українцям власну владу. Німці, більшовики і війська генерала Денікіна зустріли енергійний опір. Якщо зараз польські війська перебувають в Україні, а населення не виступає проти них, то це тому, що поляки діють спільно з українськими військами під Петлюрою, як їхні союзники.

Необхідно також зважати на думку деяких кіл про те, що незалежна Україна неминуче має потрапити під вплив Німеччини і стати німецьким форпостом у Східній Європі. Основою для цієї підозри, як правило, є те, що Україна у лютому 1918 року уклала сепаратний мир з Німеччиною в Брест-Литовську. У зв'язку з цим слід пам'ятати, що Румунія теж уклала з Німеччиною сепаратний мир. Проте Румунія продовжувала вважатися союзником опонентів Німеччини, і повсюдно визнається, що вона вела переговори з Німеччиною лише через гіркий факт, що вона була змушена це зробити. Україна була в набагато гіршому стані, ніж Румунія, коли вона уклала мир з Німеччиною. У Румунії була принаймні організована держава та вірна армія. Українська влада перебувала в зародковому стані, її державна організація була незначною, а її армія складалася переважно з залишків деморалізованих російських військ. Українські лідери пережили кілька воєн; з одного боку війною з Німеччиною, Австро-Угорщиною, Туреччиною та Болгарією; а тепер з іншого — через новий конфлікт із радянським урядом Росії. За цих обставин Україні довелося обирати між повним підкоренням більшовикам, і в такому випадку країна все одно буде захоплена німцями, або укласти будь-який відвертий мир з Німеччиною, а потім сподіватися на краще.

Подальші події довели, що Німеччина ніколи не була зацікавлена в постійно незалежній Україні. Наприкінці війни вона гостро потребувала продуктів харчування. Сьогодні вона хоче не тільки їжі, але й нового та плідного поля для банківської справи, комерційної експлуатації та продажу німецьких товарів. Німеччина стала розглядати Східну Європу як природний ринок для своєї продукції. Вона хоче Великої Росії, будь то царської, більшовицької чи конституційної. За цих обставин більш правдоподібно підозрювати німців у змові щодо відновлення «Росії єдиної і неподільної», ніж вважати їх дружніми до вільної України.

На даний момент визнання Української Народної Республіки є питанням міжнародної доцільности, бо не може бути миру на Сході Європи, поки Україна підкоряється будь-якому сусідньому народу. Пропозиції поводитися з українським народом так, ніби він не має морального права на самовизначення, є очевидним протиріччям принципам, проголошеним президентом Вільсоном під час вступу Америки у війну проти

Німеччини та її союзників. Спроба втілити їх у дію може призвести лише до продовження заворушень у Східній Європі. Віднесення всієї України до Росії означало б у кращому випадку свавільний примус українців до федерації, яка, якщо це доцільно, мала б утворитися за власним бажанням і з власної волі; не через зовнішній тиск. У гіршому – це відновить їхнє рабство. Розділ країни між Польщею та Росією не тільки викличе триваючий неспокій і невдоволення всередині самої України, але й постійно спокушатиме Польщу та Росію воювати одна з одною, щоб розширити свої відповідні сфери впливу. Незалежна українська держава, навпаки, встановила б баланс сил у Східній Європі, який слід розглядати як найнадійнішу гарантію миру в цій частині світу.

Вищезазначена заява коротко охоплює основні підстави, на яких Україна ґрунтує свої претензії на незалежність. Цей меморандум представлений вам, пане секретаре, в надії, що українська ситуація буде ретельно досліджена, і я щиро вірю, що ретельне вивчення українських справ підтримає прохання про визнання Української Народної Республіки, яке я маю. честь цим подати.

Я, мій любий пане,

Твій дуже слухняний слуга,

Юліан Батчинський,

Дипломатичний представник УНР.

До 1921 року Радянська Червона Армія повернула собі більшу частину України. 30 грудня 1922 року в Москві було офіційно створено Союз Радянських Соціалістичних Республік (СРСР). Почесним головою з'їзду був обраний Ленін, оскільки він не був присутній, а кількома днями раніше він переніс інсульт в результаті отруєння свинцем від вогнепального поранення в результаті замаху. Початкове бажання Леніна визнати українську незалежність стримувалося тим, що дуже мало членів більшовицької партії могли говорити українською. Більшовицька партія складалася здебільшого з росіян та євреїв. Проте Ленін вважав доцільнішим піти на поступки щодо мови та культури, не дозволяючи українцям створити незалежну державу. З іншого боку, релігія була заборонена, оскільки

основним принципом більшовизму був войовничий атеїзм, який був обов'язковим у всьому Радянському Союзі. Були закриті як православна, так і греко-католицька церкви.

Сталін, який мав стати наступником Леніна, хотів, щоб Україна була незалежною автономною республікою в Російській Федерації, але підпорядкованою Москві. Сталін вважав Леніна занадто поблажливим до націоналістів, а Ленін вважав Сталіна занадто суворим. Через рік після того, як Сталін був призначений генеральним секретарем у 1922 році, він почав перемагати українську та грузинську опозицію спочатку політичними засобами, а потім і насильством. Після того, як глава українського уряду закликав до «передачі» частини влади центральної влади республікам, що Сталін вважав абсурдом, Сталін усунув його від влади і відправив у заслання. Пропозиція Леніна піти на поступки українській мові на початку 1920-х років наштовхнулася на перешкоди. Членами партії в Україні були 45% росіян, 33% українців і 14% євреїв. Значна частина пролетаріату в Україні була російськомовною або російськомовною. Другий секретар ЦК України Дмитро Лебедь стверджував, що російська культура і мова вже були ознайомлені з більшістю робітничого класу в українських містах, тоді як українська мова і культура тісніше пов'язані з селом. Така думка поширилася серед лідерів української партії. Ця відсутність прогресу в мовній українізації міст хвилювала українського комісара освіти Олександра Шумського. Він попросив Сталіна замінити голову української партії на когось, хто був етнічно українцем. Проте його прохання до Сталіна сприймалися б легковажно. У 1926 році Сталін написав листа до Комітету з питань політики в Україні, критикуючи спроби українізації робітничого класу, заявивши, що спроби українізації створять враження українського сепаратизму, а також ворожості до російської культури, Леніна та Радянського Союзу. . Сталін зрештою замінив Шумського більшовиком Миколою Скрипником. Після того, як Сталін зміцнив владу, його позиція щодо українізації України ставала дедалі песимістичнішою. Сталінська таємна поліція заявила, що українці дедалі більше невдоволені режимом і таким чином шукають спілкування з українськими націоналістами, білими та поляками. Ця доповідь привела до кардинальних змін у «національній» політиці Радянського Союзу. До 1929 року коренізація, яка була політикою Радянського Союзу щодо інтеграції неросійських національностей в уряди відповідних радянських республік, більше не застосовувалася. Були усунені

провідні діячі «коренізації», почалися чистки національних республік. 474 імовірних українських націоналістів було заарештовано та віддано суду. Комуністи звинувачували українських вчених у підготовці повстання як проти українських націоналістів, так і проти Юзефа Пілсудського, давнього ворога більшовиків, який прийшов до влади в Польщі в 1926 році. Багато з них були засуджені і відправлені до ГУЛАГу, жорстокої сталінської системи таборів примусової праці, де багато померли від хвороб, голоду чи страти. Засновник Центральної Ради Михайло Грушевський також був заарештований і засланий у 1931 р. Пізніше він помер за загадкових обставин у Росії в 1934 р. Сталін вважав, що зусиллями українізації в Україні захопили екстремісти та жорстокі сепаратисти, які намагалися підбурити Українське селянство проти СРСР. Багато в чому це збігалося з колективізаційними намаганнями Сталіна об'єднати одноосібні селянські господарства в колгоспи. Сталін вважав, що український націоналізм змушує селянство чинити опір колективізації, і боячись поширення українських націоналістичних елементів за межами України на інші частини СРСР, Сталін вжив заходів, щоб зупинити розвиток національної свідомості серед українців, які проживали за межами України. Це призвело до русифікації тисяч етнічних українців. На цьому етапі мовні поступки, запропоновані Леніним, більше не використовувалися в усьому Радянському Союзі.

У посиленні українського сепаратизму Сталін звинуватив більшовика Миколу Скрипника, якого Сталін призначив уповноваженим освіти України, замінивши Олександра Шумського. Зрештою Микола вбив себе, боячись, що його заарештують. Пізніше Олександр Шумський був заарештований за підтримку антирадянської пропаганди і страчений за наказом Сталіна в 1940-х роках.

Внаслідок колективізму та послідуючого Великого голоду (Голодомору), що вбив мільйони українців у 1930-х роках, багато українських селян були змушені мігрувати із сільської місцевості в міську. Багатьом з них довелося вивчати російську мову, оскільки українську мову придушували. Голодомор був відомий як терористичний голод і тривав між 1932 і 1933 роками. Це було широко визнано в Україні як геноцид українського народу, вчинений радянською владою. За офіційними даними, кількість загиблих становить від 7 до 10 мільйонів українців. Наприкінці 1920-х років Сталін прагнув покінчити з приватною

власністю на землю. Так він запровадив програму колективізації господарств. У той час Україна була головною житницею для Радянського Союзу завдяки своїм родючим ґрунтам. Під час колективізації було збільшено зернові квоти, а оскільки зерно буде конфісковано державою, селяни та більшість сільських українців мали б менше зерна для споживання. Через те, що так багато фермерів чинили опір віддачі своєї землі Радянському Союзу або об’єднання своєї землі в колективну коаліцію господарств, багатьох було б заслано. Тим часом усіх, хто намагався вгамувати голод, забираючи зерно з полів чи укриттів, страчували. Через нестачу зерна Радянський Союз постачав зерно фермерам за системою нормування. До 1933 року повідомлень про масове голодування було найбільше в Харківській області, Київській, Дніпропетровській, Одеській, Вінницькій, Донецькій областях, Молдавській РСР. Багато хто навіть вдавався до канібалізму. Багато хто звинувачував у голоді політику колективізації. Селяни змушені були віддавати господарство і худобу радгоспам, де працювали батраками. Це призвело до сотень селянських повстань. Крім того, урожайність, яку очікують фермери, була змінена з типового зерна на інші культури, такі як цукор чи бавовна. Це призвело до того, що велика кількість зерна залишилася незібраною. Озираючись назад, можна сказати, що запровадження нової системи колективізації призвело до різкого зниження ефективності сільського господарства. Також широко визнається, що голод був свідомо організований Радянським Союзом, щоб контролювати Україну та селянське повстання за допомогою тактики голодування.

У 1928 р. Сталін запровадив п’ятирічний план прискорення індустріалізації та примусової колективізації господарств. У 1929 р. колективізація стала проблематичною, оскільки в Україні та на півдні Росії вже добре утвердилися сільськогосподарські методи. Більшість селян були незалежними хліборобами, традиція, яку підтримував козацький спосіб життя як самодержавного народу. Іншим фактором, який посилив цей індивідуалізм, був загальний опір комуністичному правлінню протягом 1917-1921 років. Колективізаційні зусилля Сталіна співпали з кампанією розкуркулення проти заможних селян і повстанців, які чинили опір колективізації. Заможних селян називали куркулями. Були також хлібозаготівельні кампанії, які представляли собою зернові квоти, які держава очікувала від фермерів за дуже низькою ціною. І розкуркулення, і

хлібозаготівельні кампанії вселяли страх у селян, які боялися називатися «куркулями». Це служило засобом розпалювання страху, щоб змусити фермерів приєднатися до груп. Радянська сторона використовувала переслідування, залякування, насильство та депортацію як спосіб покарання тих, хто чинив опір. Проте деякі українці не хотіли вступати в колгоспи, бо вважали колективізацію формою експропріації. Ті селяни, які все ж приєдналися, фактично дозволили уряду заволодіти їх приватною власністю, залишивши себе в статусі утриманців. Багато українських селян вважали цю долю другорядною формою панщини. Тому опір, який використовувався у відповідь, часто переростав у повстання, під час яких селяни застосовували насильство проти урядовців. Це призвело до того, що радянська влада помстилася насильством і жорстокістю. Звичайно, цього очікували резистори. Враховуючи все це, ми бачимо, як примусова колективізація, хлібні квоти, розкуркулення та відповідна реакція й обурення українського селянства можуть зашкодити підтримці ефективної робочої сили, необхідної для сільського господарства. Таким чином, легко оцінити, як це призвело до масового дефіциту зерна. Проте більшовицькі лідери продовжували пропагувати колективізацію як шлях до економічного прогресу та справжніх намірів соціалізму. Крім того, утворення підконтрольних державі господарств було перевагою нагляду — це дозволяло здійснювати державний нагляд за селянством у той час, коли Сталін ставав все більш підозрілим. Більше того, колгоспи вважалися більш прибутковими, ніж індивідуальні господарства, коли йшлося про виконання цільових квот на зерно. Радянський Союз хотів прискорити індустріалізацію за рахунок експорту, а також забезпечити дешевше харчування для швидкозростаючих міст. Селяни, однак, несли основний тягар цього тягаря, оскільки хлібні плани часто були занадто високі для виконання. У 1930 р. квота була досягнута. Однак у 1931 році клімат і хвилювання через колективізацію призвели до значно меншого врожаю. Оскільки Україна не могла виконати квоту на зерно, совєти все одно намагалися зібрати все, що могли, навіть конфіскувавши зерно у голодуючих фермерів. У грудні 1931 р. панував голод, що призвело до зростання смертності в першій половині 1932 р. Це насторожило українське керівництво. Вони писали Сталіну з проханням скоротити плани хлібозаготівлі. Проте Сталін обурився цим проханням і наполягав на збереженні зернових квот, а потім почав звинувачувати в кризі українських чиновників. У нього також стала параноїда, що Україна спробує

відокремитися від Радянського Союзу, якщо криза загостриться. Не дивно, що Сталін заявив про бажання усунути найвище керівництво України. Він також прийняв закон про п’ять колосків, який оголошував колгоспну власність державною і карав розкрадання майна чи зерна смертною карою. Хоча квоти на зерно було зменшено, це все ще було нереально, і до кінця 1932 року в Україні спалахнув масовий голод. Сталін, однак, застосував примусові заходи, щоб змусити голодуючих селян відмовитися від зерна. Він заборонив торгівлю і блокував цілі села, не даючи нікому виїжджати. Сталін також націлився на партійних чиновників в Україні, які намагалися нагодувати голодуючих селян. У результаті багато партійних діячів було звільнено, частина ув’язнена та страчена. Сталін послав в Україну двох своїх лейтенантів, Молотова і Кагановича, щоб тиснути на лідерів партії, щоб вони виконали квоти на зерно. У жовтні 1932 року Молотов і Каганович разом із тисячами чиновників комуністичної партії були відправлені в Україну, щоб отримати багато унцій зерна, навіть захованого голодними селянами. Ці дії ще більше розпалили голод і призвели до більшої кількості смертей від голоду наприкінці 1932 р. і в першій половині 1933 р. Крім голоду, у грудні 1932 р. було прийнято більш репресивні заходи проти культури, коли було прийнято постанову про скасування прав на Україну. - права, пов'язані із запровадженням української мови в Україні. Сталін критикував українських лідерів за використання мовних поступок для розпалювання українського націоналізму в обох Україні. У січні 1933 р. була прийнята друга постанова, яка забороняла селянам виїжджати з України в пошуках їжі в інших місцях.

Павла Постишева призначили особистим представником Сталіна в Україні. Як посланець Сталіна Павло Постишев отримав диктаторські повноваження для очищення української партії від українських націоналістів. У 1933 році його відправили в Україну разом із радянською таємною поліцією після того, як наказав керівництву Української партії виконати квоту експорту зерна, незважаючи на неодноразові попередження про масовий голод, викликаний колективізацією. Там він і понад 100 000 довірених членів партії з Росії забезпечили виконання законів про захист державної власності, стоячи між українськими фермерами та їхніми посівами та худобою. Вони також обшукували будинки та ферми, вилучаючи зерно, яке було затримано голодуючими українцями. Постишев розв'язав

панування терору проти чиновників комуністичної партії та вчених в Україні, підозрюваних у націоналізмі.

Голодомор мав би руйнівний вплив на національну ідентичність України. Поширення голоду співпало з політикою, яка відкидала українську мову та культурні поступки, запроваджені Радянським Союзом. За цим послідувало придушення націоналістичних елементів в Україні як у колах комуністичної партії, так і в наукових колах. Радянська політика в цей час придушувала будь-яке відчуття автономії, яке відчував український народ. Багато селян-козаків було вивезено на Кубань, значна частина краю була деукраїнізована. Період Голодомору, який включав масове голодування та радянське насильство над українськими чиновниками, ознаменував зсув у радянській політиці у бік держави, більш орієнтованої на російську. Сталін гостро усвідомлював неросійські націоналістичні елементи, які виникли під час більшовицької революції. Він знав, що будь-яку ідеологічну солідарність як між проросійськими, так і неросійськими елементами в комуністичній партії можна легко порушити зростанням націоналізму серед неросійських більшовиків. Сталін спостерігав за ситуацією в Україні в революційний період між 1917 і 1920 роками. Він відзначав їхній рух за незалежність під Центральною Радою і завжди вважав, що цей неросійський націоналізм може бути можливою перешкодою для утвердження більшовизму в Україні. Сталін постійно думав про таку можливість, але завжди примирював на публіці, щоб не образити неросійських національностей у Радянському Союзі. Він зробив це, вказавши на небезпеку російського націоналізму або того, що він називав «великоросійським шовінізмом». Проте, коли мова йшла про Росію, Сталін завжди був переконаний, що вся Росія є міцною базою для більшовизму, оскільки внутрішня Росія з її однорідним російським населенням була основою більшовицької революції, а більшість контрреволюційних складових розташовувалася на півдні країни. та східні прикордонні райони, до яких належали козаки, татари, башкири, киргизи, чеченці, інгуші, мусульмани та українці. І все-таки Сталін, можливо, не уявляв колективізацію як щось, що українці сприймуть як форму великоросійського шовінізму, але, тим не менш, він добре усвідомлював труднощі спроби економічного об'єднання республік Радянського Союзу. На XII з'їзді Комуністичної партії Росії в квітні 1923 року Сталін попередив

про небезпеку, яку представляє для Союзу російський націоналізм:

Основою цього Союзу є добровільна згода та юридична рівноправність членів Спілки. Добровільна згода і рівність — тому що наша національна програма починається з надання права націй на існування як незалежних держав, раніше відоме як право на самовизначення. Виходячи з цього, ми повинні однозначно сказати, що жодне об'єднання народів в єдину державу не може бути міцним, якщо воно не ґрунтується на цілком добровільній згоді, якщо самі народи не хочуть об'єднання. Друга основа — юридична рівноправність народів, що входять до Союзу. Це природно. Я не говорю про фактичну рівність – я скажу про це пізніше, – тому що встановлення фактичної рівності між народами, які виступили вперед, і відсталими націями – це дуже складна, дуже складна справа, яка займає кілька років. Я зараз говорю про юридичну рівність. Ця рівність виражається в тому, що всі республіки, в даному випадку чотири республіки: Кавказ, Білорусь, Україна і РРФСР, утворюючи Союз, однаково і водночас повно користуються перевагами Союзу. так само відмовляються від деяких своїх незалежних прав на користь Союзу. Якщо РРФСР, Україна, Білорусь і Закавказька Республіка не мають власного Наркомату закордонних справ, очевидно, що ліквідація цих наркоматів і створення об'єднаного наркомату закордонних справ Союзу республік тягне за собою певне обмеження незалежності. для всіх республік, що входять до Союзу. Очевидно, якщо раніше в цих республіках були свої Наркомати зовнішньої торгівлі, а тепер ці наркомати ліквідовано як в РРФСР, так і в інших республіках, щоб звільнити місце для Об'єднаного комісаріату зовнішньої торгівлі Союзу республік, це також тягне за собою певні обмеження незалежності. раніше застосовувався повністю, а тепер перекочується на користь спільного Союзу і т. д. і т. д. Дехто задається суто схоластичним питанням, а саме, чи залишаються республіки незалежними після об'єднання? Це схоластичне питання. Їх незалежність обмежена, оскільки кожна профспілка накладає певні обмеження на колишні права членів профспілки. Але основні елементи незалежності кожної з цих республік, безсумнівно, залишаються, хоча б тому, що кожна республіка залишає за собою право вийти з Союзу на власний розсуд.

Таким чином, специфічна форма, яку національне питання набуло в сучасних умовах нашої країни, полягає в тому, як досягти співпраці народів в економічних, зовнішніх і військових справах. Ми повинні об'єднати республіки в цьому напрямку в єдиний союз під назвою СРСР. Це специфічні форми національного питання сьогодні.

Але це легше сказати, ніж зробити. Справа в тому, що в ситуації, що склалася в нашій державі, окрім факторів, які сприяють об'єднанню народів в одну державу, існує ряд факторів, які заважають цьому об'єднанню.

Ви знаєте, які сприятливі чинники: насамперед економічне зближення народів, яке налагодила Радянська влада і яке закріплювалася Радянською владою; певний поділ праці між народами, встановлений ще до нашого часу, але закріплений нами, радянською владою. Це головний фактор, що сприяє об'єднанню республік у Союз. Другим фактором, що сприяє об'єднанню, слід вважати характер радянської влади. Це природно. Радянська влада — це влада трудящих, диктатура пролетаріату, яка за своєю природою налаштовує трудові елементи республік і народів, що утворюють Союз, жити в дружніх стосунках один з одним. Це природно. І третій фактор, що сприяє об'єднанню, — імперіалістичне середовище, яке створює середовище, в якому зобов'язаний діяти Союз Республік.

Але є фактори, які заважають, які заважають цьому союзу. Головною силою, що перешкоджає об'єднанню республік в єдиний союз, є та сила, яка, як я вже казав, зростає в нашій країні в період непу: великоросійський шовінізм. Не випадково товариші Смієво здобули велику кількість прихильників серед радянських чиновників. Це не випадково. Не випадково пані та панове співають дифірамби більшовикам-комуністам, а не кажуть, що про більшовизм можна говорити скільки завгодно, скільки завгодно говорити про свої інтернаціоналістичні тенденції, але ми знаємо, що ви досягнете того, що Денікіну цього не вдалося. , воскресити чи, у всякому разі, воскресити ідею Великої Росії. Все це не випадково. Не випадково ця ідея проникла навіть у деякі наші партійні інституції. На лютневому пленумі, де вперше було піднято питання про другу палату, я був свідком того, як окремі члени ЦК виступали з промовами, які не були в руслі комунізму, промовами, які не

мали нічого спільного з інтернаціоналізмом. Все це ознака часу, епідемій. Головна небезпека, що виникає з цього, полягає в тому, що внаслідок непу в нашій країні на сім миль зростає панівний шовінізм, який прагне знищити все неросійське, зібрати всі нитки влади в руках росіян. . і задушити все, що не російське. Головна небезпека полягає в тому, що з такою політикою ми ризикуємо втратити російський пролетаріат довіру колишніх пригноблених націй, яку він завоював у жовтні, коли скинули поміщиків і російських капіталістів, коли розірвали ланцюги національного гніту всередині Росії, виведення військ з Персії. і Монголії, проголошення незалежності Фінляндії та Вірменії і взагалі поставило національне питання на зовсім нову основу. Якщо всі ми не озброїмося проти цього нового, повторюся, великоросійського шовінізму, який наступає, повзе, крапля за краплею в очах і вухах наших чиновників і крок за кроком розбещує їх, ми можемо програти до останнього. руйнує впевненість, яку ми заробили в той час. Саме цю небезпеку, товариші, ми повинні подолати будь-якою ціною. Інакше нам загрожує втрата довіри робітників і селян колишніх пригноблених народів, нам загрожує розірвання зв'язків між цими народами і російським пролетаріатом, нам загрожує тріщина в системі нашої диктатури.

Спочатку політика українізації в СРСР мала на меті викликати прорадянські настрої як серед українців, які проживають в Україні, так і за кордоном у Польщі. У 1921 році, за десять років до Голодомору, комуністична партія видала «Нову економічну політику», яка дозволяла фермерам зберігати приватні господарства та вільно розміщувати надлишки зерна на ринку в обмін на сплату податків державі. Ці заходи допомогли б передусім змусити українців дотримуватися радянської влади. Проте перші спроби держави піти на поступки українській мові та культурному розвитку в Україні, можливо, були витлумачені українськими націоналістами як зелене світло для надмірного утвердження українського націоналізму та автономії. Це призвело до звинувачень у тому, що українські комуністичні лідери намагаються примусити українізацію російського пролетаріату в Україні. Незважаючи на те, що Сталін ставився до України, він не вірив, що поступки, спрямовані на позитивну відповідь радянській владі, спровокують цей тип крайнього українського націоналізму. До 1930-х років завжди публічно заявляли, що винним буде російський націоналізм. У 1926 році

Сталін судив міністра освіти Олександра Шумського та видатного письменника-комуніста Миколу Хвильового. Сталін відчував, що, прагнучи українізувати там російськомовний пролетаріат, Шумський зрадить українців із Радянського Союзу та з росіян загалом. У найближчі роки цей страх переросте в параноїю і поступиться місцем рішучій політиці, яка матиме трагічні наслідки для українського народу та знищить будь-які зростаючі націоналістичні настрої серед нього. Хоча Сталін продовжував вказувати на небезпеку російського націоналізму, більша частина радянського придушення націоналізму зосереджувалась на його українській версії. У 1931 році українську інтелігенцію, підозрювану у зв'язках з українськими націоналістами в Польщі, заарештували й ув'язнили. У 1933 році Сталін вирішив замінити верховне керівництво України, і до 1934 року Сталін вважав український націоналізм основною загрозою Радянському Союзу. Відступаючи від своєї попередньої позиції, що російський націоналізм був найбільшою загрозою для Радянського Союзу, Сталін тепер визначив як російський націоналізм, так і український націоналізм як реальну небезпеку. У своїй доповіді на XVII з'їзді партії в січні 1934 року Сталін заявив:

Що таке відхилення в бік націоналізму, незалежно від того, чи є це відхиленням у бік великоросійського націоналізму чи відхиленням у бік місцевого націоналізму? Відхилення до націоналізму є пристосуванням інтернаціоналістичної політики робітничого класу до націоналістичної політики буржуазії. Відхід від націоналізму відображає спроби «власної» і «національної» буржуазії підірвати радянський лад і відновити капіталізм. Джерело обох цих відхилень, як бачимо, одне і те ж. Це відхід від ленінського інтернаціоналізму. Якщо ви хочете тримати під вогнем обидва відхилення, націлюйтеся спочатку на це джерело, на тих, хто відхиляється від інтернаціоналізму – чи то відхилення в бік місцевого націоналізму, чи то відхилення у бік великоросійського націоналізму. (Овації.)

Існують суперечки щодо того, яке відхилення становить головну небезпеку: відхилення у бік великоросійського націоналізму чи відхилення від місцевого націоналізму. За нинішніх обставин це формальний, а тому безглуздий спір. Було б нерозумно намагатися давати готові рецепти, які підходять на всі часи і для будь-яких умов великої і малої небезпеки. Таких рецептів немає. Головна небезпека – це

відхилення, з яким ми перестали боротися, що дозволило йому стати небезпекою для держави. (Довгі оплески.)

В Україні останні відхилення від українського націоналізму не становили великої загрози; але коли боротьба з нею припинилася і їй дозволили розроститись до такої міри, що вона приєдналася до інтервентів, це відхилення стало головною небезпекою. Питання про те, яка головна небезпека у сфері національного питання, визначається не марними, формальними суперечками, а марксистським аналізом ситуації на даний момент і вивченням помилок, які були допущені в цій сфері.

Існував підґрунтя українського націоналізму та радянської ворожості, що припускало, що Сталін несе відповідальність за геноцид українського народу. Цю напругу, можливо, посилив той факт, що Радянський Союз мусив постійно нагадувати собі про те, наскільки важлива Україна для її становища як нації. І після організації цього «Голодомору терору» Сталін не вирішує народ України бути ворогом радянської нації. Натомість він продовжує представляти російську частину радянської нації як старшого брата іншим неросійським республікам. У цьому відношенні Сталіна не можна вважати «геноцидом». Він насправді і безсумнівно братовбивчий. Між ними має бути різниця, оскільки геноцид матиме підґрунтя етнічної напруженості. Навпаки, ми бачимо, що передвісником Голокосту було відчуження меншої групи людей (євреїв) від більшої групи людей (німців), обидва різного етнічного походження. Гітлер зробив євреїв ворогом і не збирався пристосовувати їх до німецької держави. Ворожість була зрозуміла з самого початку, а результат передбачуваний. Але Сталін, навпаки, вважав, що діє згідно з братськими чеснотами, намагаючись економічно об’єднати як російські, так і неросійські республіки в межах Радянського Союзу. А коли все пішло не так, як він очікував, він напав на Україну і розв’язав жахливу і трагічну обставину, намагаючись підтримати і ствердити братерські погляди. Росіяни не бачили етнічної різниці між ними та українцями. Тому Голодомор слід віднести більше до братовбивства, ніж до геноциду. Ця братовбивча стихія розігралася мікрокосмічно за часів Київської Русі, коли Володимир Великий прийшов до влади, йому довелося боротися з братовбивчою стихією у власній родині. Під час Голодомору цей братовбивчий елемент у східнослов’янській етології

проявився на макрокосмічному рівні між Росією та Україною і призвів до загибелі мільйонів українців.

Коли в Радянському Союзі знову спалахнула русифікація, головна радянська газета «Правда» опублікувала 30 січня 1936 року фотографію Йосипа Сталіна, який обіймає щасливу молоду бурятську дівчину і тримає в руках букет квітів. Образ мав підкреслити провідну роль і вплив росіян у всьому Радянському Союзі. Крім того, Сталін утверджував тон братерської старшини, коли у своїй промові на 17-му з'їзді партії в 1934 р. заявив, що не вважає зростання українського націоналізму загрозою для СРСР, а відсутністю опору йому. За словами Сталіна, це дозволило такому руху стати більш ізольованим проти радянської нації в цілому. Метою Сталіна тут, після Голодомору, було представити СРСР як родину різних націй на чолі з росіянами, а також виправдати будь-які заходи, вжиті для збереження цієї родини. Протягом 1930-х років Сталін рідко упускав можливість згадати Радянський Союз і росіян одним реченням. Ми бачимо, що його програма щодо СРСР ставала все більш етноцентричною на користь Росії. Навіть царів у цей час, які раніше були анафемовані та викриті більшовиками, прославляли за те, що вони були російськими. Було знято ряд фільмів, у яких царі зображувалися великоросами. У 1937 році фільм «Петро Великий» був особисто схвалений Сталіним.

За кілька років до Другої світової війни, коли Сталін готував націю до можливого вторгнення, він розпочав програму очищення різних інституцій від елементів і людей, які вважалися потенційними зрадниками. Серед них були німці, поляки, японці та українські націоналісти. У період з 1937 по 1938 рік 335 000 з них були заарештовані та ув'язнені. 73% було страчено. Сталін також побоювався, що українські громадяни, які проживають за межами СРСР, можуть забезпечити безпечний прохід для ворожих сил. В результаті Радянський Союз вторгся в Польщу зі сходу, а потім уклав з Німеччиною пакт про ненапад, який дозволив німцям захопити Польщу через захід. Після того, як Гітлер, диктатор Німеччини, успішно вторгся і завоював Париж, Сталін почав виявляти потенційних прихильників німецького вторгнення в Україну. Під обстрілом потрапили як громадяни Польщі, так і України. Після радянського вторгнення в Польщу було страчено 22 тис. польських солдатів і шпигунів. З польських територій до Сибіру було депортовано 11 тис. українських націоналістів. Гітлер вторгся в Радянський Союз у

червні 1941 року, порушивши їхній пакт про ненапад. Під час відступу совєти проводили політику випаленої землі – евакуювали особовий склад, страчували полонених, руйнували будівлі, посіви та шахти. Це було зроблено, щоб мінімізувати доступ німецької армії до ресурсів, коли настала зима. До осені того ж року Україна і багато неросійських губерній СРСР були захоплені німцями, що наступали на схід. Багато хто з тих, хто воював за Червону Армію (Армія та ВПС СРСР) у неросійських губерніях, мали дуже слабке почуття лояльності до Москви. Спочатку українці вітали наступ нацистів, оскільки вже було поширене переконання, що Німеччина є природним союзником, а багато українців у Галатії були противниками як Польщі, так і Радянського Союзу і вважали нацистів своїм визволителем. Українські націоналісти проголосили державність після приєднання Німеччини до Львова. Однак це було негайно скасовано нацистами, які заарештували й ув’язнили українських націоналістів, які ухвалили цей указ. Тоді нацисти почали запроваджувати етнічну чистку українських євреїв, а також залишили недоторканими колгоспи, створені раніше Сталіним. Решта українців змушені були працювати на німецьку військову службу, і в результаті багатьох було відправлено до Німеччини. Частина України була передана Польщі та Румунії, а решту окупували німецькі війська. Культурна діяльність та освіта були обмежені. Проте Українській Православній Церкві було дозволено зібратися. Галасія була чи не єдиним місцем в Україні, якому нацисти дозволили функціонувати цивільно і культурно. Проте через політичні обмеження багато українських націоналістів пішли в підпілля та відшліфували свою ідеологію. Були створені таємні групи Комуністичної партії, а також Української Повстанської Армії (УПА), які вели партизанську війну проти нацистів та один одного. Проте пізніше під час війни УПА співпрацювала з нацистами проти радянських і польських військ. Після перемоги Радянського Союзу над нацистами в Сталінградській битві в 1943 році Сталін розпочав контрнаступ, зрештою витіснивши німців з України. У жовтні 1944 року Радянський Союз завоював права на весь Радянський Союз. Польсько-український кордон було перекреслено, і Польща погодилася відмовитися від претензій на Волинь і Галичину та депортувати українців на свою нову західну територію. Під час Другої світової війни загинуло 5-7 мільйонів українців. Було зруйновано понад 700 міст і сіл, 10 мільйонів залишилися без даху над головою. Після Другої світової війни УПА продовжувала вести партизанську діяльність проти Рад до початку 1950-х років.

Незадовго до Другої світової війни Сталін намагався відродити історичний наратив про легендарного українського націоналіста гетьмана Богдана Хмельницького. Про кіно та театральні постановки дозволялося розповідати у спосіб, який відповідав моделі старшого брата, яку Радянський Союз поширював по всій країні – росіяни мали розглядатися як старший брат, який охороняє сім'ю народів. Богдан Хмельницький, заснувавши Україну, звернувся до царя і піддав Україну під захист Російської імперії в 1654 р. Цей крок пізніше був невірно витлумачений наміром Хмельницького возз'єднати східнослов'янські раси та руські землі. Проте Переяславський договір 1654 р. наполягав на тому, щоб Україна зберігала суверенітет і незалежність разом із підпорядкуванням Російській імперії. І все ж те, що Україна тоді обрала себе під крило Росії, цілком відповідало пропаганді СРСР, який представляв росіян як захисну фігуру нації. Кіно-театральні постановки дозволили лише відобразити цю сторону історії Хмельницького. Коли неросійські члени СРСР не змогли стримати наступ нацистів, Сталін відновив російське культурне домінування та видалив усі кіно- та театральні презентації про Хмельницького. Сталін також знову відкрив російські православні храми для богослужінь, але дозволив греко-католиків залишатися придушеними. Згодом Сталін передав греко-католицьку церкву Російській православній церкві. А коли Росія перемогла німців у Другій світовій війні, Сталін був переконаний, що він публічно визнав і Радянський Союз, і етнічну приналежність Росії головними агентами, що сприяли успіху нації.

Після смерті Йосипа Сталіна в 1953 році до влади в Радянському Союзі прийшов Микита Хрущов, який обіймав посаду генерального секретаря ЦК КПУ з 1953 по 1964 рік. Він засуджував політику, яка визначала перебування Сталіна на посаді радянського лідера. Також виступала з ініціативою припинити русифікацію неросійських республік. Ще в 1937 році Сталін призначив Хрущова головою Комуністичної партії України, де відбувалися численні чистки. І як тільки Хрущов розпочав цей термін, який закінчився в 1949 році, темпи цих чисток посилилися. Однак, ставши лідером СРСР у 1953 році, він дозволив Українській комуністичній партії мати партійного боса, який був етнічно українцем. У 1954 році Хрущов розпочав масштабне свято на честь прийняття Богданом Хмельницьким російської влади за Переяславським договором 1654 року. Ця

данина була далека від того, як у 1920-х роках розглядали союз Росії та України, коли їхні стосунки були засуджені. як зло. У 1930-х роках значна частина російського дискурсу на цю тему значно пом'якшилась. Однак за Хрущова союз розглядався б як позитивний для російської держави.

Оскільки Сталін не зміг досягти справжнього марксизму в Радянському Союзі, Хрущов оголосив, що намагатиметься досягти комунізму, як було задумано. Результатом, за марксистською догмою, буде розчинення національних відмінностей. Цей прогноз прискорив партійних лідерів рухатися вперед до злиття національностей. На 22-му з'їзді партії в 1961 р. Хрущов заявив, що різні національності в СРСР будуть розумітися як «радянські люди». Однак партія стверджувала, що цей новий союз національностей, відомий як «радянський», все ж має дотримуватися основ російської мови та культури. Але це знову змусило державу проводити політику русифікації. Тон Хрущова суттєво змінився після 1957 року, коли він почав очищати Україну від націоналістичних елементів і запровадив заходи щодо утвердження багатьох граней російської культури. У 1958 р. СРСР скасував право неросійських дітей навчатися рідною мовою. За замовчуванням це налаштовувало всіх на курс російської мови, оскільки в університетах і на високооплачуваних роботах розмовляли переважно російською. В Україні з 1959 по 1965 рр. кількість видань українською мовою поступово зменшувалася, а російською — збільшувалася. Русифікація системи освіти в Україні навіть стримувала інтерес учнів до української мови як предмета.

Микита Хрущов був відсторонений від влади в 1964 році в результаті перевороту, організованого членами партії на чолі з Леонідом Брежнєвим, який став новим лідером Радянського Союзу. У той час як Хрущов заявляв про свій намір досягти справжнього марксистського соціалізму в СРСР, Брежнєв наполягав, що це вже зроблено. Проте Брежнєв продовжив ідею єдиної «радянської» національності. Це буде центральною темою його політики. Його зусиллями намагатиметься узагальнити спосіб життя Радянського Союзу як частини «радянської» національності. Незважаючи на це, партія неухильно стверджувала російську мову як мову радянської нації. Брежнєв став ініціатором політики, яка призвела до подальшого вилучення неросійських мов із системи освіти. У 1970 році указом наказувалося писати всі дисертації в Росії. Це породило

російський націоналізм у Радянському Союзі на тлі спроби об'єднати всі різні національності під однією радянською парасолькою. Не дивно, що це не так турбувало Москву, як неросійський націоналізм. Коли інші неросійські національності почали утверджувати свою культурну ідентичність, СРСР швидко придушив їх і замовкнув. Частину відправили до ГУЛАГу. У 1972 році за декларування української ідентичності та інші можливі відхилення був заарештований перший секретар Комуністичної партії України. У 1954 році за Хрущова була створена таємна поліція, відома як КДБ, яка відігравала важливу роль у відсіванні неросійських націоналістичних елементів, а після 1972 року стала дуже активною в очищенні українських націоналістів від українських інституцій. Кількість етнічних українців, рідною мовою яких була російська, почала зростати, оскільки русифікація прискорювалася між 1970-ми і 1980-ми роками. До 1980 року СРСР не міг досягти справжнього марксизму чи єдиної радянської нації. Тим часом нерадянська російська ідентичність почала відновлюватися через літературу. Новий жанр під назвою «сільська проза» оспівував давньоруське сільське життя. Багато російських націоналістів-мислителів знайшли своє почуття ідентичності в старих російських імперських режимах. Вони також прагнули інтегрувати історію східнослов'янських рас у російські рамки. Українські землі та всіх східних слов'ян у цей період розвитку почали називати російськими. У відповідь на цю зростаючу русифікацію у 1975 році була створена Українська Гельсінська група. Ця група стверджувала, що українці мають такі ж права на культурну ідентичність і самовираження, як і росіяни. Вони також поставили під сумнів повноваження Москви вирішувати різні аспекти української політики. Багато членів Гельсінської групи були заарештовані і відправлені до ГУЛАГу. Після 1985 року Радянський Союз вступив у свої останні роки як нація.

У 1985 році Михайло Горбачов був обраний Генеральним секретарем Радянського Союзу. Нація вже зазнала економічних проблем і останні кілька десятиліть не встигала за західними країнами. Горбачов прагнув провести економічні реформи шляхом запровадження заходів щодо зниження державного контролю над засобами виробництва. Раніше Радянський Союз витрачав величезні кошти на виробництво зброї, намагаючись зберегти командну економіку. Коли держава оголошувала виробничу мету, вони почали витрачати значну частину своїх ресурсів на підприємства, що займаються цією конкретною

галуззю. Будь-які підприємства галузі, які відстають, отримають додаткові субсидії. Ця стратегія врешті-решт поступилася місцем вкрай неефективної економіки. Це досягло точки, коли в Радянському Союзі виникла дихотомія, коли те, що насправді відбувалося, економічно відрізнялося від того, що було представлено. Таким чином, Горбачов намагався створити економіку, яка б процвітала за рахунок конкуренції, але не повністю підірвав вплив держави на бізнес. Він також проводив політику «публічності» відкритості та прозорості та дозволяв громадянам Радянського Союзу користуватися свободою слова. Також людям дозволили голосувати за інші партії під час виборів. Горбачов вважав, що посилення конкуренції допоможе радянській державі політично та економічно. Однак ці нові свободи врешті-решт поступилися місцем рухам за незалежність, які мали тривожний вплив на весь Радянський Союз, що призвело до його остаточної загибелі. Під час розпаду Радянського Союзу з 1988 по 1991 рр. Москва докладала всіх зусиль, щоб придушити відродження місцевих мов. Однак, коли Естонія та Литва вийшли зі складу Радянського Союзу в 1988 та 1990 роках, Москва втратила контроль над нацією. Тоді генеральний секретар Михайло Горбачов, який пережив переворот 1991 року у відповідь на свої невдалі реформи, передав своє президентство Борису Єльцину, президенту Російської Федерації. Спроба державного перевороту призвела до того, що більшість республік проголосили свою незалежність. Україна проголосила свою незалежність у серпні 1991 року. У грудні того ж року Біловезькі угоди підписали президент Росії Борис Єльцин, президент України Леонід Кравчук і спікер білоруського парламенту Станіслав Шушкевич, що формально розірвало Радянський Союз і створило Співдружність Незалежних Держав (СНД).). До складу СНД входили всі радянські республіки, крім Грузії та Прибалтики. До Біловезької угоди Єльцин був противником незалежності України і намагався направити делегацію в Україну для розмови з новими лідерами. Єльцин запропонував Україні обрати громадянство Співдружності. Ця пропозиція була відхилена. Після століть російського впливу україномовна демографічна група України жила б переважно в центральній та західній Україні. У той час як ті, хто живе у східній та південній частинах України, будуть російськомовними і, таким чином, будуть мати тісніші зв'язки з Росією. Це стане ключовим фактором в українській політиці в найближчі 3 десятиліття.

У грудні 1991 року в Україні відбулися вибори. Леонід Кравчук прийме присягу на посаді президента наприкінці грудня. У 1992 р. Україна знову прийме державну символіку, пов'язану з УНР, яка існувала з 1918 по 1920 рр. Серед них синьо-жовтий прапор, тризуб як державний герб та державний гімн «Ще не вмерла Україна». Проте багато інституцій радянських часів все ще існували навіть після референдуму про незалежність 1991 року, але під новими назвами. Рада Міністрів тепер була Кабінетом Міністрів. Верховна Рада була обрана в 1990 році і працювала на повний термін до 1994 року. Значна частина старого державного апарату все ще існувала.

Міністерство закордонних справ матиме значне зростання, оскільки Україна почне віддавати перевагу міжнародному визнанню свого суверенітету та незалежності. Тим часом Росія буде проводити політику, яка сприяє реінтеграції колишніх радянських республік до складу нової Співдружності Незалежних Держав (СНД). Україна залишається стійкою до таких ідей і послідовно виступає проти пропозицій щодо громадянства СНД. Однак це було б нижче питань Криму та Чорноморського флоту з точки зору того, що могло б розпалити напруженість у відносинах з Росією. На початку 1990-х російські чиновники поставили під сумнів контроль України над Кримом. У 1954 році Хрущов передав контроль над Кримом Україні як спосіб висловити дружбу між Росією та Україною. Проте росіяни визнали передачу неконституційною та нелегітимною.

У 1992 році російські сепаратисти мали б достатньо представництва в парламенті Криму, щоб проголосити незалежність, але Україна скасувала цю декларацію. Тим часом Росія офіційно визнала передачу Хрущова Криму Україні недійсною. Крим складався в основному з етнічних росіян або російськомовної демографії, і багато хто вважав Крим історичним значенням для російської історії. Він був базою радянського Чорноморського флоту та місцем ряду головних військових подій російської історії. Напруга між Росією та Україною спалахнула, коли Борис Єльцин і Кравчук домовилися встановити спільний контроль над Чорноморським флотом на три роки, а потім вирішили, хто буде контролювати його.

Під час холодної війни, періоду ескалації напруженості між Радянським Союзом та Сполученими Штатами після Другої світової війни, Росія розробила велику кількість ядерних ракет і зберігала їх у різних частинах Радянського Союзу, однією з яких була Україна. Незадовго до своєї смерті в 1953 році Сталін проводив економічну політику, яка спрямовувала значну частину радянського бюджету на економічний та промисловий розвиток України. Таким чином Україна стала центром розвитку радянської зброї. Багато кращих учених СРСР походили з України. Однак ця спадщина була зруйнована вибухом на Чорнобильській АЕС 1986 року, який став найгіршою аварією на ядерному реакторі в історії. Реактор був розташований поблизу міста Прип'ять на півночі України.

На початку 1990-х років міністр оборони України стверджував, що Україна має 5 тисяч одиниць ядерної зброї, а також 176 міжконтинентальних балістичних ракет із 1240 ядерними боєголовками. У 1995 році Україна поверне російські ядерні ракети в обмін на визнання Росією суверенітету України. Україна також отримає компенсацію паливом від Росії та допомогою від США, а також гарантії її територіальної цілісності. До цієї угоди більшість підтримки України надходило від її західних сусідів: Польщі, Угорщини, Словаччини та Румунії, які вважали незалежність України щитом від зовнішньої політики Росії. Пізніше Сполучені Штати поділять цю точку зору та допоможуть зміцнити суверенітет України. Тим часом економіка України, яка спочатку вважалася сприятливою на початку незалежності, значно занепала протягом десятиліття 1990-х років. Їхній ВВП впав на 60%, а інфляція зросла. Економіка України залежала від виробництва зброї, призначеної для Росії, яка вже не мала попиту на застаріле обладнання. Росія також висунула Україні високі ціни на нафту та газ. Не допомогло й те, що президент України Кравчук мінімально приділяв увагу економічним реформам, адже більшість його уваги було зосереджено на державотворення.

Прем'єр-міністр Вітоїд Фокін вирішив субсидувати заводи, щоб зупинити зростання безробіття. Це спричинило б гіперінфляцію навіть у Росії, оскільки валютою України на той час був рубль. Рубльова зона була створена після розпаду Радянського Союзу. У відповідь на інфляцію, спричинену Україною в Росії, Російський центробанк більше не надаватиме рубльові позики Національного банку України. Пізніше Україна випустить

тимчасову валюту під назвою рублі. Однак це не призвело до кращих економічних реформ. Новий прем’єр-міністр Ленід Кучма намагався запровадити грошовий контроль і приватизацію, але невиплачені пенсії та зарплати робітникам по всій країні призвели до масового страйку робітників серед шахтарів на Донбасі. Для задоволення їхніх вимог український уряд вимагав великі суми грошей, що лише посилювало інфляцію. Після відставки Кучми наступний прем'єр-міністр Юхим Звягільський перейде до субсидування аварійних заводів і господарств. Це призвело до повного обвалу рубля, оскільки виникла гіперінфляція. У 1993 році на короткий період валюта стала непотрібною. Зростання цін знищило заощадження. Заробітна плата не встигала за зростанням вартості життя, що призвело до того, що значна частина населення змушена вдаватися до бартерної системи товарів і послуг. У 1993 році 75% українців жили за межею бідності. Зменшилась тривалість життя, зросла еміграція. Багато українців поїхали до Ізраїлю, США чи Німеччини. Торгівля на чорному ринку збільшилася. Еліти почали грабувати державні активи та продавати субсидовані російські нафту та газ по Європі за світовими цінами. У Донецьку знову виникла Комуністична партія, яка була заборонена в 1991 році. Їхня мета полягала в тому, щоб відновити стару радянську систему і зробити російську офіційною другою мовою. Їм вдалося викликати у людей похилого віку почуття ностальгії, адже їхня кількість зросла до 130 тисяч. Багато людей похилого віку досі добре спогадують про життя за радянської влади. Тому ці пережитки Радянського Союзу, які й досі присутні в уряді України, ускладнили роботу Кравчука з Верховною Радою. В уряді точилася велика боротьба за владу, оскільки Кравчук намагався вловити націоналістичний погляд на українську історію, який зображав Росію як давнього гнобителя українського народу. Це сподобалося багатьом з нової правої еліти в Україні, яка розуміла потребу української мови та культури в державотворення. Їхній погляд на Україну був етноцентричним, який мав придушувати неукраїнські елементи. Проте Кравчук навіть зі своєю проукраїнською позицією вирішив не форсувати українську мову та культуру. Проте він викликав реакцію, наполягаючи на публічному використанні синьо-жовтого прапора, державного герба тризуба та державного гімну «Ще не вмерла Україна», що відштовхнуло більшість російськомовного населення на сході України. Він також підтримував уніатську церкву над Російською православною церквою. Хоча його зусилля сприяли проникненню української

мови по всій Україні, вони також завдали ганьби російськомовним українцям на сході та півдні України.

До 1994 року в Криму спалахнув проросійський сепаратизм. У відповідь на ці зростаючі події український уряд почав скорочувати свої зусилля щодо українізації, оскільки тривають парламентські вибори. Проте Комуністична партія отримала б 25% місць і стала б найбільшою партією у Верховній Раді. Пізніше того літа Кравчук програв президентські вибори проросійському Леоніду Кучмі. Проте, пообіцявши зберегти російську культуру та зв’язки України з Росією, Кучма вирішив перейти до більш культурної зосередженості на Україні, оскільки проукраїнський погляд надав легітимність його уряду та президентству. Звичайно, він не хотів заробляти собі репутацію маріонетки Росії. Після вступу на посаду Кучма продовжить тісніші зв’язки зі Сполученими Штатами, що призведе до значної фінансової допомоги з боку України до кінця 1990-х років. Кучма також підписав партнерство з НАТО в рамках програми «Партнерство заради миру» у 1995 році. У 1997 році Україна та НАТО підписали Хартію про особливе партнерство. Стурбована цим, Росія підпише договір про дружбу з Україною, за яким Росія визнає суверенітет України та її права на Чорноморський флот. Кучма також поклав кінець проросійському сепаратистському руху в Криму в 1996 році. Оскільки політика в Україні була зіпсована злочинністю та корупцією протягом більшої частини 1990-х років, що викликало протести по всій країні, країна почала стабілізуватися як держава на чолі з Кучмою. . . У 1996 році Україна також прийняла нову Конституцію, яка б допомогла стабілізувати політичну систему. У цьому ж році була створена нова грошова одиниця – гривня. Проте уряд і надалі буде витрачати надмірно, намагаючись вчасно виконати вимоги щодо пенсій та зарплат. Ця стратегія частково полягала в тому, щоб зберегти підтримку комуністів. Однак надмірні витрати призвели до значного збільшення боргів за нафту і газ перед Росією.

Після того, як Україна оголосила про економічні реформи, вони отримали право на підтримку від Міжнародного валютного фонду (МВФ). Фінансова підтримка МВФ була заснована на спроможності України досягти цільових показників інфляції та збору податків. Більш високі податки затопили малий бізнес, а зусилля з приватизації промисловості були захоплені багатими олігархами, які купували підприємства за невеликі суми і все ще

отримували вигоду від державних субсидій цьому бізнесу, залишаючи мало стимулів для підвищення ефективності та продуктивності. Вони також скористалися меншими податковими зобов'язаннями. Здебільшого ці олігархи змогли використати свої статки для отримання значного політичного впливу в Україні. Хоча Кучма сприяв політичній стабілізації України, економічна ситуація під час його перебування на посаді все ще залишала бажати кращого, і тому в 1998 році багато хто почав гуртуватися навколо Комуністичної партії, яка повернула собі більшість у Раді. Однак президентські вибори 1999 року підтримали Кучму, оскільки він був переобраний на другий термін, на цей раз економічне відновлення. Капіталісти в Україні відкрили нові прибуткові підприємства, наприклад, експорт сталі. Багато приватних компаній відкриють свої ринкові ніші, що призвело до виплати заробітної плати, а отже, і до зростання споживчих витрат. Російська економіка також почала покращуватися. Це позитивно вплинуло на Україну. Єдиною перешкодою для повного відновлення економіки були великі борги України перед МВФ, Світовим банком та Росією. Таким чином, Кучма призначив би Віктора Ющенка прем'єр-міністром. Ющенко вже мав банківський досвід на посаді голови Нацбанку. Зі своїм віце-прем'єр-міністром Юлією Тимошенко Ющенко розпочне боротьбу з незаконними схемами отримання прибутку, такими як незаконний перепродаж вкраденої російської нафти в Європі за світовими цінами. Він також скасував податкові пільги для олігархів. Це принесе українському уряду мільярди доларів. Тоді Ющенко перейшов до зниження податків для малого бізнесу. Ці реформи принесуть Україні 4 мільярди доларів. 2000 рік став першим роком економічного зростання для України з моменту здобуття незалежності в 1991 році. Несподівано все це виявилося насправді невдалим для Кучми, внутрішнє оточення якого складалися з багатих олігархів, багато з яких постраждали від репресій Ющенка. Тим часом в Україні зросла популярність і Віктора Ющенка, і Юлії Тимошенко.

Зв'язки Кучми із багатими олігархами призвели до повідомлень про його причетність до численних шахрайств, які вони здійснюють. Одним із тих, хто пише про нібито корупцію в адміністрації Кучми, був український журналіст Георгій Гонгадзе. Його подальше зникнення викликало тривогу, і в листопаді 2000 року його безголове тіло було знайдено в лісі під Києвом. Пізніше з'явилися аудіозаписи, на яких Кучма наказує своїм підлеглим провести страту. Скандал викликав протести по

всій Україні та пролив світло на корупцію, яка глибоко вкорінена в українській владі. Лідер соціалістів Олександр Мороз розкриє існування 300-годинних секретних записів, зроблених Миколою Мельниченком, пізніше того ж місяця, на яких було видно, що звучало як голос Кучми, який просив свого начальника служби безпеки «попіклуватися» про Гонгадзе і навіть пропонував депортувати його до Грузії. тому його могли викрасти чеченські партизани. Пізніше США надали притулок Мельниченку. Після одкровення Мельниченка. певні сумніви все ще залишалися в достовірності голосів. Пізніше Кучма підтвердить, що насправді сказав це на записі, але також стверджуватиме, що відповідні уривки були підроблені. Однак багато з того, що він говорить на записах, виявило особисту сторону, яку не бачили громадськості. Ця його приватна сторона була сумнозвісною, мізогіністичною та антисемітською. Записи також підтверджують наявність корупції в українському уряді, наприклад, фальсифікації виборів, відмивання грошей та торгівлі зброєю. Було встановлено, що Кучма схвалив продаж Іраку зброї на суму 100 мільйонів доларів, включаючи високотехнологічні радіолокаційні системи, які могли виявляти невидимі бомбардувальники. Ці викриття шокували українську громадськість, і багато хто почав протестувати проти Кучми. Проте олігархи намагалися усунути і Тимошенко, і Ющенка. Вони успішно планували усунути Тимошенко. У 2001 році під впливом олігархів партії у Верховній Раді об'єдналися з комуністами і успішно скинули Ющенка.

Однак скандал Кучми створив темну хмару над хорошим економічним роком для України, оскільки лише місяцем раніше, у жовтні 2000 року, Росія підписала угоду про стратегічне партнерство з Європейським Союзом, погоджуючись визнати право колишніх радянських держав укладати угоди. з іншими державами. Кучма намагався врятувати свою найгіршу репутацію, офіційно оголосивши про намір України вступити в НАТО. Він навіть запропонував відправити українські війська до Іраку в 2003 році. Нездатність Кучми відновити свою репутацію повернула Україну в сферу впливу Росії. Російська державна транснаціональна енергетична компанія "Газпром" перейшла, вимагаючи оплатити субсидовані нафту і газ. Втрутилися і російські олігархи, які вимагали від Кучми дозволу продавати інші активи. Тим не менш, цей приплив російського капіталу ще більше зміцнить українську економіку. Проте економічні зв'язки з Росією мали б умови. Тепер, під впливом Росії, Кучма просунув у Верховну Раду Росії законодавчі пропозиції щодо формування

«Єдиного економічного простору» з Росією, Білоруссю та Казахстаном.

У той час як українська економіка переживала посилене економічне зростання, ситуація погіршилася, коли проросійського Віктора Януковича обрали президентом України у 2004 році. Вибори вважалися сфальсифікованими, оскільки Ющенко був переважним фаворитом напередодні на виборах, отримавши потужну підтримку своєї кампанії, яка була зосереджена на економічних реформах та чистому уряді. Подальший резонанс по всій Україні через вибори призвів до збільшення підтримки опозиційного кандидата Віктора Ющенка. Однак під час цих заворушень, які отримали назву Помаранчевої революції, Віктор Ющенко захворів. Лікарі встановили, що він отруївся. Не дивно, що головним підозрюваним вважалася Росія. Революція, однак, тривала і врешті привела до влади Віктора Ющенка та Юлію Тимошенко на посадах президента та прем’єр-міністра відповідно. Проте Янукович знову стане прем'єр-міністром у 2006 році. Суперечки навколо Помаранчевої революції призвели до того, що Росія припинила поставки газу в Україну, що призвело до дефіциту нафти в інших країнах. Росія постачає в ЄС природний газ по трубопроводу, який проходить через Україну. Україну звинувачують у крадіжці частини цього газу для задоволення внутрішніх потреб. За 2 роки українська економіка впала на 15% під час української фінансової кризи 2008-2009 років. Здавалося б, намагаючись заспокоїти Росію, Ющенко відкликав українські війська, направлені до Іраку для підтримки НАТО. Але Росія не купила цей жест, оскільки Ющенко вже вказав, що має намір інтегрувати Україну в партнерство як з ЄС, так і з НАТО. Ще одним фактором протистояння Ющенка Росії було те, як під час російсько-грузинської війни 2008 року Ющенко зустрівся з лідерами Польщі та країн Балтії, яких Росія вважала розсадником антиросійської політики НАТО. Російсько-грузинська війна 2008 року була коротким 12-денним конфліктом між проросійськими сепаратистами в Грузії та грузинським урядом. Це почалося на тлі погіршення відносин між Грузією та Росією, а потім проросійськими сепаратистами в Грузії, які проголосили республіки Південну Осетію та Абхазію автономними. Після спекуляцій щодо масштабів російського військового втручання 12 серпня 2008 року було досягнуто домовленості про припинення вогню. Крім того, напруженість між Росією та Україною залишиться невирішеною, оскільки Ющенко також закликав видалити символіку радянських часів.

публічне вшанування українських повстанців, які воювали проти Рад у Другій світовій війні. Ці жести образили б Москву, і багато хто в Росії розцінили б ці заходи як спробу сфальсифікувати історію. Ющенко також підтримав пропозицію Путіна спільно відзначити 300-річчя Полтавської битви 1709 року, натомість вирішивши відсвяткувати разом зі шведським урядом і вшанувати партнерство між козацьким лідером Іваном Мазепою та шведським королем Карлом XII проти Росії під час битви. Янукович став президентом України у 2010 році, а в 2013 році вирішив не просувати угоду з ЄС, яка б забезпечувала політичну та фінансову підтримку Україні. Натомість він вирішив схилити Україну до Євразійського економічного союзу, орієнтованого на Росію. Це рішення викликало масові протести по всій Україні. Ці протести були відомі як Євромайдан і призвели до Української революції 2014 року. Під час Євромайдану українці висловили обурення відмовою Януковича підписати угоду про вільну торгівлю з ЄС. Однак ситуація буде погіршуватися, оскільки сутички між ОМОНом і протестувальниками переростуть у жорстокість. Внаслідок зіткнення загинули 130 людей. 21 лютого президент Янукович і лідери парламентської опозиції офіційно домовилися про призначення дострокових виборів і формування тимчасового уряду єдності. Наступного дня, після того як комітет Верховної Ради проголосував за усунення Віктора Януковича з поста президента України, Янукович втік до Росії. Росія не визнала тимчасовий уряд, заявивши, що відсторонення України було переворотом проти Януковича. Коли протестувальники взяли під контроль столичні будівлі, парламент оголосив, що Янукович більше не є президентом України. Проголосували 328 проти 0. Після того, як Янукович пізніше втік з країни і поїхав до Росії, він сказав, що продовжує в.о. Президент України. Багато проросійських сепаратистів на сході та півдні України підтримали рішення Януковича не підписувати угоду з ЄС. Але замість Януковича буде призначений виконуючим обов’язки президента України Олександр Турчинов, якого Росія не визнала легітимним. Тим часом Росія втрутилася і направила спецназ до Криму, де більшість українців вважають себе росіянами і мають Росію як рідну мову. На референдумі кримські українці проголосували за вихід з України та приєднання до Росії, що дозволило Росії анексувати Крим у лютому/березні 2014 року. Після референдуму як ООН, так і Україна відхилили голосування, посилаючись на підписані Росією угоди, з якими погодилася Росія. визнавати та підтримувати суверенітет України. Однак

російські військові просунулися та взяли в облогу українські військові бази в Криму, змусивши збройні сили України відійти. У березні 2014 року президент Росії Володимир Путін виголосив свою тріумфальну промову: «У серцях і умах людей Крим завжди був невід'ємною частиною Росії... Усе в Криму говорить про нашу спільну історію та гордість. Це місце стародавнього Херсонеса, де був хрещений князь Володимир. Його духовний подвиг прийняття Православ'я визначив загальну основу культури, цивілізації та людських цінностей, що об'єднують народи Росії, України та Білорусі. У Криму також є могили російських воїнів, хоробрість яких привела Крим до складу Російської імперії. Це також Севастополь - легендарне місто з видатною історією, фортеця, в якій знаходиться Чорноморський флот Росії. Крим – це Балаклава і Керч, Малахів курган і Сапун хребет. Кожне з цих місць дороге нашому серцю, символізуючи військову славу і видатну доблесть Росії. "

У березні 2014 року Янукович підписав лист, який уповноважував Росію на військові дії в Україні з метою наведення порядку. І, ризикуючи етнічним конфліктом після анексії Криму Росією, проросійських сепаратистів було відправлено розпалювати заворушення по всій Україні в обмін на російське фінансування. Головна увага російського уряду була спрямована на забезпечення безпеки Донецької та Луганської областей України, які спільно називають Донбасом. Росія хотіла, щоб проросійські сепаратисти створили там маріонеткову державу, щоб газ та інші поставки, наприклад вода, могли надходити до Криму. Водоканали на Донбасі стали основним центром конфлікту, оскільки Україна припинила постачання води до Криму через Північно-Кримський канал після анексії Криму, не давши 90% її води досягти півострова.

Між проросійськими українцями та проукраїнськими українцями спалахнули протести. Проросійські протестувальники зібралися і намагалися взяти під контроль Донецьку ОДА з 1 по 6 березня. Пізніше їх розпустила Служба безпеки України. У квітні близько 2000 проросійських українців, що зібралися в Донецьку, закликали до проведення референдуму, схожого на той, що місяць тому в Криму. Невдовзі мітингувальники прорвали будівлю облдержадміністрації та зайняли перші 2 поверхи. Тоді вони попередили, що якщо регіональні чиновники не проведуть референдум, вони візьмуть контроль над обласною владою через «народний мандат» і

усунуть усі обрані обласні ради та депутатів. Коли це попередження не було почуто, активісти зібралися в будівлі облдержадміністрації та провели закрите голосування. Як виявилося, вони проголосували за незалежність від України і оголосили про створення Донецької Народної Республіки (ДНР) 7 квітня 2014 року.

12 квітня проросійські бойовики успішно взяли під контроль міську адміністрацію МВС Донецька та ще два відділи поліції. Вони намагалися взяти під контроль Генпрокуратуру та інші підрозділи поліції, але їм чинили опір. Однак вони продовжували намагатися захопити контроль над важливою стратегічною інфраструктурою по всій Донецькій області, вимагаючи від державних службовців присягнути на вірність новій республіці. До 14 квітня проросійські сепаратисти на чолі з Ігорем Гіркіним та Ігорем Безлером захопили ряд урядових будівель в інших містах області, таких як Слов'янськ, Маріуполь, Горлівка, Краматорськ, Єнакієве, Макіївка, Дружківка та Жданівка. У Слов'янську на півночі Донецької області проросійські сепаратисти під керівництвом Ігоря Гіркіна взяли в облогу адміністративні будівлі, відділки поліції та будівлю СБУ. Вони зняли мера Нелю Штепу і замінили на В'ячеслава Пономарьова. Бойовики також вилучили та вилучили поліцейську зброю та вогнепальну зброю, що спонукало український уряд розпочати контртерористичний наступ. Це призвело до протистояння між проросійськими сепаратистами та українськими збройними силами та поклало початок збройному конфлікту між ними. Проросійські сепаратисти на чолі з Гіркіним стратили чотирьох громадян України під час операції у Слов'янську.

У Краматорську, який також розташований на півночі Донецької області, проросійські сепаратисти взяли під контроль поліцейський відділок після стрілянини 13 квітня і підняли прапор Донецької Народної Республіки. Вони дали міським чиновникам термін до наступного понеділка, щоб присягнути на вірність республіці, попередивши, що в разі непокори вони їх звільнять. Український уряд, однак, втрутився і відбив місто у сепаратистів перед відступом, що призвело до того, що сепаратисти повернули його. Бої тривали до липня, коли сепаратисти вивели свій особовий склад з Краматорська.

Сепаратисти взяли під контроль міську адміністрацію та будівлі поліції в ряді інших міст Донецької області. В Артемівську змогли отримати доступ до озброєння, яке мало 30 танків.

12 квітня проросійські бойовики намагалися захопити штаб поліції у Горлівці, проте поліція чинила опір. Метою облоги було придбання вогнепальної зброї та зброї, що зберігалася на станції. Деякі поліцейські приєдналися до сепаратистів, що дало їм достатньо живої сили, щоб за два дні взяти під контроль штаб поліції. Начальника поліції побили, а депутата Горлівської міської ради Володимира Рибака викрали. Пізніше його тіло знайшли в річці зі слідами тортур. Будівля міської адміністрації була захоплена 30 квітня, що підтвердило контроль сепаратистів над містом.

13 квітня сепаратисти зайняли будівлю міськадміністрації в Маріуполі, але згодом її захопила українська влада. Зіткнення між українськими силами та проросійськими сепаратистами загострюватимуться до травня, коли Нацгвардія України окупувала Маріуполь. Незабаром сепаратисти відбили їх і просунулися до місцевого відділку поліції. Україна відповіла введенням військ. Проте вигнати сепаратистів їм не вдалося, оскільки сутички призвели до пожежі в будівлі міськадміністрації, де сепаратисти проголосили свій штаб у Донецькій Народній Республіці (ДНР). 16 травня об'єднані сили сталеварів, місцевої поліції та силовиків України взяли під контроль низку урядових будівель та більшу частину міста. Оскільки на підтримку прийшла Національна гвардія України, штаб «ДНР» був знову захоплений, а Маріуполь оголошено тимчасовою столицею Донецької області, замінивши на той час місто Донецьк, яке на той час ще перебувало під окупацією сепаратистів.

Полонених Української армії тримали в полоні, а всіх, хто воював від імені добровольчої армії, розстрілювали на місці. Український уряд звинуватив Ігоря Гіркіна та Ігоря Безлера в організації вбивства горлівського політика Володимира Івановича Рибака.

Після захоплення Донецької ОДА проросійські бойовики почали розширювати свою окупацію. Вони взяли під контроль будівлю міськадміністрації 16 квітня 2014 року. Згодом у квітні вони захопили обласну державну телевізійну мережу та почали

мовлення на російському телебаченні. 4 травня вони підняли прапор Донецької Народної Республіки. У відповідь президент України Олександр Турчинов розпочав контртерористичний наступ проти підтримуваних Росією сепаратистів у Донецькій області. Оптимістичний міністр внутрішніх справ Арсен Аваков вважав, що заворушення і насильство будуть швидко придушені силою або переговорами. Тоді президент Олександр Турчинов видав указ про захоплення будівлі Донецької облдержадміністрації. Він також запропонував амністію всім озброєним сепаратистам, які здадуть зброю.

Натхнені діями проросійських сепаратистів у Донецьку, проросійські угруповання в Луганській області наслідують їх. 6 квітня 1000 проросійських активістів взяли під контроль будівлю СБУ в Луганську. Тоді вони вимагали звільнення сепаратистів, яких зараз утримує українська влада. Після того, як поліція втрутилася і відновила контроль над будівлею, протестувальники знову зібралися біля будівлі та оголосили про формування «народного уряду», який буде включено до складу Російської Федерації. На цих зборах вони б обрали своїм «народним губернатором» Валерія Болотова. Тоді 27 квітня була проголошена Луганська Народна Республіка (ЛНР). Представники вимагали від українського уряду помилування протестувальників і визнання російської мови офіційною. Вони також вимагали від українського уряду провести референдум щодо статусу регіону. Вони попередили Україну, що якщо ці вимоги не будуть виконані до 29 квітня 2014 року, вони підуть на такий самий курс дій, як і проросійські бойовики, які утворили ДНР. Згодом вимоги не були задоволені і 29 квітня ЛНР повстанці взяли під контроль будівлю міськадміністрації в Первомайську і почали піднімати над нею свій прапор. Проросійські сепаратисти також отримають контроль над будівлею міськадміністрації Алчевська. Перебуваючи у Красному Лучі, сепаратисти успішно переконали міську адміністрацію виконати їхні вимоги щодо проведення референдумів щодо статусу Донецька та Луганська. Пізніше вони також підняли російський прапор над будівлею міської адміністрації. 1 травня сепаратисти захопили будівлю міськдержадміністрації в Стаханові, а потім – відділення поліції, торговий центр і будівлю СБУ. 5 травня проросійські сепаратисти захопили будівлі поліції в Ровеньках і Слов'яносербську. 7 травня сепаратисти захоплять прокуратуру в Сєвєродонецьку. 8 травня проросійські сепаратисти взяли під контроль урядові будівлі в Старобільську.

Те, що почалося як протести на Донбасі, переросло у збройний конфлікт між проросійськими сепаратистами та українським урядом. Проросійські сепаратистські сили оголосили Донецьку та Луганську народні республіки – ДНР та ЛНР відповідно. Тут ми бачимо залишковий вплив багатовікової русифікації на здатність України підтримувати стабільну та панівну державність.

У травні 2014 року бойові дії на Донбасі продовжували загострюватися. Того ж місяця Україна обрала нового президента Петра Порошенка. Водночас Росія застосувала кілька тактик для дестабілізації Донбасу. Це включало дезінформацію та використання нерегулярних бійців – російських бійців без знаків розрізнення. 12 травня 2014 року Стрєлков проголосив себе «Верховним головнокомандувачем» ДНР і видав указ, згідно з яким усі військовослужбовці області протягом 48 годин присягають йому на вірність. Він також попередив, що будь-які українські військовослужбовці, які залишаться в регіоні, будуть розстріляні на місці. Тоді він запропонував Російській Федерації використати військову підтримку у разі втручання НАТО. Президент ДНР Павло Губарєв 15 травня оголосив воєнний стан і дав українським військовим до 21 години вечора того дня для виведення з Донецька. Те ж саме зробив 22 травня президент Луганської Народної Республіки Валерій Болотов. У цей момент сепаратисти почали атаку на українських військових, які залишилися в регіоні. На блокпосту армії у Волновасі сепаратисти влаштували засідку на 18 українських військових, убивши 18. Того ж дня колона з 100 українських військовослужбовців, що рухалася в Рубіжному Луганської області, намагаючись просунутися на територію проросійських сепаратистів, потрапила в засідку. 500 бойовиків-сепаратистів. Бої тривали майже весь день. У зіткненні загинуло понад десяток бійців з обох сторін. Однак сепаратистам вдалося захопити кілька бронетехніків. У МВС заявили, що деякі проросійські бойовики намагалися потрапити в Луганську область з Росії, перш ніж їх затримали прикордонники. 22 травня Донецька та Луганська республіки домовилися про об'єднання так званої конфедеративної держави Новоросії та оголосили про намір включити до складу нової конфедерації південь та схід України. Вони також утвердили російське православ'я як державну релігію.

23 травня волонтер з проурядової міліції батальйону «Донбас» завчасно намагався на території сепаратистів, але потрапив у засідку 200 проросійських сепаратистів.

Продовжуючи боротьбу з проукраїнськими військами на Донбасі, 26 травня проросійські повстанці взяли під контроль головний термінал Донецького міжнародного аеропорту, вимагаючи вивести урядові сили з Донбасу. У відповідь український уряд завдав авіаударів по їхніх позиціях, у результаті чого було вбито 40 проросійських сепаратистів. 2 червня українські війська завдали чергового авіаудару по будівлі Луганської ОДА, загинули та отримали поранення як бойовики-сепаратисти, так і мирне населення. У червні бої посилилися, оскільки російські танки були помічені на перетині російсько-українського кордону з Донецьком. Повідомлялося, що колона танків і бронетехніки доставляла ракетні установки проросійським бойовикам. Тим часом українські урядові війська вже заявили, що відновили контроль над південною та західною частинами Донецької області та північною частиною Луганської області. Наприкінці червня вони оголосили про припинення вогню.

У липні бойові дії посиляться у східних областях Донецька. Ростовська область зазнала інтенсивних обстрілів з боку українських військ. Після появи інформації про загибель мирного жителя Росія пригрозила нанести авіаудари по українських військових об'єктах у регіоні. Тоді українські війська продовжили атаку на бази сепаратистів у Луганську. 15 липня внаслідок авіанальоту в Сніжному загинуло 11 осіб та знищено кілька житлових будинків. На українському урядовому пункті пропуску біля кордону з Росією у селі Маринівка почалися бої. Значна частина інфраструктури там була зруйнована, коли проросійські сепаратисти обстрілювали цей район комбінацією танків, протитанкових ракет і ракетного вогню. Проте українські охоронці змогли загнати сепаратиста назад до Степанівки. У селі Тарани від проросійських сепаратистів загинули 11 українських військових. 17 липня над Грабовим був збитий малайзійський цивільний пасажирський літак MH-17, в результаті чого загинули всі 298 людей на борту. Слідство дійшло висновку, що причиною катастрофи стала ракета "Бук", випущена проросійськими бойовиками. Повідомляється, що "Бук" походить з Росії і був доставлений в зону, контрольовану сепаратистами, в день

катастрофи MH17. Після катастрофи його негайно відправили назад до Росії.

Під час конфлікту Луганськ потрапив під потужні обстріли в результаті бойових дій між українськими силами та проросійськими бойовиками. У зіткненнях загинуло 20 мирних жителів. Тим часом бої продовжували загострюватися в північно-західних районах Києва та Куйбишева. Значна частина водопостачання в районі була припинена. Урядові війська повернуть собі Дзержинськ, Соледар і Рубіжне. Оскільки проросійський сепаратист тягнувся до великих втрат, прем'єр-міністр Донецької Народної Республіки (ДНР) Олександр Бородай намагався укласти угоду про припинення вогню з українськими силами. Командувач ДНР Ігор Гіркін попросив Росію втрутитися у конфлікт. Тим часом українські війська продовжували наступ. Вони повернули Сєвєродонецьк, а потім 23 липня - прорвали сепаратистську блокаду, встановлену в Донецькому аеропорту. Після цього вони переїхали в північно-західний куточок Донецька. Багато проросійських сепаратистів почали відходити з прилеглих районів, але все ж зуміли під Дмитрівкою збити два українські винищувачі Су-25. У Горлівці українські війська продовжували наносити авіаудари по позиціях сепаратистів. Незважаючи на це, кордон з Росією був стабілізований, а зброя з Росії все ще була доступна. Це пов'язано з тим, що пункт пропуску Ізварине досі перебував під контролем проросійських бойовиків.

Знову були обстріли кількох районів Донецька. У Горлівці продовження обстрілів загинуло 30 мирних жителів. Тривали обстріли Ленінського та Київського районів Донецька. Поразки «ДНР» змусили Ігоря Гіркіна попросити у Росії підкріплення. Ігор Гіркін стверджував, що поразка «ДНР» погано позначиться на Російській Федерації, оскільки саме президент Володимир Путін назвав республіку «Новоросією». Тим часом Луганськ був повністю оточений українськими урядовими військами, майже повністю відключено воду та світло. Мер повідомив, що місто опинилося на межі гуманітарної катастрофи через безперервні ракетні обстріли. З іншого боку, Донецьк був затьмарений триваючими боями та безперервними обстрілами між двома сторонами конфлікту, а лінії постачання між Луганськом та Донецьком були перерізані. Обстріли в Донецьку тривали перші 14 днів серпня, оскільки українські урядові сили продовжували наступ. Згодом Ігор Гіркін пішов у відставку, і його замінив

Володимир Кононов. Гібридна війна, яку Росія спочатку вела проти України, тепер стала більш поширеною формою. Раніше Росія посилювала проросійських сепаратистів за допомогою нерегулярних бойовиків, але до 14 серпня Росія почне більш стандартне військове вторгнення на Донбас. Російські чиновники залишалися невпевненими щодо її операцій там, не давши чіткої відповіді на це питання, оскільки НАТО повідомить про вторгнення Росії. Росія змогла замаскувати багатьох своїх військових під проросійських сепаратистів, залишивши певні сумніви щодо реального масштабу російського втручання. Бронетранспортери з російськими військовими номерами перетинатимуть Донецьк через прикордонний пункт пропуску Ізварине, який досі контролювався проросійськими бойовиками. Прем'єр-міністр ДНР Олександр Захарченко повідомив, що у нього є близько 1200 бойовиків, підготовлених російськими військовими. Проте лише за кілька днів українські війська претендуватимуть на більшу територію в Луганську та Донецьку, оскільки посилені обстріли забирають життя мирних жителів. Після того, як український уряд звернувся до сепаратистів із закликом про припинення вогню, прем'єр-міністр ДНР, підбадьорений російським підкріпленням, зажадав, щоб Україна спочатку визнала їхню автономію.

За підтримки Росії контратаки проросійських сепаратистів придушили б просування українців у Луганську та Донецьку. Сепаратисти обстрілювали позиції української влади в Щасті, що на березі річки Сіверський Донець у Луганську. Коли прибуло російське підкріплення, сепаратисти змогли оточити українські урядові сили, дисльоковані в Іловайську та Амвросіївці Донецької області. Через потужні обстріли українські урядові сили та інші добровольчі батальйони відступили, залишивши проурядовий батальйон добровольців Донбасу в пастці в Іловайську проти сепаратистів. Багато українських добровольчих батальйонів фінансуються українськими олігархами і були життєво важливими для утримання сепаратистів від панування в українських урядових силах на Донбасі. Є побоювання, що приватні ополчення, які отримали контроль над територіями на сході та півдні України, можуть не повернути їх українській владі. Олігархи могли просто використати свій контроль над територіями, щоб мати значні важелі впливу на політику українського уряду.

Оскільки сили сепаратистів пообіцяли прорватися в Азовське море, підкріплення з боку російських бойовиків допоможе сепаратистам провести артилерійський обстріл прибережного міста Новоазовськ на півдні Донецької області. До цього більша частина південного Донецька вже була відвойована українськими урядовими військами. Але тепер сепаратисти змогли використати село Маркіне для обстрілу Новоазовська. Проте українським силам вдалося затримати нерегулярних російських десантників у сусідньому селі. Росія стверджувала, що десантники були там через погану підготовку. Хоча Росія заперечує присутність російських бойовиків на Донбасі, проросійські сепаратисти просунулися в Новоазовськ із посланником 100 бронеавтомобілів «Град», танків і ракетних вантажівок, які, як вважають, стояли за російськими військами. Таким чином, українські війська в Новоазовську змушені були відступити і зберегти свої ресурси для оборони Маріуполя. Це нове таємне вторгнення в Російську Федерацію змінило б динаміку конфлікту. Тим часом батальйон «Донбас», що потрапив у пастку в Іловайську, домовився з сепаратистами щодо угоди про виведення. Однак, коли їх звільнили, сепаратисти обстріляли їх, убив кілька десятків. Тепер під штурмом російської артилерії українські урядові війська були змушені відійти з міжнародного аеропорту Луганська через день після того, як український патрульний катер був обстріляний береговою артилерією. Українські сили майже втратили б Маріуполь від підтримуваних Росією сепаратистів. Проте об'єднання бійців батальйону «Азов» та українських урядових сил змогли відбити підтримуваних Росією сепаратистів від взяти під контроль Маріуполя.

Батальйон «Азов» викликав значні суперечки, незважаючи на те, що він є ключовим компонентом у допомозі захищати Маріуполь від проросійських сепаратистів. Спочатку вони були сформовані як добровільне українське націоналістичне ополчення у травні 2014 року, але врешті-решт були включені до складу Національної гвардії України у вересні 2014 року. Хоча батальйон «Азов» заслужив репутацію дуже вправного та влучного у своїх військових операціях, його також звинувачують у пограбуванні та інших тактичних прийомах, таких як катування. Інші звинувачення включають зв'язки з неонацистами. Речник батальйону повідомив, що близько 10 відсотків їхніх бійців були пов'язані з неонацистськими

угрупованнями. За іронією долі, більше половини батальйону «Азов» російськомовні, а багато інших приїжджають з-за кордону, щоб поповнити їх ряди. «Азов» був створений як спецпідрозділ міліції-добровольців при Міністерстві внутрішніх справ. Спочатку вона не була створена як неонацистська група, але деякі з членів, які пізніше приєдналися, мали неонацистські зв'язки та привласнили символи, подібні до тих, які використовували нацисти. Командир батальйону «Азов» Андрій Білецький раніше очолював Соціальну національну асамблею і патріот України, який поділяє подібну точку зору націонал-соціалізму, створеного в Німеччині близько 1933 року, де домінуюча раса та культура мали б перевагу над іншими етнічними групами всередині країни. конкретний регіон. З огляду на це, слід зазначити, що для України є історична підґрунтя, яку слід розуміти, коли йдеться про оцінку прийняття нацистської символіки проукраїнськими ополченцями. І це має протиставити його неонацизму в країнах, де групи привласнюють нацистську символіку не лише з антисемітськими цілями, а переважно через її шокуючу цінність. Навіть під час Другої світової війни багато українців розглядали нацистську Німеччину як визволителів своєї країни проти радянського режиму, який до того часу катував і організував загибель мільйонів людей під час Голодомору. Хоча нацисти, просунувшись в Україну, все ж запровадили там репресивні заходи, вони також разом з УПА боролися проти наступного радянського контрвторгнення. Це відіграє важливу роль у деяких сегментах поглядів українського націоналізму на нацистську Німеччину. У Галатії, де навіть сьогодні збирається більшість українських націоналістів, нацисти дозволили українцям зберегти більшу частину своєї культурної та громадянської практики. Це було для них, безсумнівно, свято, враховуючи жорстоку політику Сталіна проти України в 1930-х роках. Більше того, на момент початку Другої світової війни Карл Маркс вже став для багатьох українців тим, чим був Гітлер для євреїв, ініціатором їх майже повного знищення. А той факт, що на сході України досі є багато символів жорстокої радянської епохи, не допомагає українцям рухатися вперед, коли вони змушені пам'ятати минулі звірства, вчинені проти них радянським режимом. Жорстокість Гітлера щодо євреїв мала більш віддалений відтінок. Тоді як сталінські звірства проти українців були скоріше побутовим нюансом. Проте обидва були цілеспрямованими і мали нищівний вплив на конкретну групу людей. Коли батальйон «Азов» наказав Національній гвардії

України, вони деполітизувалися. Однак масова стрілянина в мечеті в Крайстчерчі, Нова Зеландія, білим націоналістом, пов'язаним із членом батальйону «Азов», змусить Сполучені Штати домагатися закону, який називає батальйон «Азов» іноземною терористичною організацією. Наразі НАТО відмовилося від проведення військових навчань з підрозділом. Незважаючи на антисемітський тон «Азовської платформи», батальйон «Азов» має кілька прихильників євреїв і євреїв, які служать у батальйоні. Лідер «Азову» Білецький з тих пір був обраний до українського парламенту і покинув групу в 2016 році.

Після літа інтенсивних боїв Росія, Україна та проросійські сепаратисти домовилися про припинення вогню у вересні 2014 року. Між проросійськими повстанцями та українським урядом була проведена межа. Перемир'я було названо Мінським протоколом, і протягом наступних років його неодноразово порушували. У жовтні того ж року влада ДНР і ЛНР порушила Мінський протокол, провівши парламентські вибори. Згодом бої посилилися, а на Донбасі були сильні обстріли та втрати. Крім того, більше російських військ і важкої артилерії можуть переміститися з Росії в Україну, яку контролюють сепаратисти. У період з вересня по грудень 2014 року на Донбасі в результаті насильства загинули 1000 людей. Президент України Порошенко закликав до укладення нової мирної угоди, оскільки як українські сили, так і сили сепаратистів домовилися припинити бойові дії 9 грудня та підсумувати зусилля щодо дотримання принципів Мінського протоколу, таких як обмін. Однак у січні 2015 року режим припинення вогню було знову порушено, і бойові дії знову загострилися. Насильство сталося після короткого розриву між бойовиками-сепаратистами в підконтрольному українському уряду міжнародному аеропорту Донецьк. Аеропорт був заповнений артилерією сепаратистів і прийнятий 15 січня. Російське підкріплення почало набирати обертів для сепаратистів. Проте Мінський протокол створив буферну зону між контрольованою Україною територією та територією, контрольованою сепаратистами. Тому цей напад на аеропорт був би масовим порушенням контракту, організованого сепаратистами. Вони навіть відмовилися брати участь у новому раунді переговорів про припинення вогню. Згодом 17 січня 2015 року урядові війська України продовжили повертати Донецький міжнародний аеропорт. Потім бої поширяться на інші райони Донецька. Оборона аеропорту з боку України змусила Російську Федерацію розмістити на Донбасі ще більше артилерії, солдатів і

танків, що дозволило сепаратистам повернути аеропорт українським військам. Після перемоги бойовики-сепаратисти вийшли на лінію контролю, обстріляли дислокованих там українських військових та захопили низку блокпостів. Також обстріляли Маріуполь і Дебальцеве. Важкі бої та втрати змусять Францію та Німеччину вступити в мирний процес. Сполучені Штати вже запропонували направити американські війська на допомогу Україні проти проросійського наступу. Тодішній канцлер Німеччини Ангела Меркель вважала, що це лише погіршить ситуацію. Франко-німецький план був розроблений як останній шанс покласти край конфлікту. Тим не менш, 15 лютого було створено Мінський II протокол. Але сепаратисти продовжують воювати в Дебальцевому, захопивши його 18 лютого 2015 року. Дрібні зіткнення будуть проривами протягом року, але основні принципи протоколу будуть дотримані. Українські та сепаратистські війська почали відведення важкої артилерії. Зіткнення та порушення режиму припинення вогню, які почалися в той час, майже повністю здійснювали підтримувані Росією сепаратисти. Після мирної демонстрації на підконтрольній сепаратистам території обидві сторони конфлікту нарешті погодилися різко зменшити насильство у вересні 2015 року. Через незначні спалахи насильства то тут, то там ситуація на Донбасі залишатиметься стабільною протягом 2016 року.

У Криму Росія звинуватила українців в організації тероризму у 2016 році. У відповідь Росія збільшила свою військову присутність. Тоді Україна почала побоюватися, що Росія планує повномасштабне вторгнення в країну. До 2017 року бойові дії на Донбасі знову посиляться. У лютому того ж року президент Росії Володимир Путін видав указ про те, що Росія збирається визнати особисті документи та реєстраційні документи, видані ДНР і ЛНР. Це означає, що Росія визнала тих, хто живе в ДНР і ЛНР, громадянами справжньої країни. Однак міністр закордонних справ Росії Сергій Лавров заявив, що Росія все ще визнає територію Донбасу частиною України. До цього у тих, хто втік до Росії з Донбасу, були проблеми з наданням документів, виданих ДНР та ЛРП, як дійсних. Тому у світлі цього багато хто вважав указ Путіна гуманітарним. Однак у лютому було введено оновлене режим припинення вогню. Проте українські військові заявили, що сепаратисти все ще порушують протокол і здійснюють незначні напади на українських урядових бойовиків. Припинення вогню в червні, серпні та грудні буде порушено

проросійськими сепаратистами, які застосували снайпери, дрони та осколкові гранати проти українських урядових сил. У результаті в січні 2018 року Україна випустила законопроект, який закликав український уряд повернути території в руки сепаратистів. Росія розцінила це як спробу розпочати чергову війну та порушення Мінського протоколу. Новий законопроект оголосив агресором окуповані території ДНР і ЛНР з Росією. Законопроект надав Президенту Порошенку право застосовувати військову силу без схвалення українського парламенту.

У 2018 році режим припинення вогню, встановлений у березні, липні та серпні, було значною мірою порушено підтримуваними Росією сепаратистами. Тим часом, 31 серпня у вибуховому ресторані був убитий лідер ДНР Захарченко. У березні 2019 року було порушено чергове припинення вогню. Незважаючи на те, що бойові дії значно скоротилися з 2014 та 2015 років, підтримувані Росією сепаратисти постійно порушували угоди про припинення вогню, застосовуючи снайперський вогонь та обстрілюючи позиції українського уряду безпілотниками.

У травні 2019 року Володимира Зеленського було обрано президентом України, а до жовтня того ж року відбулися широкі переговори між підтримуваними Росією сепаратистами, українським урядом та Організацією з безпеки і співробітництва в Європі. (ОБСЄ). Засновано Форум Штайнмаєра. Його назвали на честь президента Німеччини Франка-Вальтера Штайнмаєра. Угода дозволяє ДНР і ЛНР проводити вибори. Цим територіям також надається «особливий статус» під час реінтеграційних заходів в Україні. Обидві сторони погодилися і почали виводити війська з Донбасу пізніше того ж місяця і знову в листопаді. Після виведення послідував би успішний обмін полоненими. У грудні президент Росії Володимир Путін, президент України Володимир Зеленський, президент Франції Еммануель Макрон і канцлер Німеччини Ангела Меркель зустрілися в Парижі, щоб відновити переговори в нормандському форматі. Обидві сторони домовилися про обмін полоненими, що залишилися.

Пандемія COVID-19 почалася у 2020 році. Це був смертельний штам коронавірусу, який виник в Ухані, Китай. Вірус почав поширюватися на інші частини світу приблизно з 15 січня 2020 року і вплинув на поточну ситуацію на Донбасі. Там спроби запобігти поширенню вірусу призвели до припинення доступу цивільних осіб до різних видів постачання, оскільки і Україна, і

ДНР, і ЛНР встановили процедури блокування для своїх територій, перекривши прохід через лінію зіткнення. У березні 2020 року бойові дії посиляться, що призведе до загибелі 18 мирних жителів на Донбасі. У липні було введено чергове припинення вогню, що значно зменшило насильство. З липня по листопад загинуло лише 3 українських військовослужбовців. На початку 2021 року бойові дії знову посилилися. У 2021 році лише за перші три місяці було вбито 25 українських урядовців. У січні-жовтні того ж року в результаті військового конфлікту загинуло 85 солдатів і 30 мирних жителів. У 2021 році також буде значне збільшення російських військових в анексованому Криму та уздовж українсько-російського кордону. У квітні 85 тисяч російських військових уже перебували в Криму, проводячи військові навчання поблизу зони конфлікту на Донбасі. І НАТО, і США попередили, що Росія планує повномасштабне вторгнення в Україну. Франція, Німеччина та ОБСЄ закликали Росію продовжити мирні переговори, але Росія відмовилася брати участь. Тим часом Україна представила нову технологію безпілотника Bayraktar TB2 турецького виробництва, який Україна використовуватиме для знищення артилерії, випущеної сепаратистськими силами.

Подальше опитування української громадської думки щодо російської інтервенції, проведене Міжнародним республіканським інститутом у вересні 2014 року, показало, що більшість російськомовних та україномовних громадян не схвалюють російське втручання в Україну. Пізніше опитування, проведене Міжнародним республіканським інститутом, показало, що 80 відсотків українців по всій країні вважають, що підконтрольні сепаратистам території мають залишатися частиною України. 73% тих, хто живе на підконтрольних сепаратистам територіях, також вважали, що ці території мають залишатися частиною України.

Останніми роками, після анексії Криму Росією, підтримка України вступу до НАТО до Північноатлантичного договору зростає. Україна подала заявку на членство у 2008 році, але з тих пір до 2013 року громадська підтримка вступу України була низькою.

Після анексії Криму Росія пред'явила претензії по обидва боки Керченської протоки, яка з'єднує Чорне море з Азовським. Він відокремлює Керченський півострів Криму від Таманського

півострова Краснодарського краю Росії. У 2003 році Росія та Україна підписали угоду, яка дозволяла обом країнам використовувати протоку. Україна має порт в Азовському морі – Маріуполь. Однак у 2018 році, коли українські кораблі прямували до порту, Росія заблокувала доступ України до протоки, а потім обстріляла українські кораблі, коли вони поверталися в Україну. Росія захопила кораблі та затримала членів екіпажу.

У період з 2014 по 2018 роки проросійські сепаратисти вбили 10 000 людей на сході України. Багато хто вказує на Помаранчеву революцію як на спусковий механізм російської агресії проти України. Однак поштовхом до зміни політики Росії від поваги до незалежності України у 2000 році до ворожого погляду на суверенітет України може бути те, як Сполучені Штати та НАТО застосовували зовнішню політику на Близькому Сході в період з 2003 по 2014 рік і як її сприймали Російська держава. і його президент Володимир Путін.

Володимир Путін народився в Ленінграді, навчався на юридичному факультеті Ленінградського державного університету. Звідти 16 років пропрацював офіцером КДБ. Він дослужився до звання підполковника до виходу у відставку в 1991 році. Він вирішив піти в політику і в 1996 році приєднався до адміністрації Бориса Єльцина. Він став директором ФСБ (колишнього КДБ) і секретарем Ради безпеки Росії. У 1999 році був призначений прем'єр-міністром. Після того, як Борис Єльцин пішов у відставку, Путін став виконуючим обов'язки президента Росії. Він був офіційно обраний пізніше в 1999 році і знову в 2004 році. За цей час президентство в Росії було обмежено двома термінами поспіль. Тож у 2008 році, після закінчення терміну, Путін вирішив стати прем’єр-міністром у 2008-2012 роках. Потім Путін був переобраний президентом Росії в 2012 році і знову в 2018 році. Час його перших 8 років на посаді президента Росії (1999-2008) і час його наступних 8 років на посаді президента (2012 - теперішній час). Перші вісім років Путін дотримувався зовнішньополітичного порядку денного, дружнього до Заходу, навіть заграючи з ідеєю приєднання Росії до НАТО, що зробить Росію військовим союзником Сполучених Штатів. Путін також підписав стратегічне партнерство з ЄС у 2000 році, заявивши про намір Росії визнати суверенні права України. Однак незаконна війна США і НАТО проти Іраку в 2003 році, а також їх агресивне та безмежне військове втручання в Лівії та Сирії в 2011 році хвилювали російську державу, оскільки Росія вважала це

сміливою зовнішньою політикою, де Сполучені Штати прагнули позиціонувати. себе як міжнародну поліцію. Існували також подвійні стандарти, які Сполучені Штати використовували, щоб виправдати свою роль у дестабілізації Лівії та Сирії, доводячи зміну режиму, військову допомогу урядовій опозиції, але вказуючи на моральні наслідки інших країн, які прагнуть захистити свої регіональні інтереси. Це лише підтвердило підозри Москви щодо НАТО. Росія вважала, що НАТО не мало мети після холодної війни, оскільки його початкове створення полягало не тільки в тому, щоб обмежити військові обмеження Німеччини та Японії, а й для приборкання будь-яких експансіоністських амбіцій Радянського Союзу після Другої світової війни. Після того, як НАТО включило Західну Німеччину до альянсу, Радянський Союз також підписав Варшавський договір з іншими країнами Східної Європи, щоб стримати розширення НАТО. Але після того, як Радянський Союз закінчився, Радянський Союз відмовився від контролю над альянсом і фактично припинив дію Варшавського договору. При цьому Росії пообіцяли гарантії безпеки від НАТО, і Путін часто говорив, що НАТО ніколи не виконувало цих обіцянок і що НАТО продовжує існувати лише як провокаційне утворення. Усі ці фактори, а також те, що Україна розглядала військовий союз із США, зіграли значну роль у наполегливій політиці Росії проти України у 2014 році з анексією Криму. Будь-які зусилля щодо деескалації російсько-українського конфлікту, безумовно, мають бути спрямовані на зовнішню політику США/НАТО та залишкові наслідки, які вона мала на зовнішню політику інших країн.

Крим історично був домом для кримських татар, етнічне середовище яких складається з ряду різних рас, які населяли цей район протягом історії. До них належать таври, скіфи, сармати, алани, греки, готи, болгари, хозари, печеніги, італійці та черкеси. Проте консолідуючим етносом, який сприяв формуванню татарського народу, були половці, тюрки. У IX столітті в Криму воювали Візантія, Русь і Хозарія. У 10 столітті Русь відібрала Крим від візантійців. Крим також є місцем хрещення Володимира Великого, що поклало початок прийняття Київською Руссю християнства. У 13 столітті Крим увійшов до складу Монгольської імперії. За цей час кримські татари прийняли іслам, і Крим став центральним місцем для ісламу в Східній Європі. Пізніше, під владою монголів, татари зробили спробу незалежності від Золотої Орди (монголів). Цю боротьбу очолив засновник Кримського ханства Хаджі-Гірей. Після здобуття

незалежності від Великої Орди Кримське ханство з 1449 по 1783 рр. стало васальною державою (протекторатом) османів. У 1774 році за Кючук-Кайнарджійським договором Кримське ханство проголосило свою незалежність від османів. У 1783 р. Крим був завойований росіянами. Згодом багато кримських татар було примусово заслано до Османської імперії. Після повстання більшовиків 1917 року Крим увійшов до складу Радянського Союзу. У період з 1917 по 1933 роки 150 000 татар (близько половини їхнього населення) загинули від голоду в результаті сталінської політики колективізації, страчено або депортовано з Криму. У 1941 році під час Другої світової війни Крим був окупований німецькими та румунськими військами. Після того, як радянські війська вигнали німців під час контрнаступу, багатьох кримських татар звинуватили в підтримці нацистів. А в 1944 році все кримськотатарське населення було депортовано до Середньої Азії, більшість із них – до Узбекистану. У 1954 році Радянський Союз відійшов Україні Крим. Лише в 1989 році за Михайла Горбачова радянська держава спробувала виправити безпідставне вигнання кримських татар з батьківщини. Будуть скасовані юридичні та поліцейські обмеження, а татарам буде дозволено повернутися до Криму, але з часом значна частина їхньої землі була заселена українськими та російськими поселенцями. Це викликало гнів, оскільки кримським татарам довелося заселяти грубе житло. 250 тис. з них зараз живуть у Криму, а 150 тис. залишилися в Узбекистані та інших місцях. Націоналізм серед кримських татар у відповідь на те, що вони розглядають як напади на їхнє законне поселення на батьківщині, може попередити про майбутні проблеми в Криму. Вже були випадки масового насильства в результаті татарських демонстрацій. У жовтні 1992 року міліція знищила те, що вважалося «незаконно збудованим» татарським поселенням в Алушті. Після цього почалися заворушення, коли кримські протестувальники пройшли маршем до кримського парламенту і вимагали звільнити затриманих татар. Заворушення спалахнули в 1995 році, коли вимагання татарських власників бізнесу російськими гангстерами та вбивство татарських купців спровокували напади татар на магазини, які, як вважають, належать росіянам або контролюються мафією. Він закінчився розстрілом двох татар. Оскільки татари мають історичні претензії на Крим, реалізувати політику, яка мінімізує невдоволення татар, може бути дуже важко.

Зрозуміти російськомовні сегменти України – це спочатку зрозуміти, що Україна дуже регіоналізована з точки зору настроїв. Більшість людей, які живуть в Україні, більше ідентифікують себе зі своїм місцевим виборчим округом, ніж з національною республікою. До заворушень після Помаранчевої революції 2004 року ніхто не міг точно знати, куди рухається країна. Однак культурна мінливість між різними місцевостями може натякати на те, чому було б важко об'єднати Україну в економічних реформах. За радянських часів як українців, так і російськомовних українців заохочували дотримуватися як місцевого адміністративного апарату, так і Радянського Союзу загалом, нехтуючи націоналістичними рамками, які поширювалися на Україну. Ця точка зору значною мірою збереглася навіть після розпаду Радянського Союзу, оскільки як українці, так і російськомовні українці залишаються більш схильними до ізольованих місцевих проблем, ніж національних. Що стосується переважно російськомовного Донбасу, то населення радянських часів пристосувалося до московської економічної та політичної влади. Коли Радянський Союз закінчився, у продовженні була важка перебудова без центрального елемента в картині. Таким чином, багато людей на Донбасі почали ідентифікувати свою місцеву чи регіональну ідентичність, а не національну. Бути з Донбасу стало важливішим, ніж бути росіянином та українцем. Такий локальний світогляд був для українців Західної України. З моменту здобуття незалежності не було жодної політичної партії, яка представляла б політичний чи мовний ідеал для всієї України, а більшість найкрайніших націоналістичних елементів України зосереджені в регіоні Галатії, регіоні, розділеному між Західною Україною та Східною Польщею. Галатія стверджує, що володіє найчистішою формою української мови. Проте багато хто вважає це дуже полонізованою версією. Подібний погляд на мову, якою розмовляють у Донецьку, де зосереджена значна частина російського націоналістичного елементу, свідчить про те, що мова, якою там говорять, є сумішшю української та російської. Більше того, головна надія на продовження виживання України в разі припинення нинішнього конфлікту на Донбасі ґрунтується на тому, що найбільш крайні форми націоналізму, українські чи російські, значною мірою зосереджені на географічно віддалених один від одного районах. Якби ці елементи були географічно пов'язані, нинішня криза в Україні, ймовірно, була б набагато гіршою. На щастя,

географічний простір між цими територіями екстремізму є набагато менш етнічно схильним поглядом на український націоналізм і набагато більш дружнім поглядом на російськомовних українців. Це свідчить про те, чому ні проукраїнський Кравчук, ні проросійський Кучма не отримали більшості у більшості центральних регіонів України на відповідних президентських виборах. Однак у багатьох районах Донбасу завжди є побоювання, що якась форма політики українізації вже не за горами. І що панівна російськомовна мова, якою розмовляють на цих територіях, буде придушена. В Україні загальний консенсус полягає в тому, що існує тонка грань між українським націоналізмом та утиском російської культури. Хоча, з точки зору українського націоналіста, між особливим статусом російської мови та федералізмом є тонка грань. Крім того, історія Росії та України, незважаючи на всі спроби українців змусити російськомовних почуватися адаптованими, відіграє велику роль у відчуженні російськомовних від національної України. Це свідчить про те, що День Незалежності України не має резонансу серед багатьох російськомовних, оскільки вони вважають, що це не їхнє свято. Публічні урочистості часто викликають протести з боку російських націоналістичних груп. Але це не применшує того факту, що багато в Україні прив'язані до обох сторін, будучи етнічно змішаними з українцями та росіянами, що іноді протиставляє їх українському та російському екстремізму, який вони вважають шкідливим для стабільності життя в Україні. Україна. Олексій Нестнов із ВПС України сказав, що в Харківській області на сході України у 1995 році не було націоналістичної культури: «Загалом, люди тут не хотіли б робити чіткий вибір між Україною та Росією, якби цього можна було уникнути. Та й самі вони не чітко розрізняють, що українське, а що російське. Якщо тут зайти в хату, то не скажеш українська чи російська – у всякому разі, сім'ї часто змішані. Якби це була українська інтелектуальна родина, то могла б бути збірка української літератури, але була б рідкістю. Будинки прикрашають по-різному, залежно від того, українські вони чи російські. Якщо є якісь традиційні «українські прикраси», то їх також можуть повісити місцеві росіяни. У селах, звісно, інакше. Там люди зберегли більше справжніх традицій, пісень, орнаментів тощо. Але вони насправді вважають їх не національними традиціями, а місцевими - це місцеве відчуття, а не націоналізм... ... Загалом, людям тут завжди подобався образ Росії, який вони отримали від російського телебачення, російської культури і так далі. . Але зміни відбулися з жовтня

1993 року і тим більше в Чечні. Люди тут дуже мирні, вони ненавидять ідею війни та політичного насильства. Тож якщо раніше тут – у тому числі й українці – називали себе росіянами, то зараз це не так популярно. Але люди тут досі не називають себе українцями, тож можна сказати, що не знають, як себе називати.

Значна частина напруги, яка виникає, коли мова йде про мову, проявляється в освітній та інтелектуальній підгрупі. Багато хто в Донецькій області побоюються, що якщо українська політика буде сильнішою у формуванні української політики, багато російськомовних шкіл з часом замінять україномовні. Хоча деякі на Сході України підтримують помірну українізацію, «грубість» українських націоналістів під час дискурсу про обмеження російської мови часто є причиною реакції російськомовних українців. Мовні уявлення також мають тенденцію збігатися з історичною ревізією, а намір проштовхнути українську мову суттєво змінює спосіб пояснення історії. У підручниках колишні проросійські погляди на історію трансформувалися в антиросійські. Ця грубість, застосована до переходу, разом із кричущим ревізіонізмом лише й надалі призведе до проросійського опору українізації. Сама українська мова від російської кардинально не відрізняється. Цей факт спрацював на користь політики русифікації за радянських часів і може сприяти сучасному процесу українізації. Ще один елемент, який включено в картинку, - англійська. Україномовні в Україні стурбовані провінційним елементом української мови та тим, як це може перешкодити будь-якому студенту чи фахівцеві від переїзду за кордон, де знання англійської відкриває двері для більших кар'єрних можливостей.

Враховуючи історію України, багаторічну боротьбу між росіянами та українцями важко віднести до просто етнічної боротьби. Це тому, що і українці, і росіяни східнослов'янського походження. Крім того, багато генетиків виявили, що між етнічним росіянином та етнічним українцем немає помітної різниці за ДНК. Тому відмінності між ними мають обмежуватися культурним рівнем, переважно в мовному та релігійному плані. Однак у світлі цього українці впевнені, що ці відмінності означають етнічні відмінності. Проте росіяни історично вірили, що це не так. У етнічному конфлікті ми просто припускаємо, що одна сторона конфлікту протистоїть іншій через генетичні відмінності між ними, які, звісно, мають перевагу над іншими

факторами. Але тут, що стосується росіян і українців, у нас одна сторона вважає, що вона біологічно відрізняється від Росії, а інша сторона вважає, що біологічної відмінності немає. У російсько-українському конфлікті все складно, тому що в Україні він притягує українців проти українців. Є українці, які вважають себе етнічно відмінними від росіян (їх більше на західній та центральній Україні), а є українці, які не вважають себе етнічно відмінними від росіян (їх більше на сході та півдні України). Таким чином, останній погляд вписується в бачення проросійських сепаратистів, які воюють проти української влади. Враховуючи все це і намагаючись сформувати більш технічну точку зору, українець, на відміну від росіянина, має бути тим, чиї предки завжди були на території сучасної України. Зазвичай це є основною передумовою для підтвердження претензій на українську національність. Проте сьогодні в Україні відбувається це злиття східнослов'янських народів, які походять від росіян, які мігрували з Росії за царських часів, змішаних зі східнослов'янськими народами, які постійно оселилися в Україні з часів Київської Русі. Така ситуація ускладнює видалення справжнього українця з українця, який походить із росіян, які мігрували на цю територію. Можливо, саме тому «мова» все частіше стає основним маркером ідентичності. Інакше, щоб навести лад у цьому хаосі, коли росіяни та українці настільки переплетені з часом, Україні потрібно було б провести перепис населення з цього питання, зібравши тих українців, походження яких свідчить про постійне поселення в Україні. Збираючи цих і підтверджуючи таких українців, Україна – принаймні таким чином – завжди матиме можливість отримати доступ до основних основ своєї історії. Це, звичайно, має місце, якщо українська культура, мова та претензії на відмінність повністю зникають, коли їх повністю поглинає російська культура.

Озираючись назад, доленосне рішення Богдана Хмельницького поставити Україну під захист Московії у 1654 році мало історичні наслідки, які поставили Україну на шлях повної асиміляції в культурно-мовні рамки Росії. Це ставить під сумнів спадщину Хмельницького. Козацьке повстання, яке він організував у 1600-х роках, було значною мірою відповіддю на український греко-католицизм, який панував на той час в Україні. А козаки неодноразово під час повстання намагалися ліквідувати греко-католицьку церкву. Ймовірно також, що прихильність козаків до східного православ'я відіграла велику роль у рішенні Хмельницького поставити Україну під захист царської Росії. Хоча

дії Богдана зробили Україну незалежною від Речі Посполитої, його рішення поставити Україну під захист Росії мало руйнівні наслідки для уніатської церкви та майбутніх претензій України на незалежність і суверенітет. Це стало початком багатовікових релігійних репресій, організованих Православною Церквою проти українців греко-католиків. Це разом із тим, що Росія та козацька православна громада дозволили російському інтелектуальному дискурсу легко узгодити наміри рішення Хемльницького про об’єднання України з Росією за Переяславським договором 1654 року.

Щоб принести мир в Україну та покласти край нинішньому російсько-українському конфлікту, необхідно докласти зусиль, щоб переконати український уряд припинити блокування потоку води до Криму. Також Росія повинна погодитися на виведення всіх російських військ з Донбасу. Там проросійські бойовики мають відмовитися від претензій на Донецьку та Луганську області, а також отримати амністію від українського уряду. Український уряд також надасть російській мові тимчасовий «особливий статус» на Донбасі з наміром, щоб українська мова поступово виключала російську протягом 500-річного процесу. Росія також має надати бойовикам-сепаратистам статус біженця та пенсію, якщо вони хочуть виїхати з України до Росії. Іншим аспектом цього плану є підтвердження нейтралітету України та припинення її планів вступу до НАТО. Одним із факторів, що призвів до ескалації напруженості між Україною та Росією, слід відзначити дії сил НАТО на Близькому Сході протягом перших двох десятиліть XXI століття. Крім того, той факт, що НАТО залишила переважну більшість своїх союзників у великих конфліктах останніх років, має ще більше послабити прагнення України до членства в НАТО та військового союзу зі Сполученими Штатами. Запевняючи, що Україна має намір залишатися нейтральною та незалежною, натомість слід очікувати, що Росія зменшить агресію щодо своєї політики в Україні та залишиться відкритою для угод, у яких Росія поважатиме незалежність України. Єдина умова, яка має бути застосована до цієї угоди, полягає в тому, що Україна уникатиме військового союзу зі Сполученими Штатами протягом 40 років. Якщо Україна вибере, вона може продовжити або підтримати торговельно-економічні угоди зі Сполученими Штатами. Україна також може укласти військові союзи із західноєвропейськими країнами, які наразі не ворожі Росії. В обмін на те, щоб Україна вжила цих заходів, Росія погодилася б кожні 10 років проводити в Криму референдум,

який дозволить людям вирішувати, в якій країні вони хочуть бути – Україні чи Росії. Якщо референдум проголосує за Україну, Росія погодиться вивести свої війська з регіону. І навпаки, Україна дозволить Росії претендувати на Крим, якщо референдум проголосує за приєднання Криму до Росії. Це має бути частиною 100-річного плану, де остаточне рішення з цього питання вирішуватиметься на остаточному референдумі. У свою чергу, Україна визнає легітимність референдуму 2014 року нейтральним відповідно до міжнародного права, і візьме на себе відповідальність за свою роль у відключенні водопостачання Криму, що загрожує стабільності регіону в цілому. Проросійські бойовики повинні визнати себе винними в тероризмі за використання насильницьких засобів для нав'язування відокремлення в районах, де чиновники відмовилися від проведення референдуму. Нехай їм загрожує до 10 років заслання в Росії, де вони отримають пенсію від російського уряду. Росія візьме на себе відповідальність за порушення домовленостей про припинення вогню протягом усього конфлікту. Через системну небезпеку, яку несуть протести, як-от надання платформи для жорстоких сепаратистів для виправдання тероризму, український уряд повинен тимчасово підвищити податки в Україні, щоб допомогти компенсувати шкоду, завдану протестувальниками. Це також має стримувати майбутні масові протести, які загрожують стабільності регіону та безпеці населення. ООН має скасувати будь-які санкції НАТО проти Росії через конфлікт в Україні через роль НАТО у спробі спровокувати Росію загрозами на основі неперевірених доказів будь-якого наміру Росії вторгнутися на всю Україну. З 2016 року спостерігається постійний, хоча й повільний рух до покращення стабілізації ситуації на Сході України. Пропаганда НАТО та погрози проти Росії лише придушили процес стабілізації та миру.

На внутрішньому фронті Україна має рухатися до врегулювання будь-якої напруженості між україномовними та російськомовними в Україні. Історично, уряд намагався об'єднати людей шляхом виконання указів, які прагнули об'єднати людей під однією релігією чи мовою. Ця тактика має багато недоліків через те, що примушування людей до однієї форми культурного самовираження є формою дискримінації. Тому у відповідь слід очікувати опору. Нав'язування двомовної системи, з іншого боку, спровокує більшість громадян України, і цього слід уникати. Однак школам слід надати повноваження вирішувати, чи хочуть вони пропонувати російську як другу

мову. І, як було запропоновано раніше, це має співпадати з планом поступового відмови від російської мови в процесі, який триватиме 500 років. Це означає, що якщо до останнього року на сході та півдні України все ще розмовляють російською, український політичний апарат може запровадити мандат українською повністю припинити використання російської мови до кінця цього року, або може вирішити продовжити термін шляхом голосування.

Ключом до стабілізації внутрішньої ситуації в Україні є не стільки сприяння злагоді, скільки передбачуваність. Кожен в Україні повинен мати певну впевненість у тому, що він зможе передбачити траєкторію того, куди приведе обраний ним життєвий шлях і яким може бути політичний клімат у цей період. Україна також має заохочувати та розвивати через засоби масової інформації успішних власників приватного бізнесу, російськомовних чи україномовних, оскільки і те й інше матиме великий вплив на захист внутрішньої стабільності України. Вони також надихають інших переслідувати подібні економічні цілі. Обидві сторони, більшість і меншість, повинні твердо погодитися з тим, що насильницький сепаратизм необхідно тримати під контролем. Широка громадськість також повинна знати, що мітинг проти місцевої влади в майбутньому може дозволити жорстоким сепаратистам досягти своєї мети і поставити під загрозу всіх причетних.

Україна також має рухатися до політики, яка сприяє доступу чоловіків до інституту шлюбу. Більшість жорстокого сепаратизму мотивується або відсутністю романтичної самореалізації, або поширеністю побутових конфліктів. Тому українській владі варто звернути увагу на рівень шлюбів і розлучень, а також на випадки домашнього насильства. Переважна більшість людей в Україні не є насильницькими. Багато з них живуть у селах і живуть спокійним, передбачуваним життям. Це має бути те, що продовжує визначати українську культуру.

Ще одним ключем до стабілізації внутрішньої ситуації в Україні є моніторинг того, як люди сприймають свої позитивні та негативні взаємодії в найближчому оточенні. Чи відчувають російськомовні в Україні дискримінацію чи уникнення у повсякденному житті? Чи відчувають україномовні люди дискримінацію чи уникнення у повсякденному житті? У багатьох

випадках дискримінація може бути сприйняттям. Тому вирішення цього не завжди полягає в тому, щоб намагатися виправити те, де людина відчуває, що її/вону дискримінують. У багатьох випадках важливо змінити те, як людина сприймає свою взаємодію. Прикладом є україномовний українець, який йде вулицею і помічає, що російськомовний українець, що йде поруч, дивиться на нього суворим і несхвальним поглядом і викрикує зневажливе слово російською. Україномовний українець може сприйняти таку взаємодію як етнічну конотацію і згодом подумати, що існує ширша проблема дискримінації та ненависті російськомовних українців до україномовних українців. Залежно від того, наскільки людина ображена, україномовний українець за одну взаємодію може зайти аж до зміни свого світогляду на войовничо ворожий до російськомовних українців. Це сприйняття може поширюватися далеко за межі лише поглядів і слів, якими публічно обмінюються, воно може виникнути на робочому місці через звільнення, несправедливе просування по службі тощо. Це може статися в школах, де відбувається булінг. Також у романтичних стосунках людина може радикалізуватися в результаті розриву романтичних стосунків, якщо були задіяні елементи російськомовного українофільства. Українській владі необхідно використовувати ці деталі свого суспільства як чинники, що впливають на підтримання українського життя. Наразі україномовні та російськомовні знають про конфлікт, в якому беруть участь проросійські сепаратисти на Донбасі та про анексію Росією Криму. І через це багато українців можуть сприймати свою взаємодію з тими, хто розмовляє іншою мовою, як етнічний відтінок. У міру загострення конфлікту людям в Україні буде майже неможливо відокремити свою взаємодію з неукраїнською мовою українців від більшого етнічного конфлікту. Опитування, яке відстежує, як українці сприймають свою повсякденну взаємодію з російськомовними і навпаки, є життєздатним рішенням. Відображення результатів через різні проміжки часу дозволить українському уряду знати, чи потрібно йому вживати заходів для стримування сприйняття дискримінації, чи – якщо опитування показує зниження сприйняття дискримінації населенням – продовжувати у правильному напрямку. Головне – усунути сприйняття етнічних конотацій як у позитивних, так і в негативних взаємодіях, які зазвичай виникають у повсякденному житті українців. Після великого розриву це зробити дуже важко. Якщо сприйняття дискримінації зросте, український уряд може розслідувати

дискримінацію. Але вони повинні робити це так, щоб українська влада не сприймалася як упереджена. До 2004 року, коли відбулася Помаранчева революція, переважна більшість України була рішуче налаштована на заспокоєння російськомовної демографії. Це свідчило про обрання Кучми президентом України не раз, а двічі як проросійського кандидата. У 2014 році українці голосували за проросійського кандидата Віктора Януковича, навіть після 2004 року та Помаранчевої революції, коли багато хто в Україні вважав його перемогу на виборах сфальсифікованою. Тож те, що ми маємо в Україні, — це три динаміки, які привели до того місця, де вона зараз у 2021 році, затьмареної насильницьким сепаратистським конфліктом на сході України.

У 2004 році, після двох термінів від проросійського кандидата, можна було легко припустити, що більшість україномовного населення в Україні перебуває поза уявленням про сепаратизм між ними та російськомовною частиною України. З огляду на це, можливо, широка реакція суспільства на звинувачення у фальсифікації виборів на адресу проросійського кандидата Віктора Януковича не мала етнічного відтінку. Однак російськомовна демографічна меншина в Україні не змирилася з цим навіть після того, як проросійський президент перебував при владі два терміни поспіль. Вони все одно сприймали б основне обурення результатами виборів як частину більшої проблеми українського націоналізму та україномовної ненависті до російськомовних. Тому згодом вони загрожували федералізацією східної частини України. Це в свою чергу спровокувало український націоналізм. Однак після Помаранчевої революції та проросійського антагонізму проти материкової України відбулися вибори Віктора Януковича 2010 року. Однак це поки що не полегшило сприйняття російськомовних українців, оскільки українська більшість не хоче їх приймати. Тим часом український націоналізм уже був напоготові через російськомовні сепаратистські загрози, які з’явилися після виборчих протестів 2004 року. Ця динаміка досягла апогею, коли під впливом Росії Віктор Янукович вийшов з економічного партнерства України з ЄС на користь угоди, орієнтованої на Росію. Тим часом Росія вже була напоготові після того, як спостерігала за нестримною політикою НАТО на Близькому Сході (включаючи сприяння поваленню Каддафі в Лівії та намагання допомогти скинути Асада в Сирії) і, як наслідок, намагалася вжити заходів, щоб вплинути на політику України проти

можливе партнерство з ЄС, НАТО чи США. В Україні зараз обидві сторони усвідомлюють етнічну конотацію, що витає над життям і політикою в Україні, а екстремістські групи приєдналися до протестного руху, чекаючи слушного моменту, щоб застосувати насильство та розколоти країну. У нас є російськомовна Україна, яка відповідає на їхнє сприйняття, український націоналізм відповідає на російськомовні сепаратистські загрози, а Росія відповідає на політику НАТО на Близькому Сході разом із їхньою провокацією Росії. Усі три аспекти змінили б настрій більшості українців, які ніколи не прагнули до насильницького конфлікту. І тепер вся Україна має визнати реальність цієї етнічно/мовної динаміки, яка витає над усіма аспектами їхнього повсякденного життя та взаємодії, і можливість того, що вона стане каталізатором, який штовхне кожного з них далі у напрямку поділу.

Історично групам меншин завжди було легко виявити пригнічення, навіть у часи, коли не було доказів більшої хитрості з боку більшості, щоб дискримінувати їх. Можливо, вразлива позиція за замовчуванням як «меншість» робить їх більш вразливими для сепаратистських поглядів, або це, у поєднанні з історією, що лежить в основі між тим, що становить більшість, і тим, що становить меншість, робить їх більш схильними до етноцентричної діяльності. Історія, звичайно, може сформувати та сформувати те, як група може підійти до життя. Проте ми бачимо, що групи меншин історично рідко ухилялися від того, щоб скористатися тим, як дії більшої чи сильнішої організації проти слабшої чи меншої можуть негативно вплинути на сильнішу чи більшу організацію. Трепет, який домінує в групі, намагаючись не здобути репутацію хулігана над меншою групою, можна розглядати як запрошення меншій групі кинути кубик, щоб побачити, наскільки вона може вийти з-під контролю. Зазвичай, коли межа виявлена, більша група вже почала реагувати, тому меншій групі стає занадто пізно зменшувати свої втрати. Звичайно, цей акт азартних ігор зазвичай організовують етноцентрики, яким вдалося збентежити свою власну демографічну групу за спробу приєднатися до ширшого суспільства, і вони часто роблять це, вказуючи на історичні приклади, які підтверджують націоналістичні чи сепаратистські аргументи. З цієї причини меншини в цілому мають тенденцію бути більш етноцентричними, хоча є докази, що спростовують необхідність такого ставлення. Оскільки це так, вони, швидше за все,

закриватимуть очі на сепаратистські чи насильницькі елементи, що ховаються в тіні їхньої демографічної групи.

Потрібні величезні зусилля, щоб суспільство, особливо різноманітне, досягло точки, де як позитивні, так і негативні взаємодії рідко мали б етнічну конотацію.

Коли домінуюча група починає примирливий підхід до громадянського та громадського життя, це ніколи не робиться для просування меншої групи. Причина цього, у багатьох випадках, полягає в тому, щоб привести їхнє суспільство в рівновагу, де відмінності між ними не є пріоритетом у їхньому повсякденному житті, тим самим надаючи суспільству більше єдності. У міру того, як просування до цієї динаміки змінилося, етнічні відмінності почали витати над усіма взаємодіями повсякденного життя. Поступово люди все менше переконуються, що негативні взаємодії, з якими вони стикаються, не мають етнічного походження. Після того, що сталося в Україні за останні 15 років, цілком імовірно, що російськомовні українці почнуть відчувати культурну упередженість на кожному кроці, навіть на найменшому погляді. Вони підуть до ресторанів Львова і запитають, чи говорить офіціантка російською, на що офіціантка відповість «Так», а також закотять очі на процес, щоб відвідувач повірив, що офіціантка мала культурні упередження просто тому, що вона її закотила. очі. Інший приклад – група російськомовних друзів у парку в Києві, які розмовляють російською, а коли вони їх чують, інша група україномовних людей встає і йде, що змушує російськомовних думати, що вони пішли через них і їхній російський діалект. Однак можливо, що інша група просто мала бути десь у певний час і пішла, коли настав час, а трапилося в той же час, що російськомовна група щойно прибула або почала розмовляти російською. Коли переважають етнічні світогляди, останнє вже не враховується.

До бойових дій було зрозуміло, що Україні комфортно мати проросійський україномовний уряд. Навіть українські націоналісти, хоча й ховалися на задньому плані, переважно трималися на відстані. Тепер, коли російськомовні українські сепаратисти допомогли створити український націоналізм, решті України доведеться орієнтуватися в житті, враховуючи цей розкол у всьому, що вони роблять, і бути обережними, коли зустрінуть когось, хто говорить російською, або якщо він

російськомовний, будьте обережні, коли зустрінете когось, хто говорить українською.

Зараз мова навіть не про культуру. Справа в тому, щоб зупинити кровопролиття. Ймовірно, що коли бойові дії припиняться, сепаратизм продовжиться, і українці відчують, що більше не живуть в одній країні. Тоді єдина надія – це як україномовні українці, які можуть стримати український націоналізм, так і російськомовні українці, які можуть стримати проросійський націоналізм.

Між Росією та Україною існує довга історія, і її не можна ігнорувати як фактор цього нескінченного конфлікту. Але справжня трагедія полягає в тому, що Україні ніколи не давали почати спочатку, стерти й рухатися вперед, бо старший брат завжди має втручатися. Можливо, історія може зробити нам послугу, оскільки тисячі російських військових проводять навчання на українсько-російському кордоні, а тисячі військовослужбовців НАТО та України проводять навчання в Україні. Якщо це продовжуватиметься по своїй невдалій траєкторії і, ймовірно, закінчиться, будь ласка, не називайте це геноцидом. Назвіть це так, як воно є і завжди було, справжнім братовбивством.

бібліографія

Bojko, Diana, and Jerzy Bednarek. Holodomor: The Great Famine in Ukraine, 1932-1933. Warsaw [etc.: Institute of National Remembrance, Commission of the Prosecution of Crimes against the Polish Nation [etc., 2009. Print.

Wikipedia contributors. (2021, December 18). Russo-Ukrainian War. In Wikipedia, The Free Encyclopedia. Retrieved 20:28, December 18, 2021, from https://en.wikipedia.org/w/index.php?title=Russo-Ukrainian_War&oldid=1060895101

Wikipedia contributors. (2021, December 18). Tatars. In Wikipedia, The Free Encyclopedia. Retrieved 20:29, December 18, 2021, from https://en.wikipedia.org/w/index.php?title=Tatars&oldid=1060853966

Applebaum, Anne. Red Famine: Stalin's War on Ukraine. , 2017. Print.

Gregorovich, Andrew. Ukraine, Rus', Russia and Muscovy: A Selected Bibliography of the Names. Toronto: New Review Books, 1971. Print.

Rybakov, Boris. Kievan Rus. Moskva: Progress, 1989. Print.

Senyk, Sophia. A History of the Church in Ukraine: Volume I. Roma: Pontificio Istituto Orientale, 1993. Print.

Klid, Bohdan, and Alexander J. Motyl. The Holodomor Reader: A Sourcebook on the Famine of 1932-1933 in Ukraine. Toronto: CIUS Press, 2012. Print.

Fisher, Alan W. The Russian Annexation of the Crimea 1772-1783. Cambridge: Cambridge University Press, 2008. Print.

Wikipedia contributors. (2021, December 18). Kyiv. In Wikipedia, The Free Encyclopedia. Retrieved 20:30, December 18, 2021, from https://en.wikipedia.org/w/index.php?title=Kyiv&oldid=1060850287

Wikipedia contributors. (2021, December 17). History of the Polish–Lithuanian Commonwealth (1648–1764). In Wikipedia, The Free Encyclopedia. Retrieved 20:30, December 18, 2021, from https://en.wikipedia.org/w/index.php?title=History_of_the_Polish

%E2%80%93Lithuanian_Commonwealth_(1648%E2%80%931764)&oldid=1060738625

Wikipedia contributors. (2021, December 10). Khmelnytsky Uprising. In Wikipedia, The Free Encyclopedia. Retrieved 20:31, December 18, 2021, from https://en.wikipedia.org/w/index.php?title=Khmelnytsky_Uprising&oldid=1059600556

Wilson, Andrew, and Igor Burakovsky. The Ukrainian Economy Under Kuchma. London: The Royal Institute of international affairs, 1996. Print.

Grimsted, Patricia K. Trophies of War and Empire: The Archival Heritage of Ukraine, World War Ii, and the International Politics of Restitution. Cambridge, MA: Harvard Ukrainian Research Institute, 2001. Print.

Wikipedia contributors. (2021, November 30). Battle of Zboriv (1649). In Wikipedia, The Free Encyclopedia. Retrieved 20:33, December 18, 2021, from https://en.wikipedia.org/w/index.php?title=Battle_of_Zboriv_(1649)&oldid=1057975106

Boshyk, Yuri, Roman Waschuk, and Andriy Wynnyckyj. Ukraine During World War Ii: History and Its Aftermath : a Symposium. Edmonton: Canadian Institute of Ukrainian Studies, University of Alberta, 1986. Print.

Wilson, Andrew, and Jakob Hauter. Civil War? Interstate War? Hybrid War?: Dimensions and Interpretations of the Donbas Conflict in 2014-2020. , 2021. Print.

Wikipedia contributors. (2021, May 27). Treaty of Bila Tserkva. In Wikipedia, The Free Encyclopedia. Retrieved 20:34, December 18, 2021, from https://en.wikipedia.org/w/index.php?title=Treaty_of_Bila_Tserkva&oldid=1025438980

Black Sea and Sea of Azov Pilot: Marmara Denizi, Black Sea and Sea of Azov with Adjacent Coasts of Turkey, Bulgaria, Romania, Ukraine, Russia and Georgia. , 2019. Print.

Service, Robert. The Last of the Tsars: Nicholas Ii and the Russian Revolution. , 2018. Print.

бібліографія

Tolstoy, Leo, and Jonathan Oliver. The Cossacks. , 2016. Sound recording.

Wikipedia contributors. (2021, November 11). Russians in Ukraine. In Wikipedia, The Free Encyclopedia. Retrieved 20:34, December 18, 2021, from https://en.wikipedia.org/w/index.php?title=Russians_in_Ukraine&oldid=1054624206

Wikipedia contributors. (2021, December 11). Peter the Great. In Wikipedia, The Free Encyclopedia. Retrieved 20:35, December 18, 2021, from https://en.wikipedia.org/w/index.php?title=Peter_the_Great&oldid=1059709376

Sakwa, Richard. Frontline Ukraine: Crisis in the Borderlands. , 2020. Internet resource.

Ross, Smith N. Eu-russian Relations and the Ukraine Crisis. , 2016. Print.

Wilson, Andrew. Ukraine Crisis: What It Means for the West. , 2014. Print.

Wilson, Francesca M. Muscovy; Russia Through Foreign Eyes, 1553-1900. New York: Praeger, 1971. Print.

PLOKHY, SERHII. Lost Kingdom: A History of Russian Nationalism from Ivan the Great to Vladimir Putin. Place of publication not identified: PENGUIN Books, 2018. Print.

Wikipedia contributors. (2021, November 24). Russians. In Wikipedia, The Free Encyclopedia. Retrieved 20:36, December 18, 2021, from https://en.wikipedia.org/w/index.php?title=Russians&oldid=1056992310

Wikipedia contributors. (2021, December 15). Grand Duchy of Moscow. In Wikipedia, The Free Encyclopedia. Retrieved 20:36, December 18, 2021, from https://en.wikipedia.org/w/index.php?title=Grand_Duchy_of_Moscow&oldid=1060423056

Wikipedia contributors. (2021, November 20). Kievan Rus'. In Wikipedia, The Free Encyclopedia. Retrieved 20:37, December 18, 2021, from https://en.wikipedia.org/w/index.php?title=Kievan_Rus%27&oldid=1056197909

Wikipedia contributors. (2021, December 9). History of Ukraine. In Wikipedia, The Free Encyclopedia. Retrieved 20:37, December 18, 2021, from https://en.wikipedia.org/w/index.php?title=History_of_Ukraine&oldid=1059383063

Delaere, A. Memorandum on the Attempts of Schism and Heresy Among the Ruthenians (commonly Called "galicians") in the Canadian Northwest. Winnipeg: West Canada Pub, 2018. Internet resource.

Khar'kov VN, Stepanov VA, Borinskaia SA, Kozhekbaeva ZhM, Gusar VA, Grechanina EIa, Puzyrev VP, Khusnutdinova EK, Iankovskiĭ NK. Struktura genofonda vostochnykh Ukraintsev po gaplogruppam Y-khromosomy [Structure of the gene pool of eastern Ukrainians from Y-chromosome haplogroups]. Genetika. 2004 Mar;40(3):415-21. Russian. PMID: 15125258.

Wikipedia contributors. (2021, December 10). Mazeppa. In Wikipedia, The Free Encyclopedia. Retrieved 20:38, December 18, 2021, from https://en.wikipedia.org/w/index.php?title=Mazeppa&oldid=1059529863

Petro, Nicolai N. Ukraine in Crisis. , 2019. Print.

Kirchner, Walther. Russian History. New York, N.Y: Harper Perennial, 1991. Print.

Plokhy, Serhii. The Gates of Europe: A History of Ukraine. , 2021. Print.

Russell, Bertrand. Practice and Theory of Bolshevism. Forgotten Books, 2019. Internet resource.

Wikipedia contributors. (2021, December 2). Stanisław Leszczyński. In Wikipedia, The Free Encyclopedia. Retrieved 20:38, December 18, 2021, from https://en.wikipedia.org/w/index.php?title=Stanis%C5%82aw_Leszczy%C5%84ski&oldid=1058260059

Marples, David R, and Frederick V. Mills. Ukraine's Euromaidan: Analyses of a Civil Revolution. , 2015. Internet resource.

Wikipedia contributors. (2021, December 8). Catherine the Great. In Wikipedia, The Free Encyclopedia. Retrieved 20:39, December 18,

2021, from [https://en.wikipedia.org/w/index.php?title=Catherine_the_Great&oldid=1059219845]

Wikipedia contributors. (2021, December 17). Russification of Ukraine. In Wikipedia, The Free Encyclopedia. Retrieved 20:39, December 18, 2021, from https://en.wikipedia.org/w/index.php?title=Russification_of_Ukraine&oldid=1060766670

Platonova, Daria. The Donbas Conflict in Ukraine: Elites, Protest, and Partition. , 2022. Internet resource.

Yekelchyk, Serhy. The Conflict in Ukraine: What Everyone Needs to Know. , 2015. Print.

Wikipedia contributors. (2021, December 18). Ukrainian Greek Catholic Church. In Wikipedia, The Free Encyclopedia. Retrieved 20:40, December 18, 2021, from https://en.wikipedia.org/w/index.php?title=Ukrainian_Greek_Catholic_Church&oldid=1060932725

Chirovsky, Nicholas L. F. Moscow's Russification of Ukraine: Papers and Articles. New York: Ukrainian congress committee of America, 1987. Print.

McCauley, Martin. Gorbachev. Harlow: Longman, 2001. Print.

Wikipedia contributors. (2021, December 12). Russo-Japanese War. In Wikipedia, The Free Encyclopedia. Retrieved 20:40, December 18, 2021, from https://en.wikipedia.org/w/index.php?title=Russo-Japanese_War&oldid=1059944194

Wikipedia contributors. (2021, December 15). War in Donbas. In Wikipedia, The Free Encyclopedia. Retrieved 20:41, December 18, 2021, from https://en.wikipedia.org/w/index.php?title=War_in_Donbas&oldid=1060398706

Wikipedia contributors. (2021, December 18). Swedish invasion of Russia. In Wikipedia, The Free Encyclopedia. Retrieved 20:42, December 18, 2021, from https://en.wikipedia.org/w/index.php?title=Swedish_invasion_of_Russia&oldid=1060928437

Wikipedia contributors. (2021, December 13). Azov Battalion. In Wikipedia, The Free Encyclopedia. Retrieved 20:43, December 18,

2021, from https://en.wikipedia.org/w/index.php?title=Azov_Battalion&oldid=1060152654

The Rise of Muscovy
By Jeffrey L. Neal Copyright © Jeffrey L. Neal, 2006

The Holodomor Reader
Compiled and edited by Bohdan Klid and Alexander J. Motyl
Canadian Institute of Ukrainian Studies Press
Edmonton • 2012 • Toronto

Kryzhanivsky, Stepan Andriyovich , Yerofeyev, Ivan Alekseyevich , Zasenko, Oleksa Eliseyovich , Stebelsky, Ihor , Hajda, Lubomyr A. and Makuch, Andrij. "Ukraine". Encyclopedia Britannica, 29 Jun. 2021, https://www.britannica.com/place/Ukraine. Accessed 18 December 2021.

Kryzhanivsky, Stepan Andriyovich , Yerofeyev, Ivan Alekseyevich , Zasenko, Oleksa Eliseyovich , Stebelsky, Ihor , Hajda, Lubomyr A. and Makuch, Andrij. "Ukraine". Encyclopedia Britannica, 29 Jun. 2021, https://www.britannica.com/place/Ukraine. Accessed 18 December 2021.

Ukraine & Russia : a fraternal rivalry / Anatol Lieven.
PUBLICATION
Washington, DC : United States Institute of Peace Press, 1999.
DESCRIPTION
xvi, 182 p. : map ; 23 cm.

Ukraine crisis : what it means for the West / Andrew Wilson.
PUBLICATION
New Haven : Yale University Press, [2014]
©2014

Ukrainian nationalism : politics, ideology, and literature, 1929-1956 / Myroslav Shkandrij.
PUBLICATION
New Haven ; London : Yale University Press, [2015] ©2015

Ukraine over the edge : Russia, the West and the "new Cold War" / Gordon M. Hahn.
VARIANT TITLE
Russia, the West and the "new Cold War"

PUBLICATION
Jefferson, North Carolina : McFarland & Company, Inc., Publishers, [2018] ©2018

Imperial gamble : Putin, Ukraine, and the new Cold War / Marvin Kalb.
PUBLICATION
Washington, D.C. : Brookings Institution Press, 2015.
DESCRIPTION
xix, 287 pages ; 25 cm

Internet Encyclopedia of Ukraine, 47 Queen's Park Crescent East, Suite B-12, University of Toronto, Toronto, ON M5S 2C3 Canada. Tel: (416) 946-7326; fax: (416) 978-2672
http://www.encyclopediaofukraine.com/